

Татяна М.

Ізнанка світу матерії
(нарис про те, учасником чого я
дійсно була)

Переклад з російської
Татяни М. і Андрія Жабіна

2013

Зміст

ПЕРЕДМОВА: БІОЛОГИ ВИВЧАЮТЬ БОГА.....	7
ПРОЩАННЯ З КІШКАМИ	9
ВІЗИТ 1	12
Перша зустріч.....	12
У тебе добре виходить!	14
Сенс життя існує!.....	17
Перші місця сили.....	18
Концентруйся зараз на власному вдосконаленні! ...	24
Погляньте, яка у Тані стала анахата!.....	33
Я стала величезною над морем!.....	37
А хтось, майже діставшись до вершини, падає назад вниз... ..	46
Духовний воїн має бути бездоганням у всьому!	48
Тут ти можеш увійти прямо в Ісуса!	49
Візьмемо море на долоні.....	54
Ти що: наділа сьогодні ліфчик?!.....	60
Не можу любити тебе таку — в усій повноті!	64
«Теорія пісяній»	66
«Піщані енергії» і катання на планеті Земля.....	68
«Педагогічний практикум»	72
Я стала Махадублем	75
Психіатрія матеріалістична — і духовна.....	77
Інцест: злочин це — чи ні?	80
Чи боїшся страшного судилища Христового?.....	82
Побачення з Сат'я Саї.....	83
Власний пошук місць сили	84
Вогняні медитації	86
Цілуватиму Девіда Копперфільда!	88
‘Чиста Любов’ Сат'я Саї	90
Блаженство в особі Птахотепа.....	90
«Фото на пам'ять»	91

ВІЗИТ 2	91
Кожен сам вибирає свій шлях	91
Гуру Нанак-2	93
Девід був моєю мамою?!	94
Бог — не дідусь на хмарці!	96
Святі Духи — Чоловіки і Жінки	97
Як обійняти Крішну, якщо я... злилася з Ним?.....	102
Бабаджи: «Я хочу, щоб ти Мене упізнала!»	105
Чи готова ти брати участь у Великій Духовній Революції?	111
Стійкість, вірність Служінню, любов до Бога!.....	114
У гостях у Божественних Суфіїв	115
Стрибок в прірву	119
Дотики Рук Кіма	124
У Махадублі Ісуса	125
Храм.....	129
Стань Мені колегою!	132
Вірші Меньюла і поцілунки Даніш Леді.....	135
Потрібно перетворювати себе на Любов!	137
Апостол Андрій: «Стань Любов'ю Безбережною!»	140
ВІЗИТ 3	142
Тет-а-тет з Майстром.....	142
Образ Гуру Нанак-2	144
«Третій поверх»	146
Чотири сегменти.....	148
«Трепанація черепа».....	150
Добре знати Шлях цілком!	153
Про вміння спілкуватися з Богом	155
«Втрата людської форми» і Богоцентризм	159
Так все-таки: Девід... — моя мама чи...?	172
Я — хмара Золотого Світла	177
Помилка Гуру Нанак-2.....	182
Друзі навіки!	187
Ходіння по куполу намету і подорож до центру Землі	192
«Тотальна реципрокальність»	195
В Обіймах Хуаніто	197

Омолоджуючий Божественний Вітер Лоренца	
Байрона	198
Бесіда з Божественними Індіанців і Меньюлом	200
Одкровення Апостола Андрія	203
Кім: стань знову Нанаком!	204
Духовне Серце Петра.....	206
Розмова з Кайром.....	209
Освоєння «Задзеркалля»	211
Знайомство з пеклом.....	214
Підняття кундаліні.....	216
Відпущені власні Махадублі, Пилип, Ісус і Вогняна	
Піраміда Карла Россі.....	219
Полюбити Творця неможливо, не навчившись перш	
любити Його Творіння	223
Гуни і духовне зростання.....	224
Про змінені стани свідомості і медитації.....	235
Крішна: поєднання Любові і Спокою — з Силою	237
Білий Вітрильник Никифора.....	242
Любов Суфі	245
Великий Нгомо.....	246
Сонце Адлера.....	252
«Чертог Шлюбний» Бога-Отця	254
Перша втрата стійкості	258
Останній призов Бабаджі	259
ВІЗИТ ВЛАДІМІРА В МІЙ БУДИНОК. МОЇ ПОМИЛКИ І	
ГІРКОТА ПРОЩАННЯ	261
ПОВЕРНЕННЯ	272
Я була не права на 100%!	272
Невдалі спроби вибратися з «ями»	273
Напоумлення від Авіценни	276
Допомога інших Святих Духів	277
Моє індіанське втілення	283
Це були уроки дорослішання	284
Шлях духовного воїна	287
Порок засудження. Уїдливість — це «виразкова	
хвороба» душі!	289
Благословенні є перешкоди, бо ними зростаємо! ..	292

Будемо радувати Бога!.....	296
Етика — і взаємини з Богом.....	299
Ще раз про «людську форму».....	303
Всім треба вивчати етичне вчення Бога!	304
Про походження місць сили	312

Ця книга — про те, як екопсихологічними методами можна ефективно і швидко просуватися по Шляху духовного вдосконалення, пізнавати Бога і вчитися прямій особистій взаємодії з Ним — заради подальшого особистого вдосконалення і допомоги в цьому іншим людям.

Книга написана безпосередньою учасницею тих подій, яка сподівається, що зможе подарувати читачам також і подальші глави.

© Татяна М., 2013.

Передмова: Біологи вивчають Бога

Владімір Антонов — є першим з вчених-біологів, який розповсюдив сферу своїх наукових інтересів — також і на нематеріальні форми життя, включаючи Бога в різних Його Проявах. Він — не лише теоретик, що ретельно вивчив всю «історію питання», але і духовний практик, який вдало поєднав знання, отримані від Бога, із особистим досвідом пізнання Його.

Владімір Антонов досяг в цьому повного успіху і видав десятки книг по цій тематиці, випустив багато фільмів з лекційним змістом. Багато з цих матеріалів перекладені іноземною мовою.

Йому і його колегам-помічникам — за десятки років напруженої праці і на тлі багаточисельних атак різносортних людей-примітивів — вдалося сформуванати новий сучасний напрям науки — методологію духовного вдосконалення.

Це інтегральне знання включає:

Історичні відомості, включаючи компетентні переклади філософських текстів і підбірки цитат з Учень Тота-Атланта (Гермеса Трісмегиста — в наступному Його Втіленні), Піфагора, Крішні, Лао-Цзи, Гаутами Будди, Ісуса Христа, Мухаммеда, Бабаджі з Хайдакхана, Сат'я Саї Баби і багатьох інших Божественних Вчителів — Представників Первинної Свідомості (Творця).

Опис Бога, включаючи точні і вичерпні роз'яснення того, що ми повинні розуміти під такими термінами, як Бог, Абсолют, Первинна Свідомість, Творець, Святий Дух, Трійця, (реальна)

багатовимірність простору, пекло, рай, Обитель Творця, Еволюція Уселенської Свідомості.

Опис великих і малих сходинок духовного сходження людини — до Досконалості. Ці сходинки ведуть до особистого прямого пізнання Бога в Аспектах Святого Духу (Брахмана) і Первинної Свідомості, а потім отримання Божественності в Злитті з Первинним.

Все це і багато іншого багаторазово і багатогранно, тобто, під різними точками зору і стосовно різних ситуацій, змальовано в працях науково-духовної Школи Владіміра Антонова.

Що в найзагальніших і коротших словах є методологічна концепція Школи?

1. Основою для початку духовного вдосконалення кожної людини має бути прагнення до етичної чистоти — як її розуміє Бог (а не ті або інші групи людей у тому або іншому історичному відрізьку часу).

2. Сенс наших життів на Землі полягає саме в активному самовдосконаленні — з метою пізнання нашого загального Творця і Злиття з Ним у взаємній досконалій Любові. Богіві потрібні від нас не поклони і молитви-жебрацтва, а зусилля в тому, щоб СТАВАТИ КРАЩЕ — відповідно до Його Учення.

3. Бог є Любов. І, щоб зближуватися з Ним за якістю свідомостей, нам треба теж ставати Любовью. «Органом», в якому у нас виникають емоції любові, є духовне серце. Воно може почати свій шлях розвитку в грудній чакрі анахаті кожного з нас. І саме духовними серцями ми можемо рости до розмірів, непорівнянно величезних, — у порівнянні з розмірами наших фізичних тіл. І, лише володіючи такими духовними серцями, ми можемо пізнати Бога в Його Величі.

4. Ще один необхідний напрям самовдосконалення — потоншення свідомості за допомогою, перш за все, керування своїми емоціями і постійного контролю над ними. Механізмом

здійснення даного завдання є опанування мистецтва психічної саморегуляції. Відповідна методика була розроблена якраз в даній Школі.

5. Рівень інтелектуального розвитку adeptів духовної Дороги зумовлює їх успіх. Тому необхідно:

а) кожному піклуватися про підвищення інтелектуального рівня — як власного, так і у підопічних людей, включаючи дітей;

б) викладачі духовних дисциплін не повинні намагатися «затаскувати» своїх учнів на ті рівні розвитку, на яких вони доки не здатні перебувати впевнено і міцно.

З останніми матеріалами цієї Школи можна познайомитися на сайтах:

www.new-ecopsychology.org

www.philosophy-of-religion.org.ua

www.swami-center.org

www.spiritual-art.info

www.meaning-of-life.tv

www.path-to-tao.info

www.pythagoras.name

www.atlantis-and-atlanteans.org

www.encyclopedia-of-religion.org

Останніми роками ні Владімір Антонов, ні його найближчі супутники жодних практичних тренінгів, лекцій або семінарів не проводять, вважаючи, що по наявних вищезгаданих посібниках кожен, хто бажає, може сам вдосконалювати себе — за допомогою Бога. То, про що я розповідатиму, було не зараз...

Прощання з кішками

Кілька років тому я написала Владіміру вперше. Тоді я ще була студенткою медичного факультету університету. Мабуть, через те, що я ще щось недостатньо розуміла, бачивши це, Владімір

запропонував доки попрацювати над етичним аспектом мого життя і написати йому знову, коли я закінчу університет. Якщо до того часу, зрозуміло, не передумаю. Тобто, через чотири роки.

Я написала через шість. Чому? Тому, що вважала себе ще не готовою, не гідною.

У новому листі я попросила у Владіміра деяких порад і підозрювала, що на цьому наші стосунки і закінчатся.

Але Владімір відповів вельми доброзичливо.

Ми потім обмінювалися листами впродовж ще двох місяців, поки він раптом не повідомив, що був би радий зустрітися зі мною. Такого повороту подій я дійсно не чекала: моє сумовите майбутнє раптом почало набувати веселкових фарб!

Ми домовилися зустрітися навесні, в кінці квітня. За час до запланованої зустрічі я повинна була сама повністю освоїти курс раджа-йоги, викладений Владіміром в його книгах і фільмах.

За ці місяці мені довелося кілька разів пройти через випробування, які теоретично могли обернутися подальшим відкладанням поїздки. Але я вже добре розуміла: Бог мене випробовує!

У тому числі, зі мною жили піврічний кіт і кішка. Я їх дуже любила! Але я розуміла, що Владімір не схвалив би таку мою прихильність, яка не дозволяла мені навіть відлучитися хоч на декілька днів з будинку. Так, з одного боку, мені було шкода тримати їх в однокімнатній квартирі, як в клітці, але, з іншого, — страшно випускати на вулицю: адже машини можуть задавити!

Я згадувала випадок, як на моїх очах інший кіт, перебігаючи дорогу, стрибнув прямо під колеса проїжджаючої машини. Машина виїхала, а він залишився лежати, корчившись в судамах. А вдалині вже світили фари наступного автомобіля. Я кинулася на дорогу і, схопивши kota, втекла з ним на протилежну сторону, поклала його на траву під

берізьку... Простий чорно-білий котик, маленький і беззахисний, з напівприкритими очками, такий теплий... — він сіпнувся востаннє в передсмертній агонії і помер...

І я продовжувала тримати своїх домашніх вихованців в чотирьох стінах.

І раптом... Владімір пише, що бачить мене... (з іншого-то міста!) — «в злитті з кішками»! Чудово, говорить він, що ти їх так любиш, але зливатися в емоціях любові тобі вже пора не з ними, а з Богом!

Ще він відмітив, що, якщо мені зараз складно погодитися з тим, щоб кішок віддати в інші хороші руки, — то чи не краще нашу зустріч відкласти?...

Я заціпеніла від несподіванки: як він зміг настільки точно визначити мою ситуацію?!

Адже я раніше навіть не підозрювала, що знаходжуся з кимось «в злитті». Але, аналізуючи, зрозуміла, що мої осипання поцілунками їх маленьких носиків і пухнастих м'яких животиків — це і було тим самим проявом любові, про який говорив Владімір!

Це була тема розподілу індрій: або ми направляємо свою увагу і свою любов на об'єкти світу матерії, включаючи, наприклад, кішок і собак, — або ж на Бога, Якого любимо настільки, що цілком спрямовуємося до пізнання саме Його і Злиття з Ним.

Ще я бачила, що, хоч я і стала лікарем, але моє власне здоров'я залишало бажати багато кращого: медичних знань, яким навчили, нас, студентів, явно не вистачало навіть для того, щоб хоч якось нам особисто знайти здоров'я. Я зрозуміла, що ці проблеми необхідно вирішити найшвидшим шляхом.

Через три дні, вирушаючи на роботу, я відпустила кота, що вже давно відчайдушно рвався на вулицю. Я тоді обернулася, востаннє побачила, як він радісно несеться геть з хвостом, що стирчить вгору, — і пішла. А кішку я змогла подарувати подрузі. Там їй стало набагато цікавіше жити в товаристві ще п'яти кішок.

І в моєму будинку настала тиша. Звільнилися індрії, які я могла тепер направити на Бога: саме про це мені і натякав Владімір.

Про мій приїзд до нього сумнівів більше не залишалося.

І я енергійно взялася до роботи по перетворенню себе відповідно до розроблених Владіміром методів: чистила чакри і меридіани, вчилася дивитися з чакр. Виходило! Здоров'я помітно покращувалося. Обличчям помолоділа так, що мене переставали визнавати колишні знайомі!...

Візит 1

Перша зустріч

Всю дорогу в його місто я із змінним успіхом намагалася угамувати хаотичність думок і розслабитися. Але важливість майбутньої зустрічі не давала моєму розуму спокою. Головне тепер було — все не зіпсувати, не наробити дурощів! А то раптом на ділі я виявлюся не такою, якою здавалася Владіміру по листуванню!

Ця напруженість і нервозність, мабуть, створили відповідну ситуацію: поліцейські визначили несхожість моєї нинішньої зовнішності — з фотографією в паспорті. Це викликало їх підозру, вони змусили мене повторювати мій особистий підпис і показати який-небудь інший документ, навіть підмогу викликали. Але врешті-решт — відпустили.

І ось, я наближаюся до станції, де мене повинна зустріти Аня — одна з небагатьох колег і помічників Владіміра. Ми заздалегідь обмінялися фотографіями і описом одягу.

Я зробила крок назустріч. І лише тоді, коли Аня широко посміхнулася, я зрозуміла остаточно: зустріч

відбулася! Ми обнялися. Мій страх поступово випаровувався, поступаючись місцем радості. Аня сказала, що теж насилу впізнала мене: так сильно я змінилася зовнішністю за останній час — порівняно з фотографією, яку я їй відіслала.

Ми спокійно розмовляли по дорозі до будинку, де мені належало розташуватися. Аня розповідала, що у неї є вже майже дорослий син. Дещо сумні інтонації в її голосі змусили мене запитати:

— Твій син не розділяє ваших загальних переконань?

— Вже — ні, — Аня задумалася, спокійно посміхаючись. — Доки був маленьким — легко все приймав, радів. А коли виріс, вирішив, що це — не його дорога.

— Як так? — здивувалася я. — Як можна зневіритися?

— Просто, він ще недостатньо виріс в еволюційному сенсі. Світ матерії для нього ще досі — привабливіший. І він — не єдиний з наших дітей, хто, подорослішавши, не змогли інтелектуально прийняти всю «дорослу» концепцію. У таких випадках відбувається «відкат»...

... Ми вечеряли картоплею з грибами, потім пили чай. Я все ще не наважувалася запитати про власні чакри і свій загальний енергетичний стан. Втім, скоро дізнаюсь. Тому вирішила торкнутися теми про інших особистих учнів Владіміра:

— Чи є ще хтось, кого Владімір запрошував до вас сюди за останні роки? Хто вони, де? — я була вся в увазі.

Аня відповіла не відразу:

— За останні років десять або навіть більше — не було нікого з серйозних претендентів на роботу за повною програмою тут, на цих місцях. Адже проблема в тому, щоб учні були здатні інтелектуально вмістити знання, посильні, проте, далеко не всім. Тому Бог направляв нас на те, щоб саме змальовувати Дорогу

для всіх зацікавлених — через книги і фільми. У такій ситуації кожен вибирає для себе той рівень теоретичних знань і методик, який йому або їй доступний; інтелектуальних перевантажень при цьому не відбувається. Ти — перша, кого за ці роки Владімір запросив. Виходить — вибрана!

Ми засміялися. Це звучало, звичайно, дуже здорово! Але я вирішила не розвивати далі цю тему: адже Владімір мене ще не бачив, і «остаточний вирок» ще не був винесений. А Аня доки нічого в мені не коментувала, лише роздивлялася і посміхалася.

У тебе добре виходить!

Спала вночі я дуже неспокійно: снилася всяка нісенітниця. І на ранок боліли голова і шия.

Таке у мене часто повторювалося останніми роками. За цей час я навіть змінила декілька подушок. Ще прагнула регулярно робити гімнастичні вправи для шиї і плечей. Але це не давало ефекту. Більш того, наростало відчуття «переповненості голови сміттям», від якого я ніяк не могла позбавитися.

Ми прийняли душ, поснідали і тепло одягнулися: була ще дуже рання весна.

Знаючи свою загострену чутливість до холоду, я укутала своє тіло в декілька светрів. Поверх — ще і куртка. На ноги — гумові чоботи. Аня пояснила, що штанини в лісі мають бути поверх чобіт: щоб голки з дерев, всяке лісове сміття або яка-небудь живність типа кліщів точно не змогли б провалитися в чоботи.

Отже, рано вранці — під ніжним ранковим сонечком і під шум рідкісних автомобілів — ми йшли по ще спокійних міських вулицях до вокзалу.

— Поки йдеш в такій ось обстановці, — говорила мені Аня, спокійно і чітко вимовляючи слова, — можна продовжувати тренування. Наприклад — переміщатися

свідомістю по всіх чакрах вгору і вниз, очищаючи і «розпрямляючи» їх. Потім можна помістити образ ласкавого сонечка в анахату — і дивитися звідти — ним — на всі боки.

Я стала тренуватися. І раптом її зауваження викликало моє щире здивування:

— У тебе — добре виходить! — сказала вона.

Я від несподіванки навіть зупинилася. Адже «виходить», як висловилася Аня, те, що я... адже завжди вміла! Мені ніколи не представляло складності концентруватися навмисно в якій-небудь ділянці свого тіла, візуалізувати образи, дивитися з грудної клітки на навколишній світ! Потім, коли я познайомилася з книгами Владіміра, мені приносило велике задоволення виконувати пранайами з образами бочок: це було одна з дуже ефективних очисних вправ! (Адже я до приїзду до Владіміра повинна була освоювати всю раджа-йогу. Проте мені все думалось, що мої успіхи лише ледве відповідають необхідному рівню.)

... Коли ми зійшли на міст через річку, Аня запропонувала наступну медитацію:

— Беремо на одну долоню руки свідомості річку, протягнувши руку глибоко під пісок на дні. А другу руку протягнемо так само в інший бік.

Я відчула руки, які виходять з моєї анахати, — а вони мені бачилися як білий світ — і витягнула їх наскільки могла під русло річки. Відчувалася напруга із-за необхідності постійного утримання концентрації. Але новизна і незвичність вражень — радували.

Коли концентрація слабшала, я робила паузу — і потім повторювала все знову. Аня посміхалася. Мені дуже подобалося, коли вона посміхалася. Для мене це означало, що все йде добре.

... Момент зустрічі з Владіміром наближався. Ми стояли на призначеному місці в очікуванні останніх його супутників. За моїми підрахунками (на підставі його книги 'Як пізнається Бог. Книга 2. Автобіографії

учнів Бога'), всього повинно було бути чоловік сім, включаючи самого Владіміра.

Трохи занепокоєння викликала зустріч з Ольгою. Чомусь лише її автобіографію я читала насилу і навіть з деяким неприйняттям. Боялася, що вона відмітить такі мої емоції. (Але пізніше з'ясувалося, що Ольга до цього часу вже залишила гурт).

Підійшла Лариса. Вона мене обійняла — і потім спокійно почала щось обговорювати з Аней.

Підійшли ще двоє. Ми поздоровалися і обнялися. Правда, вони згодом трималися від мене осторонь. Не знаю причину: можливо, всяка нова людина викликала у них підозріння? Їх імена — з причини, про яку розповім пізніше, — називати не буду.

І ось, я побачила вдалині бадьоро крокуючого Владіміра і Катю. Ми обнялися з Катею. І я майже примружилася, коли підійшов Владімір. Він посміхнувся, теж обійняв і поцілував.

Я знала, що йому вже за 60. Але із здивуванням дивилася на його струнке тіло, молоду особу, обрамлену, проте, білою бородою. Я могла б дати йому років 30 — 35. А якщо без врахування бороди — і того менше.

— Краще, ніж я чекав, — сказав він, відійшовши трохи убік і проглянувши мене яснобаченням. — Добре попрацювала з чакрами! Молодець!

Ми дружно розсміялися — і я полегшено зітхнула!

Втім, ще деякий час я продовжувала відчувати себе у присутності Владіміра і його друзів — «як на іспиті».

Ось і зараз — в декількох светрах і лісовій куртці, в шапці «з вухами», в окулярах, затиснувшись кудись глибоко «в себе», — я, напевно, виглядала, як перелякана студентка...

... І нарешті — ми їдемо на електричці. Цей день повинен стати моїм першим днем особистого і прямого знайомства з Богом, як оповістив мене Владімір.

З реальним живим Богом?! Але як це можна здійснити?

... У мої двадцять років я вперше прочитала в книгах Владіміра, що це — так, можливо. Але для успіху необхідно прикласти максимум зусиль у зміні, перетворенні себе по критерію етичної чистоти, яка досягається, у тому числі, не інакше, як за умови опанування мистецтва психічної саморегуляції. А потім — потоншення себе як свідомості і збільшення своїх розмірів.

Сенс життя існує!

До цього ж я була занурена в повний відчай через відсутність розуміння свого сенсу життя і подій, які зі мною відбувалися. Все це — тоді — довело мене до глибокої депресії. Єдине, про що я в ті роки завжди мріяла, — це була любов! Любов — у всіх сенсах!

Але така любов чомусь все не приходила. Були лише слабкі натяки на неї. І життя ставало все сумнішим і сумнішим. Я не знала, для чого встаю з ліжка щодня, навіщо вчуся, навіщо працюю, навіщо взагалі топчу цю землю?!

Будучи ще студенткою, переживаючи постійні перевантаження, стреси, невдачі — я почала в сльозах благати Бога, щоб Він забрав мене *назад*. Чому саме *назад*? І куди це: *назад*? — я сама не знала. Але у мене було відчуття, що до того, як я прийшла в цей світ щільної матерії, мені *там* було добре і затишно. А тут — повний морок...

Вихована батьками в традиції православ'я, де Бог-Отець — це дідусь, що літає на хмарці, я вірила, що не буде ж Він мене відправляти в пекло лише тому, що я відчуваю себе дуже нещасною...

Адже не діляться ж люди лише на «святих» і «безбожників»? Мовляв, одних — в рай, інших — в

пекло. А що ж — з останніми, хто і не «святі», і не «безбожники» або злочинці? Адже таких — більшість! І якщо вірити, що людина живе на Землі один єдиний раз, то куди ж всі вони після смерті тіл вирушають?! За всю історію існування людства на Землі, якщо враховувати, що щодня вмирають мільйони, — той простір між раєм і пеклом, яке, мабуть, існує, повинно бути вже переповнено!

Міркуючи таким чином, я поставила собі мету: знайти Істину, знайти сенс того, навіщо я, як і кожна людина, з'явилася на Землі? Ніколи не сумніваючись в тому, що Бог всіх нас любить, — я хотіла дізнатись: що саме я роблю не так і чи можна все змінити і виправити?

У результаті таких роздумів, точкою відліку в моєму світобаченні стало поняття реінкарнації і карми. Ці терміни асоціювалися у мене з буддизмом. «Вхопившись» за цей напрям релігії, я намірилася «атакувати» бібліотеку з метою дізнатися про нього все.

Але, на моє щастя, я відразу ж натрапила... на книгу Владіміра 'Методологія йоги'. Привернули увагу слова в самому її назві: 'йога' і 'методологія'. Це звучало дуже по-науковому!

Перші місця сили

Вийшовши з електрички, ми дуже спокійним кроком рушили до берега моря. Дув сильний холодний вітер, накрапував дощ, сонце виглядало із-за хмар лише зрідка.

Потім ми йшли по прибережному піску, переходили в брід струмки, що впадають в море...

Зупинившись раптом, Владімір обернувся і сказав:

— Ось — перше для тебе *місце сили* — *робочий майданчик* Крішні. Ось — і Він! Можеш з Ним поздороватися!

Із-за емоцій, що нахлинули, і думок, я не змогла видавити з себе нічого кращого, ніж так в думках і сказати: «Здрастуйте, Крішна!». І в сум'ятті замовкла. Більше нічого «розумного» в голову не приходило. А емоції радості озвучити в словах — не вдавалося.

Владімір тактовно допоміг мені вийти з настільки скрутного положення, запропонувавши продовжити дорогу.

Проте він пояснив, що з Богом можна і потрібно вчитися розмовляти, потрібно вчитися любити Його, обіймати Його...

... Незабаром ми зупинилися біля вільхи повалену штормом.

— Це — вільхові сережки, — показав Владімір. — Ними харчуються рябчики.

Ми пройшли ще декілька метрів — до впавшої великої берези.

— А це — березові сережки, улюблені ласощі тетеруків.

Проходячи повз декількох свіжих пнів, він раптом зупинився і вказав на один з них:

— Чому він — мокрий?

«Ось — і іспит!», — подумала я, пригадавши, як в одній з його книг Владімір описував «іспитування» тих, що бажають вчитися у нього: пропонувалося спочатку заповнити анкету з дуже простими питаннями, які, проте, показували інтелектуальну спроможність претендентів. На цій основі і приймалося рішення: брати або не брати на навчання?

... Минулий дощ як причина мокроті пня — це було б дуже банальним поясненням. Адже і всі інші пні виглядали зовсім не настільки мокрими. Я «запідозрила» існування ускладненого варіанту відповіді. Приглянувшись, побачила, що ця «мокрота» — густіша, в порівнянні з водою. Значить, це —

«рідина цього дерева», вирішила я, з переляку не будучи в змозі пригадати, як же вона називається простіше.

— Так, це — сік берези, — закінчив Владімір початий мною розвиток думки. — Дерево було спіяне в цю зиму. Але, оскільки його коріння ще не померло, воно продовжує посилати ввєрх сік.

... Через якийсь час ми знову зупинилися. Владімір оголосив:

— Ми прийшли на потрібне нам зараз *місце сили*. Попрацюємо тут достатньо довго. Отже — пісяємо!

Як виявилось, дана тема не була «забороненою» або такою, що викликає збентеження в групі Владіміра.

Чоловіки пішли вперед. Володарі жіночих тіл залишилися у вельми вдало вибраному для нас Владіміром для цієї мети місці серед куців.

... А опісля декілька днів мені довелося почути із цього приводу цілу «лекцію» Владіміра, вельми несподівану. Він, жартома, назвав її: «Теорія пісяній». Але про це я розповім пізніше.

... А зараз ми, як виявилось, зупинилися поряд з *робочим майданчиком* Божественного Вчителя, одного зі Святих Духів, — Хуаніто.

— Спробуй відчути кордон цього місця, — говорив Владімір, показуючи її мені. — Тобі треба буде самостійно навчитися чітко визначати кордони *місць сили*.

Я не відразу зрозуміла, що саме повинна відчувати, тому затрималася і переступала кордон багато раз.

Невелика різниця в емоційному стані, так, відчувалася...

Але вже через приблизно півгодини відчуття стали набагато чіткішими, з'явилися легкість і упевненість їх сприйняття.

І навіть сонечко раптом виглянуло із-за хмар і пригріло! Це було вельми до речі для мого змерзлого тіла, і підмерзнувших пальців рук і ніг.

— Ти знаєш, хто такий Хуаніто? — запитав Владімір, коли я наблизилася.

— Учень Лао... — невпевнено почала я і також невпевнено закінчила: — Цзи...

— Ні, ми не знаємо Його Вчителів.

Я в думках стукнула себе по лобу: адже сплутала з Божественними Учителями Хуанем і Ханем, про Яких Владімір розповідав в книзі 'Класика духовної філософії і сучасність'!... Я відчувала себе винуватою. Хоча впадало в очі те, що до розмов з Владіміром, як до іспитів, — відношуся лише я одна.

— Хуаніто — індіанський духовний Вождь по останньому втіленню, — продовжив тему Владімір.

Я ледве не підстрибнула: індіанський!

... Перша прочитана мною книга про індіанців — це 'Віннету — вождь апачів'. Мені було тоді дванадцять років. Але замість захвату від захоплюючих пригод, я тоді... розревілася, зрошуючи гіркими сльозами подушку: «Як?! Такий чудовий, такий сміливий, такий красивий і такий гордий народ — живе в резервації! Яка жорстокість!».

Для мене це був емоційний шок: я вперше побачила за межами свого маленького світу, як мені здавалося, — жорстокість, якій Бог... дозволяв бути...

Це не викликало тоді в мені сумнівів відносно Його Любові, я могла лише здогадуватися, як багато мені належить ще дізнатись і зрозуміти. Згодом я взяла і те, що індіанські резервації — це зовсім не місця як би тюремного ув'язнення індіанців, чому нас вчили в «радянських» школах. Навпаки, це — землі, віддані у володіння індіанцям, що бажають жити способом життя їх предків. Причому той спосіб життя вони самі для себе вибирають. А «блідолицим» вхід в резервації заборонений або строго обмежений; останнє теж визначається самими індіанцями, що проживають в тих резерваціях.

Незабаром я перечитала всі доступні книги і інші матеріали про індіанців. Тоді ж познайомилася з

‘Піснею про Гайавату’, але... нічого не зрозуміла. Лише залишилося відчуття чогось дуже світлого і таємничого. Я також вивчила всіх індіанських героїв: їх імена, роки життя, їх заслуги, шукала їх образи у фільмах. Навіть знала, яке плем'я в якій частині Америки знаходилося і як називалося. Дійшла навіть до того, що стала вивчати якийсь з індіанських мов, але досить швидко зрозуміла, що це моє захоплення вже переходить кордони нормального...

А ще впродовж багатьох років я мріяла одного дня виїхати назавжди до Північної Америки до індіанців, які жили в лісах і горах. Я придумувала майже кожен вечір перед сном історії, як я їх знайду, як познайомлюся, як вони мене залишать назавжди у себе. Так я вигадувала цілі «серіали». Ще я уявляла прерії, по яких зможу скакати обов'язково на дикому мустангу, каньйони, по яких навчуся безстрашно лазити, величезне сонце над озером, яке я зможу зустрічати кожен ранок, звірів і птиць, які мене не бояться...

Але кожного разу на ранок я пробуджувалася в чотирьох стінах задущливої кімнати в міській квартирі...

... А зараз моя уява намагалася намалювати Хуаніто, яким Він міг бути: довге чорне волосся до плечей, смугляве обличчя, карі очі, орлине перо в головному уборі...

Але про це я не наважувалася запитати у Владіміра, щоб уточнити.

... На лісовій галявині серед сосен і ялиночок виявилось старе кострище. Скинувши рюкзаки, ми назбирали дрова і розпалили вогнище. Потім підкріпилися бутербродами з сиром і кавою.

Владімір встав першим, підійшов до мене, протягнув руки і допоміг звестися на ноги.

Потім він узяв мене м'яко за долоні, точніше — навіть за пальці рук, перевіряючи їх на рівень теплоти. (У листуванні з ним я розповідала, що дуже мерзну і

одягаюся, «як капуста». Особливо страждаю від «відмерзання» пальців — навіть при плюсовій температурі повітря... У відповідь тоді він запропонував мені декілька пранайам для очищення меридіанів рук і ніг).

— Що ж, — сказав він, — ти добре попрацювала і з цим: руки-то — адже дуже навіть теплі!

«Адже і справді — теплі!» — схаменулася я в думках.

— Розслабимо ноги і зігнемо їх злегка в колінах, — почав свої пояснення Владімір, показуючи це на собі. — І почнемо м'яко перекичуватися з одного боку в інший, як водорості у воді, що ледве ворухнуться.

Потім він витягнув руки в сторони, долонями вгору, на рівні плечей.

— Представимо на одній долоні золотистогоренне сонечко і почнемо перекичувати його з однієї долоні в іншу — крізь руки і анахату. Повторюємо цю вправу багато раз.

Фізичними очима жодного сонечка я не бачила. Але створилося абсолютно чітке відчуття кульки, що інтенсивно світиться і перекичується з однієї руки в іншу.

— Дивимось з анахати! — поправив Владімір, дивлячись на мої старання. — Фізичними очима дивитися — сенсу не має!

Я намагалася робити все в точності, як інструктував Владімір. Але повністю віддатися цій вправі — все ще заважали емоційна скутість у присутності Владіміра і знов, підступивший на віддаленні від кострища, холод. А також... — відчуття дивацтва того, що відбувалося... з позиції мого звиклого все аналізувати і ставити під сумнів розуму.

У останньому ж я готова була стрибати від радості: ось воно — справжнє! — нарешті! Я — тут! І те, про що мріяла, — відбувається!

Мені надали самостійне подальше освоєння вправи.

В кожного ж з інших членів групи був свій власний список завдань на сьогоднішній день. І, як я зрозуміла, вони складали його завжди.

Хвилин через п'ятнадцять, проходячи повз, Владімір відмітив:

— Якщо втомишся або замерзнеш — приходь до вогнища.

Таких питань я собі не задавала. Але, подумавши і прислухавшись до відчуттів, вирішила, що все-таки треба підійти до вогнища, де вже зібралися всі інші і готувалися розливати з термосів чай.

... Раніше я інтенсивно займалася легкою атлетикою. Там під станом втоми малося на увазі «повне викладення», коли «мова на плечі» і «ноги підкошуються».

Але Владімір пояснив, що в духовній праці до такого стану доходити не можна: у пам'яті повинні фіксуватися оптимальні, найбільш яскраві медитативні стани — на противагу «кволим і немічним».

Отже, я стояла, спостерігаючи за вогнищем. Тіло приємно зігрівалося.

— Образ полум'я кострища можна помістити в свою анахату, — знову заговорив Владімір. — А потім — можна розташувати його нижче за тіло, «роздути», перетворивши на величезне вогнище, і таким чином «пропалювати» тіло, очищаючи його цілком від всіх грубих енергетичних включень.

Я спробувала. Образ великого розпаленого кострища добре виходив.

Концентруйся зараз на власному вдосконаленні!

Потім ми розмовляли біля кострища. В ході таких розмов виділилася одна тема, до якої ми поверталися

потім неодноразово. Це — медицина. Колись вже давно я підхопила нігтьовий грибок — і ця хвороба так і «приросла» до мене серед інших. Лікувалася, по радах лікарів-мікологів, відомим і широко рекламним препаратом. Але жодних успіхів в цьому не спостерігала. І ось, коли мені запропонували примірити взуття когось з присутніх: мовляв, чи не краще тобі носити саме такий? — мені довелося, з вдячністю відкидаючи цю пропозицію, зізнатися в цій вельми заразливій хворобі. При цьому я назвала ті ліки, якими настільки безнадійно намагалася лікуватися.

Але Владімір і Лариса одночасно вигукнули:

— Але цей препарат — повністю не ефективний!

Владімір додав:

— Безліч людей хворі на цей грибок, як і ти. І вони лікуються тим самим препаратом — хоч десятиліття своїх життів, до самої смерті! Чому так? Тому, що в брехливій рекламі ліків бувають дуже зацікавлені їх виробники — лідери деяких фармацевтичних фірм. І це стосується зовсім не лише даного препарату. Такі псевдо-лікарські засоби можуть опинитися в довідковій медичній літературі, в підручниках. І від кожного лікаря потрібний саме власний особистий пошук оптимальних, та і просто ефективних способів лікування своїх пацієнтів. При цьому лікарів можна підрозділити на ентузіастів, що копаються в літературі і Інтернеті, що вишукують новинки, постійно стежать за ходом лікування своїх пацієнтів, що підбирають все нові способи лікування, — і тих, кому лінь ворушитися, хто про дійсне благополуччя пацієнтів зовсім не піклуються, але приймають хворих лише ради власної зарплати і «аби досидіти спокійно до пенсії»...

Ларисі, яка у минулому перенесла те ж захворювання нігтів, що було і у мене, повезло з лікарем: він призначив їй лікування екзодерілом у поєднанні з дімексидом і на тлі розм'якшення

уражених нігтів спеціальною маззю для відлущення з подальшим спилюванням уражених тканин пилкою для нігтів або навіть просто бритвою. Хвороба зникла безслідно. (Настільки ж легко згодом позбавилася від неї і я, слідуючи тим же порадам).

Владімір продовжив цю тему, перераховуючи інші часто призначені, навіть можна сказати, традиційні, але повністю не ефективні ліки. З ним було цікаво розмовляти на цю тему. У нього і мати була лікарем, і сам він став біологом і пропрацював десятиліття свого життя в різних областях медицини, навіть в таких, як нейрофізіологія, акушерство і інших. Ще вчившись в університеті на біолога-еколога, він вивчав анатомію, фізіологію, гістологію, цитологію, біохімію... Пізніше захистив дисертацію з медичної тематики. Освоював навіть хірургію, викладав фізіологію в медичному ВУЗі, навчав студентів-медиків і лікарів мистецтву психічної саморегуляції, методика якої сам розробив і неодноразово публікував в різних модифікаціях...

У тому числі, мені запам'яталися наступні його медичні твердження і ради:

Однією з важливих причин високого кров'яного тиску є вживання куховарської солі в надлишкових кількостях. Без усунення даного чинника — позбавитися від гіпертонії неможливо.

Частою причиною запалень в суглобах є ревматизм. Від його мікробів-збудників добре лікує стрептоцид.

Доречно починати лікувати діабету з чищення чакри маніпури.

Кашель може, окрім інфекційних причин, бути результатом біовампіризму з боку когось з близьких пацієнтові людей, *що хочуть* від нього любові і уваги до себе.

Ще кашель може виникнути, якщо вдихнути волос (наприклад, при сміху) — і цей волос прилипає до стінки дихальних шляхів.

При сексуальному біоампіризмі може уражатися чакра свадхістана, що може стати причиною запалення маткових придатків.

Причиною частих проносів у дорослих може виявитися незасвоєння молочних продуктів. Далеко не у всіх дорослих людей в травній системі виробляються ферменти, які необхідні для повної переробки компонентів молока. Такі ферменти виробляються у дітей. Але з віком їх вироблення припиняється, за винятком тих випадків, коли молоко продовжує входити в їх постійний раціон без великих перерв.

Ракові пухлини можуть бути переможені чищенням чакр, меридіанів, також — «моржуванням». (Владімір розповідав, як у нього навчалися психічній саморегуляції в рамках раджа-йоги декілька вже неоперабельних ракових хворих. У всіх у них спостерігалось сповна помітні поліпшення здоров'я, включаючи зникнення болів. Причому одужання було міцним: через роки він зустрічав їх в лісі, збираючих гриби або продовжуючих тренуватися в медитативному бігу і «моржуванні».)

При ангіні зазвичай добре допомагає полоскання марганцівкою. І має сенс завжди тримати її удома вже розведеною — щоб, захворівши одного дня, не було лінь її розводити. Інший прекрасний спосіб — пігулка левоміцетину на корінь язика на ніч. Він виліковує, у тому числі, ангіни при їх вірусному походженні, бо добре очищає саме енергетику в ураженої області. (Але він підсилює перистальтику кишечника, тому перед далекою дорогою, наприклад, його застосовувати не варто).

Причиною частих головних болів зазвичай є засміченість головних чакр енергіями тих тварин, тіла яких були використані в їжу.

Також слідством «забійного» живлення стає звуження просвітів дрібних судин головного мозку із-за відкладення на їх стінках солей сечової кислоти. Це

— один з проявів подагри. Подагра викликає не лише головні болі, але і порушення пам'яті і інтелектуальної функції в цілому.

Ще одна категорія головних болів — це мігрень; при них частіше болить саме половина голови. Причину треба бачити, перш за все, в запаленні в області коріння зубів. Такі зуби треба лікувати або видаляти.

«Забійне» живлення — це також причина захворювань органів травлення. Механізм виникнення — поєднання етичних і біоенергетичних чинників.

При «шпорах» у п'ятах і інших болях в окісті, сухожиллях і м'язах — допомагає місцева дія дімексидом. (Але після рясного використання дімексида може з'являтися неприємний запах з рота).

Від циститу зазвичай сповна досить пігулок фурадоніна.

От тріхомоноза — тинідазол (але не тріхопол, який ніколи не дає повного лікування). (Тинідазол також може успішно застосовуватися проти кишкових інфекцій).

При проблемах в щитовидній залозі — треба, перш за все, чистити чакру вішудху. При геморої — промазувати маззю прополісу. Прополіс — це прекрасний засіб, прискорюючий загоєння. (Але з ним треба поводитись акуратно в літній час: до нього небайдужі бджоли).

Не слід при нежиті захоплюватися адреналін-містящими судинозвужувальними краплями. До них виникає «звикання»: слиzysta оболонка носових ходів тепер «вимагає» все нових порцій адреналіну, без нього вона так і залишається в набряклому стані, виникає ліками викликаний хронічний нежить. (Якщо ж він вже виник, його можна перемогти перебуванням при високих температурах: літня спека, відвідування саун).

При болях в м'язах після великих перевантажень добре допоможуть втирання мазі бутадіона або крему шабельника. (Перший з них дає швидший ефект).

А індовазін допомагає при набряках суглобів (унаслідок ударів або натертостей взуттям). Особливо це буває актуально під час тривалої ходьби по лісах і інших природних ландшафтах: адже набряки довкола пошкоджених суглобів ніг — із-за їх гострої хворобливості — можуть не дозволяти йти далі. У таких випадках можна накласти мазь індовазіна на уражене місце і — при піднятій нозі — накласти поверх не тугу пов'язку скотчем. Скотч, у тому числі, не дозволить розростатися набряку.

Від папілом бажано швидше позбавлятися: адже в них плодяться віруси, які можуть викликати і набагато серйозніші проблеми, включаючи онкологічні.

— Ну як? Досить на даний момент? — запитав Владімір. — Потім зможемо ще продовжити цю тему.

— Мене ще давно дуже цікавить можливість використання лікарських рослин.

— Прекрасно! Але лише дійсно лікарськими з тих, яких так називають, є лише небагато. Останні використовуються лише «за традицією», чи що; вони — зовсім не ефективні, якщо навіть не шкідливі. Серед дійсно ефективних зараз можу пригадати такі:

Шавлія — як протизапальне при проблемах в шлунку і стравоході. Калган — чудовий у вигляді заварок для лікування запалень в травній системі, особливо в кишечнику. Його зазвичай рекомендують заготовлювати, викопуючи осінню кореневище. При цьому ці прекрасні багатолітні рослини, природно, гинуть. Але надземна частина калгану — не менш ефективна для лікування. Тому слід заготовлювати саме її — восени, коли рослини віддадуть землі своє насіння. Ми збирали калган саме так — навіть коли вже лежав сніг, після рясних осінніх дощів. Висушений на зиму, він діяв відмінно, якщо його заварювати і пити.

Ще можна перерахувати женьшень і елеутерокок — як гонадотропні лікарські рослини, що підвищують також загальний тонус багатьох систем організму, працездатність і опірність хворобам.

3, навпаки, не ефективних в медичному відношенні рослин зараз згадуються листя евкаліпта, чистотіл, дивосил, звіробій, всі види ромашок. Хоча ними, за традицією, люди намагаються лікуватися.

— А ось тепер поглянь на самого Хуаніто, — раптом сказав спокійно Владімір, вказуючи вгору. — Ось тут, вгорі, на рівні ледве вище за вершини великих сосен, — Його Обличчя.

Владімір посміхався, дивлячись на мене.

— Ти можеш Його обійняти — руками духовного серця.

Я, як учив мене Владімір, виплила з анахати назад, розправилася як духовне серце і стала шукати руками свідомості — щоб обійняти — Святий Дух Хуаніто, Якого настільки легко бачив Владімір. Я намагалася відновити в собі всі ті емоції любові, які випробовувала, звертаючись в своєму колишньому повсякденному житті — до Бога. Але, оскільки я ніколи раніше не представляла Його в якомусь конкретному місці, та ще як індіанського вождя, та до того ж не володіючи ясно баченням, — мені в даній ситуації було дуже складно.

— Хуаніто говорить, що готовий узяти тебе в учениці і зробити з тебе справжнього Духовного Воїна... — Владімір зробив паузу, слухаючи далі. — Але для цього ти повинна сама дуже цього захотіти.

Мене накрило хвилею щастя! Я навіть не пам'ятаю, чи відповіла я щось або просто ствердно кивнула, не в силах виразити свої емоції: «У мене тепер є особистий Вчитель — Святий Дух Хуаніто! Як можна сумніватися в тому, чи хочу я? Зрозуміло, хочу! Молодий індіанський Вождь — мій Вчитель!» У мене навіть зупинилися всі думки від захвату!

— Хуаніто говорить, що в твоєму краю немає зараз людей, здатних вміщати істині вищі знання про Бога. Зараз — ти повинна концентруватися на власному вдосконаленні. Ще Він підкреслює важливість для тебе досить частого перебування на природі, на *місцях сили*.

— Треба організувати групу, з якою можна ходити по лісах, — продовжив він. — Але, щоб її створити, тобі потрібно заявити про себе. Про себе — як готовою допомогти іншим людям своїми знаннями і іншими уміннями. Але при цьому треба бути гранично обережною з тими, хто не здатні вміщати ці знання.

Оскільки дана тема була об'ємною, я вирішила обдумати її пізніше. А зараз я, із-за емоцій щастя, що повністю оволоділи мною, не могла вирішувати настільки серйозні питання: адже я тільки що стала особистою ученицею Святого Духу — індіанського Вождя Хуаніто!

... Владімір, відвівши мене від кострища, запропонував попрацювати з психофізичними вправами, викладеними в його 'Екопсихології'.

У тому числі, можна було попросити допомоги у Святого Духу, піднімаючи руки вгору і зливаючись з Ним там, — а потім відчувати, опускаючи руки через сторони, як Божественне Світло проливається зверху, промиваючи все моє тіло. А потім — це Світло можна вилити з анахати, даруючи його всьому оточуючому.

Такі вправи я вже робила удома. Новим стало те, що тепер Святий Дух, що допомагає мені, — це сам Хуаніто, і всі дії відбувалися на природі, та ще на його *місці сили*. Відразу відчувалася різниця в масштабах. А відчуття стали набагато виразнішими.

Але також і швидко прийшла втома. Знову стало холодно, і я повернулася до вогнища.

Після відпочинку Владімір запропонував все повторити.

Пройшовши по стежині, на якій я вже тренувалася, я зустріла йдучу назустріч з оберемком

хмизу Аню. Як завжди радісно посміхаючись, вона вказала, що онде, на невеликій залитій сонячним світлом галявині, Хуаніто зараз сприймається ще краще.

Я тут же попрямувала на вказане місце. Там, здавалося, особливо інтенсивно пригрівало сонечко, зігріваючи навіть пальці ніг крізь гумові чоботи. Я із задоволенням стала повторювати вправи, роблячи акцент на Злитті з Хуаніто.

Мені бачилася велика вогненна куля трохи вище за мою голову: можливо, це так світило сонце, а може, я дійсно щось бачила — ще точно не розуміла. Я спробувала відчувати ті емоції, які випробовувала, обіймаючи дорогих мені людей, і ті, про які завжди лише мріяла, але випробувати не довелося. І тут — по моєму тілу розлилося гаряче тепло і щемляча радість наповнила всю мою істоту!... Емоції настільки переповнювали, що, здавалося, не вміщалися і виливалися за краї! Мої очі стали наповнюватися сльозами — і тут же просихали на сонці... Так, це був Він — Бог — в конкретному Прояві у вигляді Божественного Святого Духу на ім'я Хуаніто!

Але виявилось, що такий стан підтримувати незмінним — не так вже і легко. Я робила паузу, знову вдихала повними грудьми повітря і... — обіймала Хуаніто. Потім — ще і ще...

Не знаю, скільки пройшло часу, але в якийсь момент я помітила Владіміра, що підійшов до мене. Він посміхався.

— Ти сама-то сказала Хуаніто, що ти Його любиш?

І я раптом виявила, що і справді не виголосила жодного слова. Чомусь, коли я починала формувати свої емоції в слова, виявлялося, що мені їх не підібрати, — і, у результаті, я починала запинатися і взагалі замовкала. Ну а тепер обов'язково потрібно було навчитися говорити — говорити про любов!

— Ось, тут зараз зібралися Учні Хуаніто, що досягли Досконалості, — продовжив Владімір. — Вони теж згодні допомагати — і робити з тебе справжнього Воїна Духу!

Як мені хотілося *бачити* і *чути* їх в той момент! Від цього лише загострювалося бажання швидше вчитися, просуватися до їх Досконалості!

Але доки я могла лише радіти, зітхати і признаватися в коханні!

Погляньте, яка у Тані стала анахата!

Біля кострища, до якого я повернулася відпочити, Владімір підійшов до мене, роздивляючись.

— Поглянете, яка у Тані стала анахата, — сказав він, звертаючись до останніх. — Коли ти прийшла до нас вперше — вона була ось така: — він відобразив руками кулю сантиметрів в двадцять в діаметрі. — А тепер — ось! Розкрилася квітка із бутона! Твоя анахата — навіть при розслабленому стані свідомості — більше не поміщається в грудній клітці, набагато виступає за межі тіла! Тепер це вже — не просто анахата, а істинне духовне серце!

Всі за мене раділи:

— Ось — що означає Хуаніто!

— Такий молодий і красивий Вождь, все-таки! — додала Лариса — і ми засміялися.

... Але незабаром я знову стала замерзати, вже навіть біля кострища. Турбували, в основному, пальці ніг.

Тому, наступна медитація, яку показав Владімір, давалася насилу. Треба було духовним серцем, як яскравим ліхтарем або прожектором, світити над

просторами, що відкриваються. І потім — заповнювати ці простори собою, зливаючись з їх красою.

Відмітивши, мабуть, що у мене погано виходить, Владімір підказав, що зливатися треба не інакше, як в стані любові. Я пробувала. То, на що я дивилася, дійсно було безкінечно красиво, але спалахи моєї любові поєднувалися... з ознобом всього тіла.

— Так, — відмітив Владімір, — якщо холодно, то жодної любові не виходить.

Ми повернулися до вогнища. І раптом... Владімір запропонував мені... встати босоніж на сніг!...

Він сам спокійно зняв чоботи, які були надіті на босі ноги, — і... встав в сніг, пропонуючи мені виконати те ж саме...

Оскільки мені завжди було цікаво пробувати все нове і незнайоме, та до того ж ще корисне, та ще якщо це говорив Владімір, — то я повторила все за ним.

Ступням, зрозуміло, було холодно, але і, чомусь, смішно. Такою виявилася реакція мого організму на «позитивний стрес».

— Опустися в анахату, — говорив він. — Зовсім адже тепер не холодно, правда?

«Сховавшись» всією свідомістю в анахату, мені вдавалося дійсно навіть зовсім не відчувати ніг. Але потім вони мене знову відволікали, і знову я утримувалася як можна довше в анахаті.

У результаті, ми простояли босоніж на снігу хвилин десять або п'ятнадцять. Владіміру, схоже, це було досить звично, він не відчував від цього жодних незручностей. А я... — навіть не знаю, як про це сказати... — приймала, чи що, цей навик в свій життєвий досвід... Треба буде потренуватися, коли прийде наступна зима...

... Відпочивши біля багаття, я стала повторювати і закріплювати усі пройдені вправи. Найскладніше давалося тримання на долонях — моря, рибок, пташок. Я витягувала руки свідомості настільки, наскільки вистачало відчуттів... Від цих вправ я втомлювалася

найшвидше, навіть починала глибоко дихати, неначе тільки що піднімалася по крутому схилу.

Владімір допоміг мені, показавши ще одне місце, звідки найзручніше виконувати такі вправи. Там виявилось набагато комфортніше і тепліше, емоції любові з'являлися набагато легше. Роблячи передих на декілька секунд, я потім починала все по-новому. І лише коли медитації втратили свою чіткість і ослабіли емоції, я повернулася до вогнища.

Владімір мовчки посміхався. Він майже ніколи не сміявся вголос, а просто випромінював спокійну радість — очима, посмішкою, особою, всією своєю істотою. Я бачила всього один раз, коли він розреготався разом зі всіма, це було після розповіді про бачену мною фотографію, де православний «батьושка» в рясі, стоячи на узбіччі шосе, виставив оголошення: «Освясчую бензин!».

... Незабаром прийшов час нам покинути місце Хуаніто і рушити на електричку. Ми йшли по прибережному піску, а у воді відбивалися сонячні промінчики.

Аня запитала, чи не помітила я, як лебідь, якого я тримала на своїй долоньці і прагнула наповнити своєю любов'ю, раптом почав плисти в мою сторону? Я відповіла, що просто цього не бачила із-за поганого зору, я лише намагалася утримати долоньку як можна довше, намагаючись відчувати, де можуть знаходитися птахи, — і дарувати їм любов і тепло. Тоді вона посміхнулася і відмітила, що, судячи по тому, як я легко навчилася *бачити*, відновити повністю зір у мене є всі шанси.

... Ми зійшли з електрички і спокійним кроком попрямували додому. У голові гуділо, боліли м'язи, але стан полегшення і радості, затишку і спокою затуляли собою все. Ми розмовляли, сміялися, причому не було сказано жодного дозвільного слова, жодного речення, яке не мало б відношення до Бога, життя ради Нього, для Нього. Все це було так

природно, немов говорилося про найпростіші щоденні побутові справи. Але ж це і було їх повсякденне життя. І я сподівалася, що таким же стане і моє.

... Ми знову торкнулися теми відновлення зору. І Аня розповіла історію про одну з колишніх учениць їх Школи:

— Їздила до нас одна хороша дівчина. У неї зір був набагато гірший, ніж у тебе — до мінус восьми. Але на місці сили Еремія вона змогла поліпшити зір до мінус трьох.

— І де ж вона тепер? — цікавилася я.

— Вона зараз не з нами: Владіміру довелося відчувити її. Не пройшла випробування: закохалася в хлопця, свого учня. Але цей хлопець з якогось моменту не зміг інтелектуально осилювати чергові ступені. І, не дивлячись на багаточисельні попередження про те, що він не здатний рухатися далі, вона залишилася з ним, фактично віддавши перевагу йому — над Богом. А потім вона ще дуже ображалася на нас, що ми її, мовляв, не зрозуміли, що вона може любити і його, і Бога одночасно...

— І що ж сталося далі? — не угамовувалася я. Це було для мене абсолютно незбагненно: дійти до таких висот, пізнати безпосередньо Любов Бога — і раптом захопитися «земними» стосунками!

— Він був набагато молодший за неї, — продовжила Аня, — Вони побули два або три роки разом — і розлучилися. Але за цей час вона втратила всі свої позитивні напрацювання в духовному вдосконаленні...

Такий результат неймовірним мені не здавався, я не здивувалася.

— А ти не назвеш її ім'я?

— Ольга.

... Вдома ми смачно повечеряли. Особливо я нахвалювала смажені ежовіки, які Аня зберігала в засушеному вигляді, а тепер розмочила і підсмажила.

Усамітнившись після вечері в кімнаті, я знову пригадала про історію з Ольгою. А чи можливо, щоб таке сталося і зі мною?

Якось давно, перечитуючи Новий Заповіт і представляючи Ісуса таким, яким Він міг бути, як Він спілкувався з людьми, як грав з дітьми, — я раптом подумала, що, якби була поряд з Ним, то обов'язково б закохалася в Нього! Але — тією «земною» любов'ю, оскільки про іншу у мене представлення тоді ще не було. Але я тут же вилаяла себе за цю думку: адже в православ'ї так любити Бога не належить!...

Про Марію Магдалину я знала в ті роки лише те, що Ісус врятував її від побиття камінням. Але про те, що вона стала згодом Його супутницею, прочитала лише роки опісля...

Я стала величезною над морем!

Ранок. Ніжне сонечко.

Я проходжу свідомістю по всіх чакрам: вниз, вгору, дивлюся на всі боки із анахати, «ловлю» долоньками свідомості голубів — щоб їх приголубити. Спостерігаю за людьми: сміх і жваві голоси можна почути від безтурботної молоді, у дорослих же — в основному заклопотані або сонні обличчя, по-своєму позитивно зустрічають «трудовий день» бомжі. Спокій в місті. Рідкі машини. Свіжість раннього ранку.

Я відмітила, що від медитативних вправ втома — як від фізичних. А якщо не втомилася, поки тримала на двох долонях річку — з одного і з іншого боку від свого тіла, то, значить, забулася і мимоволі втратила концентрацію.

Владіміра я тепер вже не так боялася, але все таки залишалася в напрузі в його присутності: щоб раптом чого не ляпнути і не почути ввічливий натяк на інтелектуальну неспроможність.

Вже дуже багато я вже начулася про подвижників, які, не дивлячись на розвинену анахату, зійшли зі Шляху через те, що не могли саме інтелектуально осилити наступні ступені. Я дуже боялася, що таке може статися і зі мною, але розуміла, що поробити з цим адже нічого не зможу. Все, що зможу, — так це «прийняти свою долю» (по вираженню Хуана Матуса) і старатися максимально ефективно прожити залишок даного втілення...

... Вийшовши з електрички, ми йшли через ліс. Як старанна учениця, я ставила питання з приводу кожної пташки, пісні, що співала нам, — щоб запам'ятати їх щонайшвидше і в як можна більшій кількості.

Владімір ретельно вибирав дорогу, оскільки сніг в лісі все ще не розтанув і йти по ньому було важко.

У результаті, ми виявилися на березі моря, на зеленій галявині, зігрітій уранішнім сонечком. Вчора Владімір попередив, що ми підемо у гості до Божественних Лоренцу Байрону і Конраду Лоренцу — і це був їх загальний *робочий майданчик*.

Я намагалася усіма силами відчутти їх, відчуваючи різницю в енергетиці. Але все, що мені доки удавалося, — це уловлювати невеликі зміни в самопочутті: усередині *місця сили* з'являлася легкість у відчуттях — немов мене розв'язали і дали розпрямити крила.

— Конрад говорить, що дуже нам радий. І Хуаніто — теж тут. Таня, ти ще пам'ятаєш Хуаніто? — жартує він.

Чи пам'ятаю я Хуаніто?! Я майже обурилася, але швидко зрозуміла, що Владімір жартує, — і тут же розсміялася.

— Звичайно пам'ятаю!

— Хуаніто дуже радий бачити тут Свою улюблену ученицю!

За «улюблену» — я усередині зовсім розпливлася від задоволення!

... Покрите льодом і снігом море виблискувало в променях уранішнього сонця! З цього місця воно сприймалося — як безкінечний простір і безкінечна свобода!

Владімір почав пояснювати завдання сьогоднішнього дня. Нам належало розливатися назад з анахати над морським простором і відчувати себе тією красою!

— Але спочатку треба випити, — раптом говорить він.

— Що випити? — не зрозуміла я.

— Те, що припасли з собою,... — відповів він, і всі розсміялися.

Ми «заправлялися» бутербродами з сиром, печивом, запивали заваркою з брусниці і малини.

— Поки жуємо, адже теж можна медитувати, — спокійно, повільно, роблячи паузи, щоб дати можливість встигнути як слід осмислити сказане і застосувати у дії, говорив Владімір. — Ось — протягнемо одну руку в ту сторону, візьмемо море на долоню любові. А іншу руку протягнемо в інший бік, під сушу. Даруватимемо свою любов рибкам, пташкам... — всьому живому!

Я старалася. Сьогодні вже виходило легко. Сьогодні було яскраве радісне сонечко, яке не лише зігрівало, але і іскрилося на снігу, як би пускаючи багато «сонячних зайчиків»! Хоча, можливо, просто мінялося моє світосприймання, а не погода довкола.

... Потім ми вийшли на піщану міліну.

— Ось тут починається ще одне *місце сили*, — Владімір зробив кроки вперед і назад і руками показав, немов нащупуючи стіну, де розташований кордон.

— Відчуємо різницю. Відчуємо, як при переступанні цієї межі — духовне серце раптом стає величезним!

Різниця дійсно вельми чітко відчувалася. Немов з тісного коридору ти раптом вириваєшся назовні, на свіже повітря — і сяючий простір довкола стає вираз-

но помітним, розливаєшся свідомістю у ньому! Але робиш крок назад — і світ немов «згортається» лише довкола тіла, довкола себе самої. І хочеться тут же виплигнути назад!

Потім Владімір запропонував розвернутися спиною до моря і розливатися з анахати назад. І тут я дійсно неначе злетіла! Я не бачила, що — там, але відчуття радості і захвату від такого зльоту — переповнювали!

Це не був буквальний політ з відчуттями, які властиві фізичному тілу: відчуття від польоту свідомості на цьому місці сили були іншого рівня сприйняття. Був лише величезний простір, наповнений Божественним Світлом і Любов'ю! І я намагалася максимально відчувати себе там — саме цими Світлом і Любов'ю, а не своїм тілом.

Владімір запропонував ставити собі питання: «Хто я? Де я?». Це ще підсилило Злиття. Ті Світло і Любов — стали мною, а я — Ними!

Потім Владімір продовжив, звертаючись саме до мене:

— Із стану Злиття там — протягнемо до своїх тіл руки! Візьмемо їх на свої долоні! В такий спосіб можна свої тіла зціляти. Так само — можна зціляти і будь-якого, незалежно від того, де та людина зараз знаходиться і що робить.

— А тепер — продовжував він, хитро посміхаючись і не серйозним тоном, — відчуй себе сидячою геть на тих далеких крижинах, яка дивиться на своє тіло, яке на березі... Наші Вчителі говорили, що таким чином можна навчитися переноситися в просторі разом зі своїми матеріальними тілами. Можливо, це у тебе вийде швидше, ніж у нас?

Якщо перше у мене добре виходило — тримати своє тіло на долоньках і гріти його любов'ю, то друге викликало навіть зупинку думок від несподіваності. Це вже було зовсім «надто»! З'явилося сильне відчуття, що до цього мені ще далеко.

— Гаразд, гаразд! Я пожартував! — сміявся Владімір. — Але не стій на місці: рухайся не лише душою, але і тілом!

Владіміру доводилося нагадувати мені про це вже кілька разів. Захопившись новою вправою і новими відчуттями, я зовсім забувала, що більшість медитацій краще виходять не при нерухомому тілі, але при повільній ходьбі.

... Втомившись, я сіла на колоду, на іншому кінці якого сидів в «сонячному» стані Владімір. Тут було особливе тепло, і я із задоволенням підставила обличчя до сонця, розслабилася. Але ненадовго.

— Тут — Конрад Лоренц. Ми тілами знаходимося в Ньому. Ось — Його велике Обличчя, в декількох метрах над нами. Можеш заповнити Його собою. Або можеш обійняти Його, підійшовши свідомістю ззовні Його Махадубля. Можеш сказати і Йому, що любиш!

Потім Владімір жартівливо додав, натякаючи на мої стосунки, що складаються, з Хуаніто:

— Любити відразу два таких Чоловіків — це зовсім не гріх!

Я не зовсім зрозуміла, якою мірою це було жартом. Я не бачила в цьому проблему: адже я вчуся любити Бога! І це так здорово, що можна розвивати в собі емоції любові саме так!

Мало того, не так давно я навіть вмудрилася «захопитися» відразу двома «земними» чоловіками одночасно, причому залишаючись з обома «на ввічливій відстані». Вигукувала сама про себе: «Та як таке можливе?!» А тепер розумію, що любила в них, в кожному, лише найкращі з їх якостей. Навіть фантазувала, що, ось, якщо б від одного узяти уважність і турботу, а від іншого — ніжність і мудру терплячість, а потім з'єднати це в одному..., — ось було б здорове!

Але це я зараз — сміюся.

Важливим ж зараз для мене було — розібратися і «розкласти по поличках» наступне нове для мене знання. Адже кожен з конкретних Представників Свя-

того Духу — унікальний і неповторюваний, хоч всі Вони однакові по рівню витонченості Свідомостей і по їх Єдиносутності в Обителі Первинної Свідомості. І потрібно уміти кожного з Них впізнавати.

Я дуже старалася. Я навіть поклала Конраду Лоренцу свою голову на плече. Не знаю, наскільки це було доречно, але було дуже здорово!

... Записавши вправи і відпочивши на сонечку, я відправилася закріплювати освоєне.

Знову перевірила кордони *місця сили*: чи відчутні? Переконалася, що відчуваю їх як і раніше добре.

І ще успішніше можу тепер розливатися свідомістю назад з анахати.

А більш всього захвату приносило саме відчуття себе величезною, заповнюючою собою весь простір над морем, — і що тримає своє тіло, що здається тепер настільки нікчемно маленьким, на власних долонях.

Кажучи про використання таких навичок в світі матерії, Владімір вказував на можливості очищати таким чином від грубих енергій житло, діагностувати і зціляти на будь-якій відстані своїх пацієнтів, переглядати їх долі.

Всі ці перспективи, зрозуміло, зачаровували. І ставало ясно, як багато належить ще працювати. А працювати потрібно щодня, щоб дибитися результатів.

... Незабаром всі знову зібралися біля багаття.

— Відпочивати на таких привалах краще всього босоніж, — сказав Владімір і запропонував зняти чоботи. Оскільки цього разу під ногами був не сніг, а пісок, і погода тепліша, то відпочивати без взуття було дійсно ще однією насолодою.

— А шкарпетки має сенс носити лише взимку, причому шерстяні, — додав він. — Для того ж, щоб вони не протиралися швидко, поверх них можна надівати шкарпетки із синтетичної тканини: вона — міцніше. Але для носіння безпосередньо на шкірі — непридатна.

Потім він довго дивився на мої чоботи, про щось роздумуючи і, нарешті, посміхнувшись, говорить:

— Я зрозумів, в чому символічний задум малюнка на твоїх чоботях! Їх забарвлення схоже із забарвленням зебри. А зебра, говорять, — найшвидша зі всіх коней. Значить, ти повинна йти по дорозі теж швидше за всіх!

Ми розсміялися.

... Усі, окрім Владіміра, підкріпившись, розійшлися довкола. Він же запропонував мені освоїти нову медитацію в релаксації лежачи.

— Клади тіло на землю. Так, щоб було зручно

Побачивши, що я уляглася на спину, він відмітив:

— Положення на спині — при сні — краще уникати. Частою причиною хропіння є звичка спати на спині. Знаю два способи, щоб від цього відучитися. Перший — заборонити собі взагалі будь-коли лягати на спину. Це — для сильних людей. Але є і інший спосіб: можна до спини нічної сорочки пришити кишеньку і в нього класти кульку від настільного тенісу. Але бувають і ті, хто вмудряються хропіти, лежачи на боці. Їм можна порадити навчитися спати на животі. Це все я говорю не стосовно тебе особисто: у мене не було можливості перевірити, хропеш ти чи ні. Але тобі корисно знати про це — як лікарю, щоб давати пацієнтам відповідні поради.

Після паузи Владімір додав:

— Що ж до духовних шукачів, то можу дати, на мій погляд, корисну раду, не пов'язану безпосередньо із проблемою хропіння. Кращою позою, коли ми прокинулися вночі або вранці в ліжку, буде така: щось середнє між на боці і на спині. В усякому разі для правшів — краще буде лівий бік. Що стосується лівшів — не знаю; був би лівшею — обов'язково б вивчив. Чим коштовна ця поза? Тим, що вона найбільш сприятлива зі всіх лежачих поз — для сприйняття порад Бога.

— А тепер, — продовжив він, — зливаємося в Любові зі Святим Духом, виходячи з анахати вгору.

Потім, виходимо з анахати вниз — і відчуваємо Землю як своє величезне ліжко, зливаємося з її внутрішнім Світлом. І так — чергуємо кілька разів. При медитаціях ока не закриваємо!...

Я прагнула робити все, як говорив Владімір, але все таки відчувала, що у мене не дуже добре виходить. Емоції вже не були такими інтенсивними, відволікав фізичний дискомфорт: при яскравому сонечку ока весь час хотілося закрити і взагалі — подрімати. І ще — мені не давало розслабитися і весь час турбувало: а раптом я роблю неправильно, а раптом я не личу для такої роботи, а раптом я мало стараюся?

Врешті-решт я призналася йому, що у мене не дуже добре виходить ця вправа. Він здивувався, але, подумавши, сказав, що це — від втоми. Мені відразу стало легко. Значить, не в моїй нездатності ця проблема.

... Переконавшись, що я відпочила, Владімір запропонував мені пройтися. Ми йшли уздовж берега.

— Ось тут починається *місце сили* Меньюла.

Я здивувалася і зраділа. Ще кілька років тому мені вдалося придбати книгу 'Духовне Сердце: Дорога до Творця. Вірші-медитації і Одкровення' під редакцією Владіміра. Я любила відкривати її наздогад — і дивитися: що Бог скаже мені сьогодні через викладене в цій книзі? І дуже часто мені попадалися вірші-медитації саме Меньюла. Тому я вже легко і радісно слідувала за Владіміром, передбачаючи, що ми з Меньюлом, мабуть, якоюсь мірою вже знайомі.

Зупинившись серед сосен біля невеликого озерця, утвореного розтанувшим снігом, він запропонував мені встати до води спиною і... провалитися свідомістю вниз, крізь земну твердь, в Світло, Яке, — там.

— Тут дуже зручно «провалюватися» в те Світло. І можна потім — звідти — прочищати своє тіло, входивши знизу, через серединний меридіан.

Як не несподівано і дивно прозвучало це завдання, але вийшло відразу. Я чітко відчувала, що в глибинах планети є світлий простір, в який можна дійсно провалюватися скільки завгодно глибоко.

Останні підійшли до нас і спостерігали за моєю «подорожжю углиб Землі», коментуючи те, що відбувається зі мною. Значить, це — насправді все так і є? Значить, це — правда, не ілюзія і не яка-небудь там «невербальна сугестія»?

... Владімір пішов далі, і ми, крокуючи по купині, вийшли на чергову прибережну міліну. Владімір знову запропонував мені провалитися свідомістю вниз і потім, наблизившись до води ще ближче, розвернутися спиною до моря.

— І ось, назад із анахат — розливаємося. — він, посміхаючись, поглянув на мене: — Меньюл тебе обіймає. Відчуваєш?... Ти йому — сподобалася!

Ми розсміялися.

Я тепер уже дійсно стала відчувати Дотики Божественних Вчителів. Ці Дотики можуть бути дуже інтенсивно блаженними! Вони — як особливої тонкості дзвінка радість, що наповнює всю свідомість, все тіло з голови до ніг! Від цього хотілося стати ще ширшою і більшою, щоб вміщати цю Божественну Радість в ще більшому об'ємі!

Я відчувала, що у мене «рот до вух» і не хотілося порушувати цей стан словами. Тому Владіміру я лише посміхалася і кивала головою у відповідь на його питання. Та і що тут можна передати словами? Вони прозвучали б дуже банально і затерто.

Мені захотілося запитати у нього: а чи можна любити відразу трьох Чоловіків? Але не запитала, лише засміялася про себе.

Ми повернулися на стежину, і вже через декілька метрів виявилось, що починається *місце сили* Адлера. Але про Нього я зовсім нічого не пам'ятала, і Владімір теж нічого не говорив, сподіваючись на мою обізнаність.

Владімір знайшов тут хороші місця для прочищення меридіанів і для можливості провалюватися свідомістю вниз.

... Біля вогнища він пригадав (не пам'ятаю, у зв'язку з чим) давнішній випадок в лісі. Чоловік алкогольного типу, що охороняв намети туристів, попросив у Владіміра навчити його розводити вогнище. А то, говорить, скоро туристи повернуться, вони просили воду їм закип'ятити, а я ось — не умію, ніяк не виходить. Владімір все пояснив, віддав весь запас паперу зі свого рюкзака. І пішов далі своєю дорогою. Але, потім озирнувшись, побачив, як той чоловік поклав і підпалив весь папір... поверх лежачих товстих полін...

Є люди, які повністю позбавили себе здатності вчитися...

... Ми рушили назад до електрички по новому маршруту. Стежина вивела нас на галявину, покриту рідкими ялиночками і молодими сосонками. Владімір відчув, що тут — *теж місце сили*, про яке вони раніше не знали. Він озирнувся — і спокійно сказав:

— Це — знову Меньюл.

Походивши по ділянці декілька хвилин, він запропонував завтра прийти для роботи на це місце. Всі з радістю погодилися: вони були завжди щасливі пізнавати нове.

***А хтось, майже діставшись до вершини,
падає назад вниз...***

Зі мною багато розмовляла Лариса, вона розповідала про своє життя, про досвід, який можна було привести в приклад для допомоги мені, давала мені поради відносно контактів з тими людьми, з якими у мене були не зовсім гладкі стосунки. Я з нею відчувала себе маленьким дитям, якого мама дуже дбайливо вкриває ковдрою на ніч.

Аня також часто оберталася, личила, пропонувала нові медитації, поки ми йшли, наприклад, вже назад до поїзда. Вона сама завжди прагнула обіймати і любити все живе — і хотіла допомогти мені, щоб це стало і моїм головним мотивом життя.

Вона завжди була наповнена особливим захватом, це навіть виражалося в її манері говорити: деколи інтонації голосу в якихось емоційно значимих місцях раптом так змінювалися, немов це злітала зграйка радісних птахів, перекликаючись між собою. Тоді мені хотілося злетіти разом з нею.

Але з тією подружньою парою, чиї імена я вирішила не називати, мені так і не удавалося зближуватися. Вони весь час трималися окремо від останніх, але разом між собою: разом приходили, разом вирушали. Я також відмітила, що вони обидва носять окуляри, причому з великими лінзами. Запитала про це Аню. Вона відповіла не відразу, трохи подумавши:

— Можливо, вони просто не ставили для себе це метою. Може, тому, що носять окуляри з дитинства і звиклися.

Мені було це не зовсім зрозуміло. Можливо, тому, що я наділа окуляри у вісімнадцять років і знала, що це означає — добре бачити без всяких допоміжних засобів? У будь-якому випадку, мені жакливо хотілось його відновити. Адже особливо погано без окулярів в лісі: хочеться бачити кожен аркушик, кожную травичку і всі кольори у всій їх яскравості!

... Пригадала історію про одного пацієнта, коли я була на практиці в приймальні у психіатра. У мене була можливість просто сидіти осторонь і спостерігати за пацієнтами і за тим, як лікарка з ними спілкується. Прийшов хворий, який стверджував, що бачить майбутнє: деякі нещасні випадки — наперед. Можливо, він і бачив, але ліки вживав регулярно. Поглянувши на мене, він раптом говорить:

— Ти можеш зробити так, щоб окуляри не носити, але просто ти про це ще не знаєш!...

Духовний воїн має бути бездоганий у всьому!

Удома в коридорі я скинула чоботи і ступила ногами на голому підлогу. Це було те, що я зазвичай роблю удома. Лариса обернула на цю увагу: — Ось тепер тобі доведеться мити ноги: у тапки з такими ногами не можна. Я намагалася заперечити, що зробила по підлозі всього декілька кроків. Лариса продовжила тему:

— Духовний Воїн має бути у всьому бездоганий, навіть в дрібницях! Владімір — вже давно — добре пояснив нам, що ми по вулиці ходимо по місцях, куди, можливо, плювали туберкульозники. І вуличний пил разом з висохлою заразливою мокротою, що розпилялася, сповна може заноситися і на підлогу наших квартир. Якщо ж таким радам Владіміра не слідувати, то буває, він так погляне., що бажання сперечатися тут же пропадає.

Мені більше пояснень не було потрібно, я потопала у ванну.

Після вечері Аня запропонувала мені почитати книгу, в якій я могла продовжити знайомитися з розповідями Божественних Вчителів про Себе: про їх останні Втілення і Дороги досягнення Ними Самими Злиття з Богом. Це була вже згадувана мною 'Класика'.

Вони заснули вже годинника в шість вечори, а я промучилася допізна: то вивчала книгу, то роздумувала над подіями, що відбуваються, то занурювалася в якихось свої переживання.

У моїх краях немає жодної людини, якій ці знання були б потрібні?! А скільки у мене було надій з приводу деяких людей!... У адже мене є чудові друзі, з

якими ми разом, — ще з шкільної лави. Ми, зрозуміло, не завжди сходилися в думках і переслідували деколи різні цілі в житті, але, що б не траплялося, — ми приймали один одного такими, якими були, і прагнули допомагати у всьому. І я завжди була вдячна Богові за таких друзів!

Мені і раніше здавалося, що вони не розуміють і не розділяють мого світогляду. Але — тому, що це я погано говорю, погано пояснюю, тому, що сама ще не живу тим життям, яке могло б бути прикладом для інших. А зараз і мама, як мені здавалося, одного дня могла б все нове, таке, що прийшло в моє життя, зрозуміти і прийняти. А виявляється..., нікого немає?...

Тут ти можеш увійти прямо в Ісуса!

Сьогодні ми йдемо на *місце сили* Меньюла!

Я вже вільно обходила без окулярів, легко випрала долоні з вже звиклого до вельми розширених станів духовного серця — щоб гладити і обіймати верхівки дерев, пташок... Уранішнє сонце заливало своїм ніжним світлом весь простір — і я знову поміщала таке ж, але маленьке сонечко до себе в анахату і світила їм на те, що все оточує.

... Радість зустрічі в електричці, дорога, стежина в лісі — і ми на *місці сили* Меньюла.

Був ще зовсім ранній злегка туманний ранок. Вітки молодих ялинок були сильно вологими від роси.

Ми помили руки об сніг і підкріпилися.

... Коли всі розійшлися виконувати свої індивідуальні завдання, Владімір покликав мене з собою. Вставши особою у напрямку до моря, він початків пояснення:

— Ось — цікаве і вельми значиме *місце сили* в межах величезного Махадубля Меньюла. Воно призначене для роботи з орбітами: мікрокосмічною, макрокосмічною і середньою. Почнемо з середньою, тобто, орбіти по кокону. Відчуємо кордони свого кокона і почнемо, пересуваючись злегка тілом, обертати енергію по ньому. Причому на саме цьому *робочому майданчику* Меньюла дане обертання відбувається як би само собою, без наших особистих зусиль. Просто Меньюл допомагає тут втіленим учням освоїти дану вельми важливу вправу.

Владімір показав, як це треба робити, рухаючись вперед.

— При русі ж тілом у зворотний бік — напрям обертання енергії, як би само, міняється на протилежний. Таке ось тут цікаве і незвичайне *місце сили!*

Я намагалася відчувати свій кокон. Але мені це ледве удавалося. У своїй підготовці до приїзду, роботи з коконом я навіть не торкнулася, і все, що про це пам'ятала, так це якісь кулі довкола тіла з світними крапками, що було описане Карлосом Кастанедой. А не торкнулася я цього тому, що ніяк не передбачала, що мені на даному етапі це вже може знадобитися.

Я була схожою кілька разів туди-сюди, але жодних особливих змін не відчула, оскільки не могла навіть представити: який і де має бути цей кокон.

Назустріч йшла Лариса, повторюючи ту ж вправу, що було задане мені. Я звернулася до неї за допомогою. У результаті... мені, все ж, довелося признатися Владіміру, що у мене не виходить.

Тоді він сказав: «Залишимо доки кокони», — і почав пояснювати принцип обертання енергій по мікрокосмічній орбіті. Пояснивши її траєкторію по тілу, він знову відправив мене на доріжку працювати за таким же принципом.

Ось тепер я дійсно відчула обертання, яке у мене на даному етапі чимось нагадувало рух гусениці трактора.

Попрацювавши з орбітою, я все-таки вирішила знову звернутися до кокона. Чомусь він у мене виходив круглим, як куля. І до того ж — прозорим. Я запитала про це у Владіміра. Він відповів, що очищений кокон дійсно повинен бачитися повністю прозорим.

— Що ж до Карлоса Кастанеди, — відмітив Владімір, — адже те він, на самій-то справі, так і не зміг розкрити своє духовне серце. Його психогенетичний вік не дозволяв йому зробити дане перетворення себе легко. Тому він дуже багато чого з того, що робили його індіанські товариші, просто не розумів і тому описував неадекватно.

Перервавши свої пояснення, Владімір раптом абсолютно спокійно сказав:

— Ісус прийшов. Можеш з Ним поздороватися! — Владімір посміхався. — Ось, тут Він! — і показав в простір попереду нас. — Можеш зайти прямо в Нього, відчувти Його, почути, що Він говорить...

Він побачив моє замішання.

— Чути Бога можна найуспішніше, коли ми перебуваємо в медитації: «Є лише Він, мене — ні». Саме і лише тоді стають з належною чіткістю зрозумілими всі Його думки.

Я зробила крок вперед.

Силу інтенсивності виниклих відчуттів не можна було ні з чим порівняти! Здавалося, що не залишилося нічого, що не було б заповнене Ісусом! По тілу проходілі хвилі Його Блаженства! За секунди — переді мною промайнуло все моє життя, і я відчула, що мій контроль над власними емоціями зноситься як суха вітка з дерева під сильним поривом вітру... І я заплакала...

... Мені здається, що про Люблячого Ісуса я знала завжди. Зі свого глибокого дитинства пам'ятаю

іноземні мультики-серіали, створені по темі Нового Заповіту, які «крутили» вранці по телевізору мало не цілий рік, — і я завжди із задоволенням їх дивилася.

... Або ось, мені — років п'ять або шість, я йду з бабусею за руку і прошу її навчити мене молитві. Вже це було дивно, оскільки виховані у душі атеїзму батьки ніколи не говорили зі мною про Бога. Та і бабуся лише останніми роками своєму життю стала ходити в церкву. Але я знала, що про молитву — точно можу її просити. І це не був заздалегідь продуманий мною план, це сталося спонтанно.

І бабуся починає: «Отче наш, що єси на небесех...», — і я за нею повторюю. Так і вивчила.

... А одного дня я втратила туфельку своєї улюбленої ляльки і страшно була засмучена цією обставиною. Вже боялася, що втратила її десь в стозі сіна, а значить, — знайти її вже неможливо. І тут я пам'ятаю, що личу до вікна, в яке б'є сонячне світло, встаю на коліна і починаю читати ту молитву і просити Бога допомогти знайти туфельку. Просила — дуже щиро, хоча ніхто цьому мене ніколи не учив. Потім встаю з колін і збираюся прибрати ліжко, піднімаю кінець ковдри з підлоги і... о радість! Туфелька!

Я схопила її, притиснула до грудей і бігом понеслася розповідати бабусі про диво. Бабуся відреагувала стримано, а батьки — так і взагалі не звертає уваги. Абсолютно не засмутившись, що ніхто не розділяє моєї радості в такій же мірі, як я, задоволена, я відправилася по своїх справах.

... Але були і спогади з більш старшого віку. Одного дня, абсолютно пригнічена невдачами в університеті, розумовими перевантаженнями і додатково важкою сваркою з мамою, я, пішовши глибоко «в себе», ховаючись від світу, як черепаха в панцир, відчайдушно благала Бога прийти мені на допомогу. Відчуття несправедливості (по моїх мірках) що відбувається, тримало мене в безперервній тузі. Я плакала в подушку і звала Ісуса... І Він — приходив!

Тоді я не розуміла цього у всій обличчя, як зараз, але тоді Він точно приходив, тому що я тут же втихомирювалася. Я уявляла, що це Він утирає мої сльози. І тоді я представляла таким, що Його сидить на моєму ліжку і тримає мене за руку. Так я засинала...

... І ось, тут — новий етап мого життя, результат моїх пристрасних пошуків і закликів! Слова лише в найменшій мірі описали те, що я пережила за ті хвилини, коли стояла в Нім — і дякувала Йому, дякувала, дякувала!...

Владімір пішов, спеціально залишивши мене наодинці з Ним. Сльози майже струмками беззвучно текли з очей. Я так і не змогла заспокоїтися, щоб прислухатися до того, що Він хотів би мені сказати...

Мені довелося піти з того місця: не хотіла, щоб хтось побачив як я рюмсаю. Треба було терміново заспокоїтися. В черговий раз витерши сльози, я усадила своє тіло під деревце — відпочити. Тоді підійшов Владімір. Він задумливо дивився трохи убік, чи то слухаючи, чи то формулюючи свою думку:

— Оскільки ти сама не почула, то я передаю, що говорить тобі Ісус.

Я завмерла.

— Недопустимо проігнорувати те, що ти зараз отримуєш! Якщо це станеться, то це буде величезною поганою плямою на твоїй кармі...

Владімір продовжив:

— Ісус з Меньюлом обнялися... Говорять, що ти повинна зараз укріпити себе на досягнутому рівні.

Як же так? Невже я викликаю сумніви? Невже Він передбачає, що я на це здатна — віднести до того, що всьому відбувається, як до гри, несерйозно? Може, я щось в минулих життях натворила, що Бог в мені не упевнений? Або така доля кожної людської душі: доводити свою відданість саме багато разів?

Для мене незбагненним залишалося те, що люди, що так близько наблизилися до Бога, як, наприклад, Ольга, раптом здатні захопитися чимось

швидкоплинним і відвернутися... Тоді вже дійсно можна у всіх сумніватися...

Зате позитивною стороною такого запобігання стало те, що я зовсім перехотіла плакати.

Не встигла я записати сказані Ісусом слова, як Владімір додає:

— Кайр тут. Говорить, що «злиття з кішками» має бути замінене Злиттям з Богом прямо зараз!

Я вже відчувала, що починаю впадати в стан протрації: «Кайр?! Кішки? Зараз?! Як зараз?! Як так — прямо зараз?!». Я спробувала, але, через хаос в емоціях і думках, нічого путнього, як мені здалося, не вийшло.

Владімір посміхався. Мені навіть здалося, що все це було сказано навмисне, щоб я не розслаблялася. Але навіть якщо Вони і посміхалися над ситуацією і моєю реакцією — те мені-то самою було не смішно.

Потихеньку стали личити останні. Владімір їм теж сказав про те, що тут — Ісус, Меньюл і Кайр.

Ні у кому я не відмітила хоч краплі того переживання, що випробовувала сама. Навпаки, я б назвала їх стани блаженними: світ, спокій на лицях і ласкава посмішка. А ще було відчуття, що вони присутні тут лише якийсь своєю малою частинкою. Вони і тут всі бачать, чують і розуміють, але велика частина їх — десь далеко в позамежній...

Візьмемо море на долоні...

Коли я відпочила, ми знову «взялися» за мій кокон. Дивлячись на мої старання, Владімір сказав, посміхаючись:

— Відчуй свою голову на землі позаду своїх п'ят, приблизно в півметра — і дивися звідти на кокон. В такий спосіб найлегше навчитися бачити затемнення в

коконі — і руками свідомості вигребти сміття, вичистити кокон.

Я спробувала все це проробляти. Але Владімір говорить:

— Нижче, опусти голову! Ще нижче, під землю! Це було для мене... несподівано. Я ще не до кінця розуміла, на що в цілому здатне яснобачення. Якщо Владімір бачив, як я розміщую голову позаду своїх ніг, то мені лише залишалося розвести в мовчазному захваті руками! Суміш всіх емоцій відбилася, мабуть, дуже виразно на моєму обличчі, тому що Владімір раптом м'яко розсміявся і поцілував мене в щоку.

І ось, розташувавши голову позаду п'ять і навіть нижче, я крокувала вперед і назад, намагаючись утримувати її там як можна довше і намагаючись бачити свій кокон і своє тіло, що крокує вгорі-попереду. Останнє мені удавалося із змінним успіхом. Це чимось навіть нагадувало перешкоди в телевізорі, коли зображення то з'являється, то зникає. Але побачити затемнення в своєму коконі я так і не змогла.

Ми повернулися на середину стежки. Тут Владімір знайшов зручне місце для «провалення» свідомістю вниз.

— Провалюємося свідомістю вниз, беремо в руки образ швабри і починаємо звідти широкими круговими рухами — саме ручкою швабри — прочищати серединний меридіан. — Він змалював сам ті самі кругові рухи шваброю. — Пробиваємо шваброю дірку у верхівці голови, вичищаємо з голови все енергетичне сміття, всі темні включення. При цьому весь серединний меридіан і все тіло — заповнюються Світлом, Яке удосталь присутнє на цьому місці. І обов'язково рухаємося тілом!

Я взялася за роботу. З ентузіазмом узявши в руки свідомості образ швабри, я почала нею прочищати меридіан. Спочатку — в межах ширини свого тіла, а потім вже і виходячи за його кордони, щоб вже напевно все захопити. Потім пробива дірку у верхівці і

знову круговими очищаючими рухами стала шурувати усередині шиї і голови. Мені дуже подобалася ця вправа, я добре представляла швабру і вже стала відчувати якусь особливу легкість в тілі нижче за плечі. А в голові з'явилися відчуття, схожі з рухом нагромаджених крижин, які нарешті розтріскалися, — і поплили в сторони, звільняючи простір.

Хвилин через п'ятнадцять підійшов Владімір. Він оглянув мене, посміхнувся і сказав, що нижні чакри вже утворили правильний стовп, але з головою і шиєю треба буде ще попрацювати.

Ми попрямували до моря.

Я думала про те, що я тут і зараз — в товаристві Владіміра, і він мене навчає! Ще якихось півроку назад це було мало не «кришталевою мрією». Думала тоді, що ось... можливо... коли-небудь...

Владімір щось говорив про Злиття з Богом, а я в цей час затрималася на якійсь попередній сказаній ним думці і опритомніла лише тоді, коли він виголосив:

— Можеш зливатися і зі мною, якщо тебе це не бентежить! Зливатися — в моєму Махадублі.

До мене лише у цей момент дійшло, що це дійсно можливо, і що така думка мені навіть в голову не приходила. Вона мене ніскільки не бентежила, і я про це так і сказала. Він посміхався.

Ми підійшли до кінця стежки, за якою починався чагарник — і море розстиалося настільки, наскільки вистачало очей. Темно-синє, з білосніжними глибами льоду, що відображали сонячні промені, — таке величне, спокійне і таке живе!

Владімір пояснював наступну медитацію:

— Візьмемо море на долоні, піднімемо — і проллємо на себе його прозорість, промиваючи, очищаючи тіло!... Можна промивати в такий спосіб і конкретні меридіани. Ця вправа називається «Умиванням», нам її вперше подарував Ігл. Вона називається «Умиванням» — оскільки Ігл учив нас

спочатку умивати так вранці наші обличчя, коли ми жили в наметах на його *місці сили*.

Брати на долоні море вже було набагато легше. Напевно, мені в моїх медитаціях допомагали всі. Хоча в такі моменти я про це забувала і здавалося, що це я така сама вмію. Брала те ніжно-біле майже прозоре світло — і проливала його маленькими водопадами крізь все тіло.

— Можна ще провести «розтин тіла по серединному меридіану» — подібно до хірургічної операції. Робимо це, наприклад, образом спеціального хірургічного ножа або іншого зручного для цього інструменту — і вичищаємо все непотрібне.

Розтин власного тіла я, хоч і лікар, але ще не проводила. І, як би дико це не звучало, метод був досить ефективним.

— Зокрема, при розтині області головних чакр можна руками свідомості м'яко вигрібати з чакр всі енергетичні щільності. Поки я ходила по доріжці, намагаючись представити всі відомі мені ефективні для такої мети хірургічні інструменти і хід самої «операції», я звернула увагу на Аню, яка йшла назустріч. Вже по тому, як вона на мене дивилася, зрозуміла, що вона хоче щось сказати.

Так і вийшло:

— Те, що ти саме сама намагаєшся все це робити, — це добре. Але спробуй робити це ж — разом зі Святим Духом, попросивши у Нього допомоги. Адже можна спочатку злитися з Ним — і вже після цього, разом, злитими руками свідомості, вичищати все непотрібне, очищати тіло до повної прозорості.

Адже виявилось, що я дійсно була зосереджена лише на власних зусиллях. Просити про допомогу Меньюла я якось не додумалася. У голові сиділи завчені спортивні фрази «лише власними зусиллями!» і «все залежить від тебе самої!». Але ж дійсно: я хочу наблизитися до Святого Духу, але при цьому навіть зовсім не дивлюся на Нього!

Отже, соромливо-радісно я попросила Його про допомогу. І дійсно, настав зовсім інший ефект! Немов Менюль Сам зрадів, що нарешті на його *місці сили* звернулися до Нього! Настрій піднявся, вправи стали виходити енергійніше! Було так здорово відчувати, що Його Руки і мої — разом!

... Владімір в цей час розмовляв з іншими учнями. Обернувшись раптом до мене, він запропонував більш ефективний варіант «пробиття голови». Він запропонував попасти кінцем палиці від швабри в *foramen occipitale magnum* (великий потиличний отвір). Почувши знайому медичну назву і навіть пригадавши, що воно означає, — я вся пожвавилася.

Хоча тут же прийшли на розум неприємні і важкі спогади про практики по анатомії, де нам, студентам, доводилося працювати із справжніми людськими трупами, вивчаючи на них всі м'язи, судини, нерви.

Але це — у минулому. А зараз я зрозуміла, що палицею від швабри, яку тримаю в руках свідомості, я повинна попасти в нижній отвір черепа. «М'які тканини» можна було відразу «прибирати», так само, як і хребет, і я вже добре уявляла собі цей отвір — ось в нього я і повинна попасти!

Інші попросили Владіміра пояснити, про що мова, оскільки вперше чули від нього ці латинські слова. Я відійшла виконувати завдання. Владімір услід додав, що дає мені на роботу п'ятнадцять хвилин і потім поведе мене до Лади «на суд Божий». Почувши «страшні» слова про «суд Божий», я трохи уповільнила крок. Але сильно в роздуми не занурилася і взялася за те, що протикає того самого *foramen* свого черепа.

Вже приступаючи, відчувала, що втомилася, але досягти мети мені хотілося набагато сильніше. Стан дійсно мінявся. Я комбінувала «пробиття» і кругові рухи шваброю з максимальною інтенсивністю, хоч і доводилося робити короткі паузи для перепочинку.

Підійшов Владімір і оглядів мене. Він сказав, що вже краще, але з головою і шиєю ще треба попрацювати.

— Руками свідомості можна узяти спрей з білою рідиною, що світиться, — запропонував черговий варіант Владімір, — і побризкати ззаду на сушумну в області вішудхи, щоб все темне в цьому місці розчинилося. Ще можна перетворити палицю на хірургічний тампон і прочистити їм порожнину голови, як роблять любителі збирання черепів, — засміявся він.

Зробила все, як було сказано. Для більшого ефекту розкрила череп повністю і вже там, часто міняючи тампони, вичищала всі затемнення. Голова вже трохи гуділа, але при цьому почала просліджуватися незвичайна легкість. Мабуть, хоч якусь частину сміття мені все ж вдалося вигребти. Я пішла відпочити.

Владімір в цей час повільно вирушав по стежці в інший бік від нашого багаття. Повернувшись, він покликав всіх нас з собою. Там розташовувалася високовольтна лінія з дротами, що тягнулися в два ряди над нами. Звернувши на них увагу, він сказав:

— Високовольтні дроти створюють довкола себе енергетичні поля. Ці поля не несуть шкоди, як думають більшість людей, а навпаки, можуть створювати цікаві *місця сили*, поєднуючись з Махадублями Святих Духів. Дійсно ж погані енергополя створюють довкола себе не дроти, а трансформатори.

На відрізу доріжки метрів в двадцяти під дротами він запропонував відчутти зміни в енергетичному полі. Таких перепадів станів виявилось близько чотирьох. Більш менш добре я змогла відчутти останній відрізок, де усвідомлення себе в тілі зникало само собою. На цьому місці мені було приємно знаходитися, чим на інших місцях, і розливатися свідомістю назад було дуже легко.

Владімір коментував:

— Людина, втілюючись, звикається жити із сприйняттям і відчуттям лише матеріального світу. У нього зазвичай немає необхідності сприймати енергетичні поля, тому він і не розвиває в собі таку здатність. Але на духовному Шляху — цьому необхідно вчитися: адже наблизитися до Бога можна саме і лише за якістю душі, а не за допомогою тих або інших рухів тіла і тому подібних вчинків. Пласт матерії в «багатошаровому пирогу» багатовимірному простору — адже вельми малий за об'ємом — порівняно зі всім «пирогом» Абсолюту. Тому процес практичного вивчення Бога має на увазі пізнання і освоєння всіх шарів багатовимірності, з акцентом на найвитонченіших і найтонші. Адже Бог в аспекті Первинної Свідомості (Творця) — це є саме Найвитонченіше зі всього, таке, що існує у всесвіті.

Ти що: наділа сьогодні ліфчик?!

Сонечко пригрівало все сильніше. Мені вже вдалося, нарешті, ходити без шапки і з розстебнутою курткою. Правда, мені «веліли» це зробити, а то б так і ходила «капустою». Адже мені — чим жаркіше, тим краще.

Владімір же зовсім зняв куртку.

Він покликав мене приєднатися до всіх, щоб провести «Велике Посвячення» мене в мантри «Мурк!» і «Мяу!». Ми посміялися і встали в круг. З нами не було лише все тієї ж подружньої пари...

Подивившись на мене, Владімір тут же велів мені зняти фуфайку... Куртку — теж.

Я відійшла до свого рюкзака, щоб покласти на нього знятий одяг. Потім повернулася. На моєму тілі залишалися дві сорочки і два светри, надіті один на інший. Він знову оглянув мене критично.

— Сподіваюся, на тобі немає синтетики? — і через паузу:

— Ти що: наділа сьогодні ліфчик?!

Аня з Ларисою, схоже, здивувалися ще більше, ніж я.

— Так він — не синтетичний і зовсім не заважає, — виправдовувалася я.

Аня ж з Ларисою збентежено намагалися виправдовуватися, що, опікаючи мене, цього не помітили і навіть не подумали на цю тему: адже навіщо він мені?

— Знімай! — сміялися вони. — Бог любить голих жінок!

Владімір посміхався, дивлячись на мене.

— Ніщо не повинне заважати розширенню анахати. Не повинно бути ніякого одягу, що утруднює це!

— А «вимоги суспільства»? — помітила я.

— Це — абсолютно непотрібна «вимога». Так само — і з синтетичними колготками і зі взуттям на каблуках! Адже наскільки багато жінок зіпсували собі здоров'я через подібні «вимоги суспільства»!

Відвернувшись і трохи збентежено знімаючи ліфчик, я згадувала про свої беззмінні туфлі на десятисантиметрових каблуках, на яких я в колишні роки бігала на дискотеку після довгого робочого дня... Яке це була мука!...

— Духовне серце повинне вільно виливатися з грудної клітки, ніщо не повинне цьому перешкоджати! Відчуваєш, як ти тепер розширилася свідомістю, як стало легко дихати?

Так, дійсно, стало вільніше! Я мимоволі випрямилася, розпрямила плечі.

... Сонечко ніжно заливало полянку своїм світлом і теплом.

З веселим пафосом мене стали «посвячувати в мантри».

— Сконцентруємося свідомістю у верхній чакрі і потім по передньому меридіану швидко спускаємося в нижню — муладхару. Не припиняючи руху, відразу ж по сушумні — вгору. Потім — назад по тій же траєкторії. При кожному такому циклі — вимовляємо вголос, але відчуваючи звучання в меридіанах: «мяу!» (з посиленням наголосом на «я»).

Владімір демонстрував вправу, допомагаючи рухами тіла такому просуванню енергії.

— Це — прекрасний спосіб швидкого очищення переднього і заднього меридіанів. Він готує до роботи з «мікрокосмічною орбітою». Потрібно, зрозуміло, повторювати такі «мяу!» багаторазово підряд.

Я запитала:

— А чому саме «мяу»?

— Ну, спробуй з «гав!».

Ми засміялися. Так, з «гав» було б, м'яко кажучи, складніше.

Потім ми приступили до мантри «Мурк!».

— Сконцентруємося свідомістю в муладхарі і свадхистані. Потім піднімаємо енергію свідомості по передньому меридіану, при цьому відчуваючи себе блаженною кішкою, яка тільки що розігрілася на батареї опалювання і тепер у блаженстві потягується. — І він продемонстрував, з насолодою муркотячи і при цьому розтягуючи букву «р».

Переконавшись в правильності виконання, Владімір залишив мене продовжувати муркати самостійно. Аня додала, що ось такою блаженною радістю можна ділитися з оточенням. А ще можна мантру використати для зняття втоми.

Ця мантра дійсно викликала відчуття солодкого пробудження після хорошого сну, у мене навіть очі звузилися від задоволення. Так ми ходили по полянці і муркали.

Я всілася на траву, щоб відпочити і записати про мантри у свій блокнот. Коли закінчила записувати,

підійшов Владімір, вирішивши продовжити тему зайвих частин гардеробу:

— Одяг, по можливості, має бути легким. У тій мірі — щоб тілом практично не відчувалася. Завдяки цьому, ми могли б краще відчувати Бога.

— Не люблю, коли на мене вирячилися! — буркнула я.

Владімір відповів дуже просто:

— Красу треба дарувати! Це — один з проявів тієї любові, яку чекає від людей Бог. Краса — стоншує, наповнює саме витонченою силою! Краса, як відомо, повинна врятувати світ! Але, зрозуміло, як і скрізь і завжди, потрібно дотримуватися обачності. Більше того: потрібно саме вчитися обачності! Було б, приміром, неправильно — наражати себе на небезпеку, «спокушаючи» своєю красою примітивів.

Не знаю щодо моєї особистої краси, але те, що він згадав одного з моїх улюблених письменників — Достоєвського, змусило промовчати і замислитися. Тут же згадала ще одне крилате вираження, але тільки вже Чехова: «В людині має бути все прекрасно: і особа, і одяг, і душа, і думки!».

Подумала про те, що, раз Бог дозволяє ходити максимально відкрито, — те геть довгі спідниці і закриті кофти! Але тут же Владімір говорить:

— Але тільки, повторюю, не треба хуліганити! І — демонструвати красу свого тіла для представників гуни тамас.

Потім він продовжив:

— Але я, затіваючи цю розмову, мав на увазі не еротичну тему, хоча це — теж дуже важливо, і добре, що ми це «промовили». Хотів же я лише підкреслити, що для успішного вдосконалення за допомогою медитативних практик дуже важливе відчуття свободи. Не повинно бути заклопотаності незавершеними справами, тривоги. Не повинно бути відчуття «задавленої» кимось, пам'ятання про те, що «мене не поважають», «не визнають», «переслідують»

і так далі. Щоб позбавлятися від таких станів, до речі, і існує розроблена нами система психічної саморегуляції. Але також відчуття свободи важко досягне «в 4-х стінах» міських квартир і офісів — на відміну від природних просторів, на яких, як ти бачиш сама, ми розвивали себе і допомагаємо зараз тобі. Те ж — і про той, що давить, порушує кровообіг, утрудняє рухи, заважає нормальному функціонуванню чакр одяг. Краще всього, в чому ти сама, упевнена, зможеш переконалися, — це медитувати взагалі без одягу. Зрозуміло — з урахуванням погодних і соціальних чинників, про які ми вже говорили. На духовному Шляху подвижник повинен прагнути прибрати, стерти, розчинити усі оболонки навколо свого «я» — щоб поступово його повністю «розчинити», просуваючись до Злиття з Богом. Однією з таких оболонок може бути і одяг — у тому числі, навіть і в символічному ракурсі розгляду. Але, підкреслюю ще раз, що потрібно уникати тут, як і у всьому другому, «перегинів». Ти, приміром, бачиш, що усі ми зараз працюємо в одязі.

Не можу любити тебе таку — в усій повноті!

А потім ми пішли до Лади.

Її місце сили було недалеко, метрах в ста від нашої поляни — в лісі, між високими соснами. Там енергетика була зовсім інша. Владімір звернув на це нашу увагу, запропонувавши відчутти зміну при перетині кордону. Я тут же її виявила. Відчуття було таке, що легшало дихати, можна було набирати повітря повними грудьми і виходити своєю шириною далеко за межі тіла.

Владімір так і сказав потім, що на цьому місці духовне серце само собою стає величезних розмірів.

Ми пройшли ще декілька метрів і зупинилися. Я уважно стежила за своїми відчуттями. У якийсь момент навколишній простір став чи що... інтенсивніший. Владімір сказав, що це — Лада. Він мовчки посміхався. При виникненні подібних пауз — я вже розуміла, що Владімір *слухає*.

— Лада вказує на твою голову, невдоволена твоїм «верхнім пухирем сприйняття». Говорить, що не може любити тебе таку — в усій повноті.

Я відчула себе маленьким котеням, яке чекало сметанки, але на якого вилили відерце води. Не може любити? Все так жахливо?!

Владімір, побачивши мій вираз обличчя, засміявся і знову мене поцілував в щоку.

Ну, думаю, напевно лякають. Але ж і не буде ж мені Святий Дух говорити що-небудь без підстав! Скільки б забавних сторін в цьому не могло бути, а до цих слів я повинна віднестися серйозно. Значить, потрібно стати такою, щоб Лада могла любити вже в усій повноті! А як же інакше?!

Владімір запитав: чи хочу я зараз повернутися на колишнє місце — або залишитися тут, з Ладой? Я, звичайно ж, вирішила залишитися.

Я ходила по доріжці в тому місці, де особливо інтенсивно відчувала Ладу, і намагалася самотійно уловити, можливо, якусь думку, слова, які Вона хотіла б сказати мені: на що звернути увагу, як виправитися?

Я відчайдушно порпалася у своєму минулому, намагаючись уловити ті свої гріхи, із-за яких стан «верхнього пухиря сприйняття» виглядав настільки «запущеним», що навіть така інтенсивна робота на *місці сили* Меньюла принесла лише незначні зміни.

Нарешті, мені здалося, що якісь певні думки особливо виділилися — і я їх записала у блокнот.

Відчувши невелике полегшення, я приєдналася до інших.

Владімір ні про що не запитував. Він сидів на колоді, прислухаючись до Бога.

... Потім темою обговорення стала допомога мені в очищенні мого «верхнього пухиря сприйняття». Владімір запропонував повернутися завтра на це ж місце. Але, як завжди при ухваленні важливих рішень, він звернувся за благословенням до Бога.

— Лада тут. Вона схвалює цей план.

«Теорія пісяній»

Перед станцією Владімір раптом звернув мою увагу на те, що я... мало пісяю. Усі для цього ходять в кущі досить часто, а я, мовляв, — майже ніколи. І із цього приводу він прочитав мені цілу лекцію, велівши так і записати: «Теорія пісяній».

Пісяння підрозділяються на:

Облігатні (тобто, обов'язкові) і факультативні (не обов'язкові для усіх одночасно, індивідуальні).

Облігатні писання здійснюються перед початком медитативної роботи або, наприклад, перед далекою дорогою, перед сном. Скрупульозне виконання облігатних писань привчає людину жити за принципом «потрібно!», а не за принципом «хочу! чи не хочу!». Духовний Воїн повинен жити тільки за принципом «потрібно!». Хто не опанував правильну практику писань — про те не можна сказати, що він вже навчився правильно розмічати свій життєвий шлях.

Не випорожнений сечовий міхур відволікає індрії свідомості, діючи подібно до незручного одягу, що стягує тіло. І не можна відчувати свободу і повноцінно любити Бога, якщо своєчасно не пісяти, згідно з озвученим правилом!

Усе це вимовлялося з легким жартівливим пафосом, зберігаючи при цьому серйозний вираз обличчя. А усі інші слухали, розширюючись з анахат від захвату.

Будь-які взаємовідносини між основними членами групи Владіміра завжди проходили саме на цьому емоційному фоні — відкритому, ніжно-люблячому, просоченому ненав'язливою турботою один про одного, а тепер — і про мене.

Тут також завжди багато жартували і сміялися — незважаючи навіть на суворі умови життя як в матеріальному, так і в політичному аспектах розгляду.

Мені розповідали, що одній з тем жартів Владіміра в колишні роки часто ставали, як це він називав, «ігри в релігію» дорослих людей — в тих нібито «духовних» школах, де справжня робота, яку чекає від нас Бог, підміняється роздачею особливих мантр і нових іноземних імен, де носять спеціальний «чернечий» одяг або зачіски.

Сміючись над усім цим, він став іменувати себе серед близьких друзів — Муркою: відповідно до придуманої їм «мантри котячого блаженства» «Мурк»!.

Катя, сміючись, одного разу сказала, що йому це ім'я дуже йде: він і є — Мурка. Адже, наскільки б не було важко, він всього кілька разів «муркне», щоб очистити і вирівняти біоенергії усередині тіла і кокона, — і пірнає свідомістю у Свідомість Бога. А там — Блаженство. І це Блаженство він дарує іншим.

Бог — в ньому, він — у Богу. Він це реалізував.

* * *

У якийсь момент я стала відчувати, що моя голова починає повільно розколюватися, навіть ворухити нею стало боляче. Я тут же почала себе звинувачувати в тому, що погано попрацювала і взагалі примудрилася за таке недовге це втілення так невибачно себе запустити!

Але підійшов Владімір і став пояснювати, що після таких цілющих тренувань, як було сьогодні,

існуюча проблема із здоров'ям спочатку може загостритися — перш, ніж зникнути.

Я підтвердила йому свій головний біль і полегшено зітхнула: значить — це, мабуть, позитивний знак.

Увечері мені було дуже важко заснути від головного болю, а також від бажання терміново і максимально очистити свій «верхній пухир сприйняття». І зараз найкраще, на мій погляд, що я могла зробити, це... покаятися. Я перебирала в пам'яті знову усі образи, як власні, так і заподіяні іншим, усі свої претензії і звинувачення, усі ті бажання, які були спрямовані проти принципу Любові і відповідно приносили тільки біль і розчарування. Я намагалася знову і знову проходити ці ситуації вже в правильному емоційному стані. Потім стала перечитувати книги, намагалася говорити зі Святим Духом, прислухатися до Його відповідей — до тих пір, поки не відчула повне безсилля. І тільки тоді заснула.

«Піщані енергії» і катання на планеті Земля

Уранці Аня звернула увагу, що мої очі стали світліші. Вона щиро раділа, роздивляючись моє обличчя. А голова... більше не хворіла! Здається, я дійсно позбавилася від купи мотлоху і сміття в ній!

... Ми повернулися на *місце сили* Меньюла. Треба було закріпити усі попередні навички. Плюс до цього, Владімір додав, що «розкривати» і чистити можна і ноги — як сушумну або серединний меридіан.

Ми стояли біля вогнища, медитуючи. Іноді Владімір і інші підкидали у вогонь сухі гілки і різне сміття людського походження: обривки поліетилену, пластмасові пляшки. Очищення від таких забруднень будь-яких природних ділянок, де ми зупинялися і

розводили вогнища, було кожного разу природною діяльністю усієї групи.

Мене здивувало те, що у вогонь кидали і скляні пляшки: адже вони ж не горять!

— Що ж, — пояснив Владімір, — доводиться очищати природу і від скла. Якщо ці пляшки не знищити — яка-небудь п'яна компанія почне їх розбивати. А об гострі стекла потім можуть поранити лапки різні звірятка. Скляні пляшки повністю розплавляються в хорошому вогнищі. Але ні в якому разі не можна кидати у вогонь скляні пляшки, що загвинчені: вони вибухають, як гранати, — і осколки летять з величезною швидкістю на всі боки.

— Але і взагалі з вогнищами потрібно поводитись обережно, — продовжував він. — Дуже небезпечно, наприклад, запалювати вогонь на торфовищах в суху погоду. Чи — в ялиновому лісі, під великими ялинами: стара ялинова хвоя починає тліти, як торф. Так можна, у тому числі, згубити масу рослин. Адже кожне з них — це жива істота, в кожному рослинному тілі — ще маленька душа, що розвивається. Знищуючи марно рослини, як і тварин, — ми шкодимо Еволюції. А також — псуємо власну долю. Ще — особливо навесні — потрібно остерігатися підпалити суху траву. Від так званих «весняних палів» гине безліч і рослин, і тварин. Колосальною помилкою є думка, що палити траву — це корисно. Мовляв, зола — це добриво. Але ж ґрунт складається не із золи, а з гниючої органіки! Уявимо собі, наприклад, чорнозем. Хіба із золи він складається? Знищуючи суху траву — ми саме обідняємо ґрунт! Хто цього не в змозі зрозуміти — тих потрібно розглядати як недоумкуватих!

... Цього дня мені було необхідно закріпити пройдений матеріал. Знову попросивши допомоги у Меньюла, я взялася до роботи.

Оскільки усі засоби в такій роботі із створенням образів були хороші, то моя фантазія розігралася. І замість швабри я представила величезний дріль, що

складається зі світла, яким свердлять скелі. Зрозуміло, цей дріль був «чарівний» і «сонячний». Я «свердлила» ним усе тіло. У якийсь момент мені навіть здалося, що на допомогу прийшов не лише Меньюл, але і Хуаніто, Ісус і, здається, Лоренц. Хоча, це могли бути тільки мої фантазії.

Сам факт виявлення ефективності такого застосування образів з лікувальною метою здався мені страшенно забавним. Я сміялася про себе і придумувала усе нові форми розкриття і очищення «верхнього пухиря сприйняття». І ось вже замість палиці від швабри я використовую гострий спис, що пробиває наконечником вхід в череп. Потім — обертаю енергії по кокону, по меридіанах, промиваю усе тіло

... Втоплена і задоволена я повернулася до вогнища.

Владімір оглянув мене і сказав, що область вішудхи вже висвітлюється. Але також помітив, що в області шиї з лівого боку тепер стала помітною невелика темна пляма. Раніше її не можна було побачити із-за загальної забрудненості чакри.

... Ще в перший день після приїзду він мені сказав, що бачить затемнення у мене в грудному відділі і в шиї, чи немає у мене там проблем? Я тоді сильно здивувалася, оскільки помічала якісь несерйозні колення.

І ось я дізнаюся, що моя чакра вішудха — дуже забруднена! Адже саме в тому місці, на яке вказав Владімір, у мене були виявлені вузлики, навіть брали біопсію, хоча онкології не виявили.

А тепер виявляється, що це могло бути початком насправді серйозної хвороби!

Це затемнення Владімір запропонував палити образом вогню.

Я узяла образ маленького вогника на долоньку і підносила його до хворого місця.

Але це виявилось не дуже ефективним, оскільки Владімір, подивившись, запропонував інший спосіб:

уявити, що задня сторона тіла — це прямовисна стіна гори, а позаду стіни — нескінченна по розмірах прірва; потрібно вилитися в неї з анахати усією свідомістю, злитися там з Божественним Світлом-вогнем — і впливати на своє тіло саме з такого стану.

Але це у мене вийшло ще гірше: не так вже мені легко вдавалося зливатися з Богом. Можливо, на декілька секунд у мене виходило відчувати особливе блаженство, але воно тут же втрачалося.

Тоді Владімір покликав мене до ділянки, де доріжку покривав яскравий помаранчево-жовтий дуже чистий на вигляд пісок. Він сказав, що цей пісок має особливу енергетику і запропонував узяти світло цього піску на долоні — і «вливати» його на обличчя, шию, передній меридіан, на конкретне місце, яке треба лікувати.

— Складніше позбавитися від тих подібних патологій, які мають місце вже і на матеріальному плані, — говорив він. — Якщо вони є доки тільки на нематеріальному плані, то можна руками свідомості позбавитися від них за один раз. Якщо ж вже на матеріальному — то необхідно прикласти незрівнянно більше зусиль.

Я почала виконувати завдання. Але хвилин через десять вирішила, що потрібно цю дію чимось посилити. Попросивши допомоги у Меньюла, я застосувала образ вогнемета. Потім ми з Меньюлом збільшили кількість вогнеметів і інтенсивність їх роботи...

... Я нікому не сказала про ці нові прийоми. Але вже прийшла показатися з німим питанням: «Ну як»? І нарешті почула, що затемнення майже не залишилося, лише зовсім мінімальне.

— Зараз — відпочивай! Потім докінчиш.

Владімір запропонував нову релаксаційну медитацію — «катання на планеті Земля»: потрібно відчувати себе маленьким тільцем на величезній планеті, на якій... катаєшся в космічному просторі.

Потім — протягнути руки свідомості углиб Землі, вивчаючи її, люблячи. Між руками — анахата. Руки відходять від неї. Навантаживши спочатку руки свідомості — дуже просто виявитися *там*, між долонями. І духовним серцем — в глибинах того простору — можна, у тому числі, досліджувати його тишу.

Відпочивати у такий спосіб — було добре! Мені бачилися не лише Земля, в глибині якої я намагалася розчинитися, але і зірки, космічна далечінь...

... Пізніше ми продовжили розмову біля багаття. Владіміра з нами не було, тільки Аня, Катя і Лариса. Заговорили про емоції, які відносяться саме до чакри вішудхи. Мені хотілося це максимально уточнити, щоб знати, над чим працювати, в чому каятися? Виявилось, що саме до похідних цієї чакри відносяться емоції образи, невдоволення, смутку.

Коли підійшов Владімір, ми поговорили про можливості зцілення хребта іншими способами, окрім медитативних. Почекавши, коли ми закінчимо цю тему, він підійшов до мене і став дуже уважно переглядати мою вішудху з її щитовидною залозою. Ніяких залишків патології він там не зміг виявити.

«Педагогічний практикум»

Ми знову були на *місці сили* Меньюла.

Цього разу Владімір доручив мені — для ще міцнішого запам'ятовування мною освоєного матеріалу — пройти «педагогічний практикум». Саме, я повинна була зіграти роль викладача, а усі інші — роль учнів. Лише Владімір віддалився від нас — щоб мене не бентежити своєю присутністю.

Я, звичайно, спочатку «стиснулася». Але, оскільки «виступати» мені доводилося не уперше, то — через деяке зусилля — я розповіла про свій досвід

роботи з шийною і головними чакрами. Усі мої «учні» старанно виконували усі вправи.

Усі мене потім хвалили. Єдиним зауваженням було те, що, звертаючись до слухачів, слід використати займенники не «ви» або «ти», а «ми». Наприклад, ми виливаємося з анахати, ми зливаємося з конкретним Святим Духом.

Чому? Тому, пояснив Владімір, що, якщо говорити «ти» або «ви», слухачам доводиться здійснювати розумову операцію: «ти» або «ви» — це означає «я». Якщо ж вживати займенник «ми» — така операція не потрібна, і прийняття інформації відбувається набагато простіше і природніше.

Більше того, якщо в подібних ситуаціях використати займенники «ти» і «ви», то це означатиме (усвідомлене або неусвідомлене) протиставлення себе — що слухає тебе. Ці займенники — роз'єднуючі. А «ми» — що об'єднує. Любов же, яку ми повинні розвивати в собі, — це об'єднання.

В цьому відношенні усім було б корисно звернути увагу на одну з важливих особливостей польської мови. Поляки не говорять «ти» або «ви». Замість цього застосовується оборот, що примушує подивитися на ситуацію саме очима співрозмовника. Наприклад, там не скажуть: «Таня, ти повинна зробити те-то і те-то!». Але скажуть: «А не чи визнає Таня, що їй було б цікаво поступити так-то і так-то?».

... Не знаю: чи дійсно моє викладання було таким хорошим, або ж мене просто хотіли підтримати, — але я повернулася до вогнища з відчуттям зданого на «відмінно» іспиту.

Владімір теж радів за мене. І я нарешті змогла «розпрямити плечі».

... Ми стояли біля вогнища, коли Владімір раптом сказав:

— Марія Магдалина прийшла. Раніше Вона до нас не приходила. Розповідає, що досягла Досконалості в наступному втіленні після відомого нам. Ще говорить,

що у тебе буде спокуса приблизно через місяць. Спокуса — відмовитися від Шляху. Про це Лада теж мені говорила по секрету, — додав Владімір. — Марія ж вважає, що тепер тобі можна про це сказати.

— Якщо витримаєш те випробування, — продовжувала Вона, — те до кінця літа у тебе відкриються ще ширші перспективи зростання...

«Що ж, — роздумувала я. — Випробування — потрібні». Я про це знала і не здивувалася. Хоча така форма попередження про них — трохи страховища. Тут же я стала згадувати, через які випробування проходив Владімір.

Але — потрібно приймати Волю Божу. Від Нього адже — нікуди не сховаєшся!...

... Наступна вправа взялася пояснювати мені Аня. Треба було навчитися прочищати перегородку між сушумною і серединним меридіаном.

— Спочатку прочистимо як слід сушумну: чистимо її «йоршиком» з мильною піною, зверху вниз. Можна додавати і інші доступні засоби. Потім — заллемо рідким світлом.

Спостерігаючи за моїми діями усередині моєї сушумни, вона час від часу підправляла: що ось, мовляв, в області тазу залишилося трохи або в шії.

Потім ми приступили до прочищення самої перегородки.

— Представимо середній меридіан, як велику прозору пробірку без дна. Увійдемо одночасно до нього знизу, і в сушумну — згори. І починаємо відчищати перегородку обома руками одночасно — до повної прозорості по усій висоті.

Аня спостерігала, поправляла, підказувала.

Мені вдавалося бачити затемнення якраз в тих місцях, в яких раніше я відчувала дискомфорт.

* * *

Мені належало скоро поїхати. Владімір просив мене повторювати усі вправи після повернення додому — щоб не лише не втратити набуті навички, але щоб, навпаки, їх зміцнити, посилити. І він наполягав, щоб я не забувала постійно орієнтуватися на допомогу і водійство моїх нових Божественних Друзів-Учителів.

Так, зі мною тепер завжди будуть мої улюблені Учителі! Я тепер — не одна!

Я стала Махадублем

І ось ми знову йдемо до Лади.

По дорозі Владімір показав мені нову медитацію — створення власного Махадубля.

— При цьому важливо відчувати свої руки і обличчя. Ніг у Махадублів не буває, хіба що, якщо є необхідність їх спеціально на якийсь час створити. Із стану Махадубля тепер дивимося на землю, розширюємося над просторами духовним серцем, доторкаємося до моря! Поступово можливості діяти, будучи Махадублем, будуть рости. Потім можна буде створювати свої Махадублі і далеко від свого тіла.

Виходило — дуже здорово! Особливо — коли я навчилася відчувати власне обличчя у Махадубля.

— Це потрібно починати, виходячи з анахати назад, — підкреслив Владімір.

Я відчувала себе тепер вище за сосни і дивилася звідти на море. І — розливалася Світлом і Любов'ю над просторами, обіймала ліси, поля, море!... Мені, зрозуміло, ще не вдавалося робити це так, як робили інші, але я сподівалася, що одного разу зумію навчитися.

Владімір помітив людину, що йде вдалині, і попередив мене, щоб я не почала робити ніяких незвичайних жестів тілом. Владімір завжди був обачний в цьому. Мені знову трішки засумувалось: адже доводиться ховатися від сторонніх людей, неначе ми займаємося чимось злочинним.

— Злочинці не ми, а вони. (Я маю на увазі не цю конкретну людину, але тих, хто воюють проти Бога). Вони — завжди воювали і воюватимуть проти таких, як ми. — продовжив мою думку він. — Але вступати з ними у відкриту боротьбу. — цим адже справі не допоможеш. Чому Ісус сказав про таких, що вони не відають, що творять? Просто вони — ще молоді або вже майже безнадійно зіпсовані душі, і конфронтацією таких не виправиш.

... Нарешті, ми прийшли до *місця сили* Лади.

Я з надією спрямувалася до Неї: «Ну як — тепер у мене вже краще?!»

Владімір озвучив відповідь:

— Лада говорить, що «налякала» тебе минулого разу для того, щоб прискорити процес твоєї зміни. Говорить, що ти підтвердила свої готовність і здатність змінюватися, що успішно очищається твоя карма.

Владімір продовжив, слухаючи Ладу:

— Вона говорить, що Бог дякує усім нам за виконану роботу. Але у тебе все ж будуть перешкоди на Шляхи, які абсолютно необхідно здолати. Усі допомагатимуть тобі при кожному твоєму кроці, але при цьому ти зберігаєш свободу волі. Лада говорить, що, якщо ти зійдеш з наміченого Шляху, — Вона плакатиме, але не ремствуватиме. І ніхто не каратиме тебе, тому що покараєш себе сама. Амінь.

— Знаєш, що означає «амінь»? — додав від себе Владімір.

— Та буде так!

Він кивнув.

... Я ще довго ходила по доріжці, що проходить через *місце сили* Лади. І говорила, говорила сама з собою. Зрозуміло, я покараю себе сама! Я в цьому не сумніваюся! Я була готова на що завгодно, але тільки не повертатися в те порожнє і безглузде існування, яке я вела до того, як познайомилася з книгами Владіміра. Краще б тоді — вже взагалі не жити!

Моє замішання поступово уляглося. Я записала у блокнот думки, що прийшли, і підказки і, подякувавши Ладу, повернулася до тих, що чекали мене Владіміру і іншим.

Владімір знову сидів на колоді. Він запитав, чи бачу я, яким тепер стало моє духовне серце?

Я вирішила бути поскромніше і відповіла, що — в декілька метрів.

— Та адже брешеш ти! — розсміявся Владімір.

І потім додав:

— Тобі потрібно розвинути самовідчуття в стані максимальної розлитості свідомості. Допоможе в цьому привчання себе до життя в стані Махадубля.

Він попросив Аню показати мені, як можна розминати хребет на стволі дерева, що впало, а сам пішов до вогнища.

Аня, вибравши зручну колоду, сіла на неї збоку, а потім потихеньку почала зісковзувати вниз-вперед, злегка рухаючи тілом вліво-управо. Я повторила. Дуже здорово! Я завмирала у блаженстві...

Психіатрія матеріалістична — і духовна

У нас залишався ще час до електрички. І, оскільки його не можна було втрачати, проводячи даремно, Владімір запропонував пройти з ним і знову поговорити про медицину.

Він почав говорити, але раптом... затнувся на півслові:

— Меньюл «гальмує». Він говорить: «Таня усе це вже знає. Перемкнися!»

Було так здорово дізнатися, що Святий Дух слухає і бере участь навіть в таких наших розмовах!

Як же мені хотілося позбавитися від усіх перешкод, що заважають сприйняттю Святих Духів — так, як це уміє Владімір! Адже для нього — Вони такі ж реальні, як і втілені люди! Він живе майже постійно в їх компанії! І можна було спостерігати, як він час від часу перемикає свою увагу між спілкуванням з нами — і спілкуванням з Ними! Це було, як легке перемикаюче спілкування з двома групами людей за допомогою сучасних засобів оперативної телекомунікації!

... Я вирішила торкнутися теми психіатрії. Вона мене завжди дуже притягала, але, коли я дізналася, що практично жодну психіатричну хворобу матеріалістична медицина не в змозі вилікувати, а лише приглушає симптоми, то відмовилася від вибору цієї професії.

Владімір відповів:

— Так, психічно хворим людям можливості серйозно допомогти за допомогою матеріалістичної психіатрії, дійсно, майже немає. Що ж торкається саме шизофренії, то потрібно, передусім, переконуватися у вірності поставленого діагнозу. Адже, наприклад, за «радянських» часів в нашій країні лікарям-психіатрам було наказано оголошувати шизофреніками навіть не лише тих людей, які були релігійні, але і що просто бажали добровільно і самостійно вивчати ту або іншу східну іноземну мову.

Я запитала про дитячу психіатрію.

— Дітей з психічними відхиленнями, наприклад, з схильністю до піроманії, з сильно вираженою агресивністю, — краще ізолювати від суспільства, під медичним контролем, зрозуміло. Оскільки це — майбутні злочинці. Але такі явища, як аутизм,

усуваються легко — за рахунок очищення чакр і розвитку анахати.

Я поскаржилася на труднощі заліків, де доводилося тримати в голові купу класифікацій і підкласифікацій психічних захворювань.

— Так, позначення словами тих або інших форм такого роду розладів — це просто «спосіб говорити», як виражався Хуан Матус. А сама матеріалістична психіатрія — це, передусім, спосіб розвитку зарозумілості у психіатрів! Адже вони привчаються поглядати «звисока» на кожну іншу людину, ставлячи усім «діагнози».

Подумавши трохи, Владімір продовжив:

— Колись мені довелося познайомитися із статистичними даними про частоту психічних захворювань серед лікарів. Виявилось, що на першому місці — якраз психіатри! Є, зрозуміло, і ті психіатри, яким вдається «вистояти» перед спокусою розвитку в собі цієї вади. Але, все одно, малокорисну сучасну психіатричну діагностику слід в перспективі замінити діагностикою Божественною, тобто, оцінювати кожну людину так, як його оцінює Бог! Маю на увазі дещо паралельно існуючих систем психотипізації, що враховують, передусім, психогенетичний вік кожного, плюс виявлення принципово значимих вад душі кожного пацієнта. Тільки на цій основі можлива саме креативна діагностика, що дозволяє не лише «приклеювати ярлики», але, з розумінням механізму процесу, що відбувається, — лікувати і виліковувати.

Владімір трохи помовчав і потім знову заговорив:

— Можу ще інакше сформулювати цю думку: потрібний підхід до кожної людини з еволюційних позицій. Тоді відразу стає зрозуміло, що багато випадків недоумства — це зовсім не хвороба, а просто ранні стадії розвитку розумової здатності у конкретних еволюційно молодих душ, що епілепсія часто

викликається підселенням біса (примітивного духу — людини або тварини) в тіло хворого, що причиною паранояльних і багатьох психопатичних змін являється, найчастіше, вирощення в собі гротескних етичних вад, що шизофренія — це, зазвичай, одержимість бісами внаслідок серйозних етичних помилок і на тлі інтелектуальної слабкості. Висновок — щоб бути психічно здоровими, потрібно вивчати Волю Бога відносно нас і вчитися жити відповідно до неї, а не з мораллю, що насаджується релігійними лже-пастирями і злочинними «авторитетами» різного масштабу.

— Ще питання: у мене був випадок, коли на прийом звернувся підліток, який хотів накласти на себе руки із-за нерозділеного кохання. Як можна допомогти? Що можна порадити в таких випадках молоді?

— Тому підліткові треба звернути увагу на те, чим би він сам міг допомогти іншим і чим сам міг би сподобатися іншим, — щоб вони самі шукали його любові. Потрібно кожному вчитися жити в режимі віддання, а не прагнення отримувати і отримувати від інших! Потрібно побачити, що адже більшості дітей властивий тотальний егоцентризм! Саме звідси, у тому числі, — і невміння поставити себе на місце того, кого вони обкрадають, кого принижують, б'ють, вбивають.

Ми почули голоси чайок в небі, і Владімір тут же «перемкнувся» і запропонував медитацію:

— Голоси чайок створюють відчуття простору! Можна дивитися їх очима на навколишній світ...

Інцест: злочин це — чи ні?

Коли ми проїздили на електричці повз велике болото, вже майже повністю завалене будівельним

сміттям, над яким крутили зграї птахів, Владімір обернув на цю нашу увагу:

— Чому тут зібралася така кількість птахів різних видів? Тут були місця гніздів'я їх батьків, як і багатьох попередніх поколінь. Є таке цікаве явище, вивчене зоологами: збереження місця свого народження — щоб після сезонних або інших міграцій повертатися для розмноження саме на нього. Це має місце і у птахів, і у риб, і у водних ссавців, і у різних безхребетних. Навіщо це треба? Щоб мати найкращу вірогідність знайти партнерів для розмноження. Це необхідно для підтримки існування кожного цього біологічного виду. Причому усі саме повноцінні, тобто, найбільш здорові особини, долаючи іноді відстані в тисячі кілометрів, знаходять-таки той конкретний маленький шматочок суші, річки або моря! Птахи при цьому орієнтуються на магнітне поле Землі, риби — також і на щонайтонші нюанси хімічного складу води. А ті особини, які не змогли цього зробити унаслідок тієї або іншої своєї неповноцінності, — ті втрачають можливість знайти саме велику кількість потенційних сексуальних партнерів. Але вони при цьому не втрачають повністю можливості залишення потомства: залетівши або запливши не туди, тобто, просто заблукавши, вони можуть знайти в тих нових місцях такі ж особини, що заблукали. Так можуть виникати нові осередки поширення цього виду.

— Тому, — продовжував Владімір, — якщо раптом, повернувшись здалека, тварини виявляють, що їх екосистема порушена, їх місце розмноження зникло або до нього не дістатися — це для них дуже травматично. Представимо себе на їхньому місці: повертаюся додому після довгих мандрів — а удома-то і немає.

Трохи помовчавши, щоб дати нам час обдумати, він заговорив знову:

— Ця тема може бути розглянута і з іншого ракурсу. Пам'ятаю, що ще в дитинстві, на шкільних

уроках біології, нас учили, що близькоспоріднені схрещування — недопустимі! Вони, мовляв, — небезпечні! Від них народжується неповноцінне потомство! Навіть у всьому тваринному світі такого не буває! Але це, як ми бачимо, виявляється повною брехнею: у всьому тваринному світі домінують саме близькоспоріднені схрещування! А не близькоспоріднені — це доля неповноцінних.

— Я зараз зовсім не проповідую інцест серед людей (тобто, сексуальні контакти з близькими родичами). Але ж існує заборона на нього навіть не лише в суспільній моралі, але і в законодавстві деяких країн! А далі нехай кожен думає сам: наскільки він виправданий? Особисто мені бачиться, що медико-біологічних підстав для такої заборони немає, — підвів підсумок Владімір.

Чи боїшся страшного судилища Христового?

На прощанні Владімір, як завжди м'яко посміхаючись, але намагаючись зображувати жартома загрозу, запитав:

— А ще приїдеш — відведу тебе на страшне судилище Христове! Страшно?

— Ні: я адже тепер і на власному досвіді знаю, що Бог є Любов! Адже ти сам мене вже особисто познайомив з Ним!

— Гарзд! Раз так, то у тебе тут, в наших краях, мають відбутися зустрічі з Хуан-Ді, Божественними Апостолами Ісуса Христа, Божественними Суфіями і багатьма Іншими!

— Приїду! Моє життя тепер — з усіма вами!

— Амінь!

Побачення з Сатъя Саї

З Анею ми увечері ще довго говорили. Я намагалася все для себе роз'яснити, розставити необхідні акценти. Запитувала поради щодо батьків, друзів... і мучилася над тим, яка ж спокуса може мене змусити зійти з Шляху? Наприклад, яка земна, непостійна, така, що проходить любов здатна затулити тепер від мене Бога? Яке затишне гніздечко або матеріальне благополуччя можуть принести щастя більше, ніж Вічна Любов з Головним Коханим?! Те Багатство, яке я придбала тепер, стало єдиним, за що я хотіла тепер боротися і заради чого жити!

... Аня запропонувала уранці перед моїм від'їздом сходити на місце сили Сатъя Саї, яке було недалеко від її будинку. Вона додала, що її будинок курирує саме Він, чийсь будинок — Адлер, чийсь — Бабаджі або Кайр. А Він — Сатъя Саї — зараз сидить поряд з нами і слухає.

Я з радістю погодилася!

* * *

Під весняним уранішнім сонечком ми йшли по місту.

На площі я відчула, як сама собою спурхнула увись Махадублем. Ми наблизилися до дерева, біля якого Сатъя Саї відчувався особливо інтенсивно. Я розчинилася у блаженстві, пройшовши це місце вздовж і поперек раз п'ятнадцять. Людей було трохи в цей ранок, і ми намагалися їх увагу не привертати.

— Одного разу, — розповіла Аня, — я бачила, як Сатъя Саї грав з дітьми. Пройшов сильний дощ, і на доріжку парку виповзли черв'яки. А Він торкався руками дитячих анахат — і діти натхненно рятували цих тварин, переносючи їх з дороги на травичку.

Вона запропонувала мені спробувати заповнити собою Махадубль Сат'я Саї, починаючи від Його Обличчя, а потім — пірнути з Його Анахати назад в глибини багатовимірності і відчувати нескінченність Океану Творця.

Від цієї медитації у мене навіть злегка закрутилася голова. Ганна сказала, що це — нормально і що я потім навчуся пірнати ще глибше.

Ми ще походили по площі, сходили до річки. Вона показала, де знаходяться Махадублі Владіміра, Адлера. Але з кожною хвилиною наближався час від'їзду.

... Останню чверть години ми сиділи на лавці мовчки.

І ось, я від'їжджаю.

Як багато ще належить зробити, як багато чому навчитися!... І як здорово, що я — живу!

Власний пошук місць сили

Приїхавши додому, я вже наступного дня взялася за медитації, які можна було б тренувати не на природних *місцях сили*, а в квартирі. Для цього найбільше підходили усі ті вправи, які я освоювала за допомогою Меньюла. Аня записала мені спеціальну анахатну музику — для співзвучності. Я включила — і тут же помітила, що усі медитації виходять під неї набагато ефективніше!

... А потім, в перші ж вихідні дні, я спрямувалася до обстеження місцевих парків на предмет пошуку *місць сили*.

Спочатку я просто орієнтувалася на приємні відчуття, які то з'являлися, то зникали у міру мого просування по паркових доріжках.

Так, на краю невеликого обриву, з якого відкривався вид на центр міста, приємно було

витагуватися свідомістю вгору над соснами. Це місце сили займало усього лише декілька метрів в поперечнику. Навкруги ж — відчуття ставали цілком звичайними.

Я пішла далі, насолоджуючись тишею і уранішнім світлом сонечка.

Обстежуючи одну із стежин, я почала відчувати зміну енергетики. Тут явно відчувалася Чиясь присутність. Пройшлася по стежці кілька разів туди-назад — але якихось певних висновків про можливості цього місця доки зробити не змогла. Але далі, там, де доріжку обрамляли високі густі ялини, відчуття біля однієї з них виявилися набагато інтенсивнішими. Це виявився епіцентр цього місця. Тут мене стала наповнювати з усіх боків радість, яка піднімалася з багатовимірних глибин. Ходити тут було дуже легко, ноги майже не відчувалися. Я стала пробувати вправи, які розучувала у Меньюла. Але в якийсь момент прийшла явно не моя думка про те, що потрібно прислухатися і робити не те, що завчила раніше, а то нове, що почне проявлятися тут і зараз.

Я послухала. І тоді під ногами з'явилися кулі вогнеподібного білого Світу. Вони стали повільно плисти вгору крізь моє тіло.

Я почала дуже добре сприймати Святого Духа — Божественну Жінку, що допомагає мені.

Коли накопичилася втома, мені вже не хотілося працювати самій. Але просто було приємно перебувати в стані її блаженної млості.

... Я подякувала обом Святим Духам і сфотографувала обидва *місця сили*, щоб відіслати Владіміру. (Він потім відповів, що на фотографії першого місця Хтось є, але він не знає Його особисто. А на другому місці, під ялиною, — радість Божественної Жінки, Яку він теж зараз по фотографії не може впізнати, але я можу вчитися зливатися з Нею.)

Вогняні медитації

Дуже цікава і значима для мене подія сталася в моїй квартирі.

Кожного разу, готуючись до медитацій, я включала музику.

І ось, під ніжні індійські мотиви я стала створювати образи обручів, які складалися з Божественного Вогню, — щоб максимально ефективно опрацьовувати ними тіло. Я, допомагаючи рухами тіла, розкручувала обруч так, щоб він міг піднятися по одній нозі. Потім такий же обруч — по іншій. У якийсь момент обручі зливалися на рівні муладхари і свадхістани — і потім об'єднаний обруч піднімався крізь усе тіло. Потім декілька вогняних обручів я додавала на одну руку, потім — на іншу. Образи обручів розширювалися на метри... Я проводила їх крізь тіло у різних напрямках... — і цілком поглиналася Світлом-Вогнем!

Створити такі образи мені було легко, оскільки в дитинстві я дуже любила займатися подібними вправами. Правда, зрозуміло, — у кількості однієї штуки: крутила обруч навколо талії, навколо шиї. А одного разу так захопилася цим зайняттям, що не помітила, як обруч злетів з шиї на землю..., а я продовжувала обертальні рухи тілом, занурена в якісь свої думки. «Прийшла в себе» — тільки тоді, коли чую, що інші діти наді мною сміються. Мені тоді стало дуже соромно, і я надалі стала пильною відносно таких своїх «уявних польотів».

... Коли музика стала повільніша і тихіша, з'явилися образи маленьких вогників, що горять на долонях. Ці вогники я раніше проводила крізь тіло з однієї руки в іншу — так само, як вогняні сонечка на місці сили Хуаніто. Але тепер я пускала їх плавати і крізь ноги, і крізь все тіло, поступово збільшуючи їх кількість і намагаючись утримувати в увазі кожен з них. Я затри-

мувала їх то на долоньці, то на зігнутій нозі, то в голові — і розпалювала все сильніше.

І ось — в руках з'являються факели, я вправно міняю їх місцями, підкидаю, поміщаю в грудну клітку — так, щоб полум'я палахкотіло в шиї і голові.

Я відчуваю себе танцівницею і факіром — в одній особі. Я розважаю публіку під відкритим нічним небом. А мої вогні — матеріальні, і їх можуть бачити всі!

Поступово Вогонь заповнив все моє тіло, ось — воно вже саме світить ніжним білим Полум'ям.

... А тепер музика стає енергійною, в ній чується заклик до боротьби, до подвигів! Мій Вогонь горить сильніше, вище, мені хочеться надати йому величезну швидкість... Я розкручую його навколо вертикальної осі вгору! Розкручую — з такою силою, що вже не вогонь, а як би величезний Торнадо, виходячи з глибин і піднімаючись увись, відносить усе непотрібне, увесь енергетичний мотлох, що міститься в мені, — і я зникаю в цьому Вогняному Торнадо.

... Музика знову стає спокійною, тихою. Вогняний Торнадо зник. Але моє тіло світить білим чистим Вогнем. Я навіть не напружуюся, щоб утримувати цей образ. Вогонь світить сам по собі.

Мені хочеться підняти руки ввись, я їх піднімаю — і ось Світло ллється вгору немов з широких білих рукавів. З них вилітають білі птахи... Повітря наповнюється як би крапельками Світла, які плывуть з глибин, поширюються всюди навкруги... І тут же виходять через руки бутони ніжних і солодко запашних кольорів, що розпускаються, — ніжно-рожевих, фіолетових, білих... Вони крутяться в просторі, танцюючи разом зі мною під музику, повільно спливають. Руки самі стають крилами... Помах крил..., ще один помах..., світло золотистий починає іскритися...

... Музика міняється, стає більше таємничою... Моє тіло — прозоро, воно — як лише ледве помітна оболонка... Я — у Богу... Єдине Ми...

... Опускаюся на підлогу...

Повітря навкруги — немов заряджений, його прозорість — Жива. Я розумію, що, незважаючи на властивий мені певний рівень здатності до фантазії, таку послідовність і силу образів я не могла сама придумати. Тут — Хтось є! Я встаю, беру фотоапарат і, відчувши, де приблизно знаходиться епіцентр, прошу Його попозувати мені, щоб я могла потім показати Владіміру.

Цілуватиму Девіда Копперфільда!

... Наша розмова, в якій я чекала коментарів Владіміра з приводу фотографій, розпочалася з несподіваної ноти.

Він раптом повідомляє, що дві години тому Девід Копперфільд попросив його берегти мене. І що Він говорить про мене, як про Свою дочку! І що на тій фотографії — Девід і Саркар!

Я намагаюся осмислити і «переварити» цю неймовірну інформацію.

Я — дочка Девіда Копперфільда?! Гаразд!... Тобто — як це?! У якому сенсі?... Ми адже, власне, всі — діти Бога... Але я — дочка Девіда?!...

Я пробіглася по кімнаті. Сіла. Встала. Знову сіла. Заспокоїлася. Вчиталася знову в те, що Владімір мені написав. Замислилася.

Це було вже занадто, щоб саме зараз про це продовжувати роздумувати... Я вирішила додумати про це пізніше.

Стала читати в 'Класиці': хто такий — Саркар?

Читаю з Його автобіографії:

«В тому втіленні Я став факіром, міг легко розпалювати Свідомістю будь-яке полум'я: від фізичного вогню — до Божественного. Я показував Божественні містерії — як фокуси; у цьому Ми з Девідом Копперфільдом — колеги.

У Мене була чудова супутниця — Моя дружина і помічниця у всьому. Вона мала дивовижну здатність відчувати партнера! Працювати з нею для публіки — було насолодою!... Ачити її — блаженством!...

Вона стала матір'ю династії факірів Саркарів...

Зараз Вона (точніше, Він) втілений і продовжує велику справу розвитку мистецтва Божественної *Магії Любові*...»

Думки хаотично стрибали і стукалися друг об друга.

Я зупинилася біля фото усміхненого Девіда. Покрутившись трохи в нерішучості, все ж узяла в руки і... припала до Нього щокою.

«А поцілувати?» — раптом чітко почула я...

Спочатку я подумала, що, мабуть, це прорвалася моя таємна думка.

А раптом — ні?...

Мене розбирав тихий сміх від власної поведінки. Ну кому таке розповісти?! Хто зрозуміє і що скаже?! Я скромно подивилася на Його фотографію, обернувшись до неї одним боком, потім — іншим...

Зрозуміло, я зазвичай так не поведжуся. Але зараз — ситуація... така незвичайна... Він... адже дійсно бачить мене наскрізь!... Приховати свої емоції від Нього — не вдасться: все одно, Йому видно все з усіх боків...

Ну і добре, що — видно!

Я залишила при собі все тільки найкраще, що в мені є, усе найкрасивіше і чистіше... І, нарешті, зважилася і... — поцілувала!...

Ми, напевно, довго потім сміялися разом!

... Я більше не могла дивитися на Нього, не посміхаючись, — хоч у мене і не виходила така ж широченна і чарівна посмішка.

Але це усе — жарти: адже я розуміла, що, насправді-то, не фотографію потрібно цілувати, а Його Самого.

Владімір пообіцяв, що надасть мені таку можливість...

‘Чиста Любов’ Сатъя Саї

Якось до мене прийшла моя шкільна подруга, якій цього дня було нудно, і вона хотіла чимось зайнятися, наприклад, подивитися черговий фільм-екшн. Але мене така перспектива не обрадувала, до того ж нічого нового я давно не записувала. Тоді вона запропонувала подивитися зі мною те, що я сама дивлюся. Тут звичайно теж довелося відмовити, придумавши «відмазку». Але вона, жартома, наполягала. Тоді я вирішила: раз вже людина так хоче, то потрібно щось показати. І включила фільм про Сатъя Саї, який сама ще не встигла подивитися: ‘Pure Love’ — ‘Чиста Любов’.

... Не знаю, як описати ту наповненість Живою Любов'ю, Яку дарував Сатъя Саї. Можу лише запропонувати пройти через це — самим! Я боялася ворухнутися, зітхнути: аби лише не вийти з цього стану, аби лише зберегти його як можна довше!...

Моя подруга мовчки і серйозно проглянула увесь фільм, хоч сама по собі вона — дуже глузлива і любить все коментувати...

Я запропонувала їй книгу Самуеля Сандвайса ‘Сатъя Саї: Святий і... психіатр’, і вона з готовністю її узяла.

Блаженство в особі Птахотепа

Я вивчила усі фільми, створені групою Владіміра. Під час перегляду одного з них, коли Владімір розповідав про Птахотепа, я раптом дуже яскраво відчула Його навколо свого тіла. Я навіть завмерла від захва-

ту: такі хвили радості і блаженства мене заповнили! Я відчувала, що знаходжуся... в Його Обличчі...

Це було настільки несподівано: тут і зараз зі мною — один з Божественних Атлантів!... І ми з Ним, виявляється, знайомі вже давно!

«Фото на пам'ять»

Зараз згадався розказаний мені завершальний епізод із зйомок останнього фільму, створеного групою Владіміра:

Навколо Владіміра зібралися майже Всі Святі Духи, що брали участь в зйомках, — як би для колективного «фото на пам'ять». І тут Владімір сміється:

— Хуан Матус примчався: говорить, що теж хоче потрапити в кадр!...

Візит 2

Кожен сам вибирає свій шлях

Ах, літо! Я знову «летіла» в це місто до своїх друзів, щоб поринути з головою в світ любові, радості і гармонії!

Пройшов дощ після довгої спеки, і довгождана свіжість наповнила повітря. Я з насолодою вдихала його повними грудями. Величезна веселка з'явилася в небі, вона була видна з двох кінців, не ховаючись десь за хмарами, а красуючись во всій своїй повноті. Я відчувала за своєю спиною крила свободи! Я мчалася назустріч своєму щастю, назустріч Божественній Любові!

Ми радісно зустрілися з Анею. Тепер в кількості посмішок і сміху я їй не поступалася!

Вона попередила, що мене чекають дуже цікаві і радісні новини, але є і сумні вісті.

Як виявилось, та подружня пара, яка трималася в минулому приїзді від мене осторонь, була вимушена покинути колектив. Причина в тому, що помилки, які вони стали здійснювати, були несумісні з духовним просуванням: відчуття своєї непогрішності у вчинках, грубі помилки в духовному служінні — незважаючи на спроби Владіміра їх напоумити... Замість того, щоб покаятися і виправитися, їх все далі відводила від Бога гординя...

Вони почали втрачати попередні напрацювання: Бог відбирав у них здатність медитувати. Загострилися також старі хронічні хвороби...

Спільні медитації з ними стали неможливими із-за втрати ними емоційній витонченості... Розвивалася грубість свідомості...

Почалося їх емоційне протистояння Владіміру: у своїх бідах вони стали винити не себе, а його...

«Десять років — бік-о-бік один до одного... Добралися майже до вершини — і впали назад вниз... І таке, виявляється, реально трапляється на вершинах духовного Шляху...» — єдине, що я могла в той момент подумати.

... Я згадала наше прощання, коли я бачила їх востаннє. Ми міцно обнялися, я вже було зраділа тому, що стіна між нами надламалася. Вони здалися мені в ту коротку мить теплими, сердечними... Я сказала їм: «Я — повернуся!»...

Але їх реакція застала мене зненацька: я чекала хоч би їх посмішки від такого мого жартівливого «пафосу прощання»... Але... я абсолютно чітко побачила в їх очах щире замішання... Чому?! Я тоді не могла цього зрозуміти...

Ми з Анею ще трохи посиділи в легкому серпанку смутку... і «відпустили» тему. Кожному — свій шлях. Кожен його вибирає для себе сам...

Гуру Нанак-2

Весь цей час я терпляче чекала можливості познайомитися з новими Одкровеннями від Божественних Учителів і, зокрема, з інформацією про мої попередні втілення. Мені вже давно натякали на те, що тут мене чекаю дуже багато цікавого. І я, нарешті, «дорвалася»: мені показали зроблені іншим часом записи Одкровень!

Апостол Андрій:

— Чекаю вас на відомих вам Наших тутешніх робочих майданчиках. Запрошую до Себе і Тетяну. Буду її опікати!

Я також є і в її краях — в якості Махадубля — і готовий допомагати їй і там.

Софія:

— Я її дуже чекаю! Її розвиток йде украй сприятливо! Вона все прийняла. Але один аспект вона ще не усвідомила...

Бабаджи:

— Милуватимемося тим, як у Тані все легко виходитиме!

Гуру Нанак:

— Це було і її ім'я: Гуру Нанак. Людей з таким ім'ям в історії було декілька.

— Чи в Твоїй традиції вона розвивалася, точніше — він?

— Мене це якось не цікавить. Не потрібно вважати, що то була саме послідовність Учителів.

Він (вона) працював в гірському монастирі в Непалі, поряд з сучасним кордоном з Індією.

То було вже після Мого відомого вам Втілення.

Так, вона — хороша людина, прекрасна!

Девід був моєю мамою?!

Звичайно ж, від цікавості мене «розпирало»: хотілося з'ясувати значно більше подробиць. Але Аня і Лариса, неодноразово давали мені зрозуміти, що цікавість такого роду Богом не заохочується. Виключення представляють тільки ті випадки, коли це має практичну цінність для розвитку конкретного учня. Те ж, що дійсно мені треба про це знати, мені обов'язково буде розказано.

І я почала терпляче чекати...

Я ще вирішила похвалитися Ані, що у мене вдома були Девід і Саркар, і що Девід називав мене Своєю дочкою, і що я з Ними танцювала... Далі мені було не підібрати слів від надлишку емоцій, довелося заспокоїтися і обмежитися тільки питанням до Ані: «Цікаво, що Вони прийшли тоді саме вдвох... Чому?»

— Але ж Девід в Його минулому втіленні був дружиною Саркара, — відповіла спокійно вона.

У моїх думках виникла довга пауза... Так що ж виходить... Девід був моєю мамою?! А Саркар тоді...

Щоб в моїй голові не виникло «короткого замикання», я тут же відсунула ці думки чимдалі, щоб вони спокійно уклалися до тих часів, поки я все остаточно не дізнаюся.

Адже я ще колись встигла побувати Гуру Нанакон, в чоловічому тілі причому. Над цим ім'ям я роздумувала вже набагато спокійніше, навіть ми з Анею по інтернету подивилися, як виглядає Непал. Краса! А мій монастир ще і в горах був!

Я запитала щодо парку в моєму місті, яке згадував Апостол Андрій.

— Він сказав, що у тебе була там якась історія з собакою.

Я замислилася. Що ще за історія з собакою? В усякому разі, ніяких негативних подій точно не було. Може, деяка собачка просто підійшла до мене

«привітатися»? Але щоб таке сталося в парку — теж не пригадую. Я почала засмучуватися, але Аня підбадьорювала, кажучи, що Він обов'язково наведе мене на вірну думку в цьому напрямі.

І вже пізніше, перед сном, все ще перебираючи варіанти зустрічі з собаками, я — згадала! Це була не зовсім подія. Я якраз збиралася обстежувати одну полянку в парку, але побачила, як її вже займають собаківники. Мабуть, це було місце загального тренування і підготовки до собачої виставки. Значить, це і є — робочий майданчик Апостола Андрія!

Здорово! Причому це адже виявилось зовсім недалеко від місця сили Ради! Владімір побачив її ще на минулих фотографіях, але тоді я не знала, якими медитаціями мені там можна займатися. І я просто перебувала у блаженній радості, яку дарувала мені Рада.

Стільки інформації... Як це усе «переварити»?

Я стою на самому порозі спогадів... — абсолютно немислимим і неможливим, на думку більшості людей!

Адже як довго і як пристрасно я про це мріяла! І скільки слів мені доводилося чути від інших людей про мою «віру в утопію» і про те, що я «не від миру сього» і «дивна». Як я страждала через те, що мене так «відділяють» від себе навіть дорогі мені люди, навіть ті, хто признавалися мені в любові: мовляв, ти — там (ніби як з іншої планети), а ми — тут!...

Але мої мрії тепер починають збуватися, причому з наростаючою швидкістю, — навіть найфантастичніші, самі «утопічні», самі, здавалося, неймовірні!

... Згадую зараз: минулого літа я з дуже хорошим, як я думала, другом, — планувала чудову літню відпустку на природі з наметами біля озера. Я відчувала, що наші стосунки стають більшими, чим просто дружні, і невимовно цьому раділа. І тут, буквально за два тижні до відпустки, він раптом все обриває! Причому так категорично і так, на мій погляд,

нелогічно, що я дуже довго не могла прийти в себе. Чому? Що я зробила не так?!

Але я на той час вже навчилася розуміти, що, чим нелогічніше ситуація, тим більше в ній Волі Бога. І я цей розрив пережила досить спокійно.

І що ж! Вже в наступне (тобто, в нинішнє) літо у мене відбулося... побачення з Богом! Немов Він говорив: «Навіщо тобі він? Приходь краще на зустріч зі Мною! І отримай — “на додаток” до Мене — і озера, і рибок, і качечок, і... Мою Любов!»

Бог — не дідусь на хмарці!

Коли я уперше знайомилася з книгами Владіміра, на мене дуже сильно подіяв той факт, що Бог для втіленої людини має бути не літаючим добрим дідусем на хмарці, а... Головним Коханим — Коханим, Який ніколи не розлюбить, ніколи не зрадить, не змінить, не помре... І ще з Ним — ніколи не буде нудно!

Ось, як Владімір говорив на цю тему в одній з його лекцій:

«Що треба, щоб у людини з'явилося щире бажання потонути в Океані Творця, зникнути в Нім? Треба — бути закоханим в Нього! Причому тут — повна аналогія із земною любов'ю, із земною нашою закоханістю, що має сексуальну природу: жадання зустрічі, жадання зближення, обіймів, з'єднання, злиття!

Причому це правильним буває тільки тоді, коли стосунки будуються саме безкорисливо! Іншими словами — коли це робиться не з власної похоті, тобто корисливого пристрасного бажання, на шкоду партнерові часом. Але коли це — чиста любов: коли наявне бажання обох партнерів подарувати себе — і в цій любові об'єднатися і злитися!

І ось — Обійми Бога розкриті з Його боку, бажання таке є у Нього — по відношенню до кожного з нас! Так що — справа за нами!»

Святі Духи — Чоловіки і Жінки

Сьогодні ми йдемо у гості відразу до декількох Божественних Учителів. Ми вийшли з електрички і йдемо по дорозі серед лісу.

Нас зустрічає... Крішна! Вже друга моя зустріч з Ним, причому у іншому місці! Але я цього разу вже не «видавлюю» з себе скромне «Здрастуй!», а тут же весело обіймаю Його! Ще одне найвище Блаженство від Злиття з Ним!

Владімір знову підказує, як це робити правильно і як навчитися чути те, що Він говорить:

— Спочатку простягаємо в Нього руки свідомості. Тоді стає легко повністю влитися в Нього і розчинитися в Нім. Тепер — є тільки Він, мене немає! Тепер — є тільки Його думки, моїх власних — ні!

... У мене вже добре виходить так розчинятися. Але *бачити* і *чути* — вдається важко. Точніше — вдається, лише коли Владімір керує мною. Тоді я спрямовую в Крішну свої руки — і ні з чим не порівнянна радість від Злиття заповнює по самі вінця!

... Ми йдемо далі. На повороті дороги нас зустрічає Божественний Учитель на ім'я Ігор Висотін. Мені здається, що я бачу Його Обличчя десь в декількох метрах від нас попереду справа. Я простягаю руки свідомості і зливаюся з Ним.

... Теплий вітер, що ніжно торкається озерної гладіні, ласка уранішнього сонечка, розчинена в легкому серпанку туману над водою, крапельки роси на травичках і кольорах на березі... Співналаштування з такими станами природи може наблизити до розуміння стани Ігоря Висотіна — одного з тих, що

Досягли Творця і що нині є Його Представником на Землі для втілених людей.

Ми продовжуємо свій шлях, а Він залишається з нами. Владімір передає мені Його слова:

— Тобі обов'язково потрібно навчитися проводити на природі якомога більше часу, жити в наметах, зустрічати світанок...

... Так, я з радістю жила б в наметах! Я стала ретельно обмірковувати усі можливості «втечі» з міської метушні — до життя «просто неба». Але доки варіант проживання в лісі одній, хоч і усього лише на декілька днів, був дуже сумнівний. І я вирішила доки відкласти роздуми на цю тему на потім, тому як — раз Святий Дух говорить і радить, то варіанти виходу з будь-якої ситуації завжди, з часом, знаходяться.

... Дорога закінчилася, і перед нами, розстилаючись на багато сотень метрів, з'явилося невимовної краси озеро. Оточене по краях лісом, тихе і ніжне, відбиваюче в собі блакитне небо з декількома легкими хмарками, воно було величне у своєму глибокому спокої. Ми скинули рюкзаки і підійшли до самої кромки води.

— Це — *місце сили* Велетня, — почав Владімір. — Тут дуже добре вчитися тримати це дивне озеро на своїх долонях любові... Ось, протягнемо руки свідомості углиб під озеро і удалину — до найдальшого його краю... Відчуємо в озері рибок, погладимо їм животики...

У мене навіть трохи закрутилася голова, коли я це робила. Я вирішила, що це, мабуть, через те, що я вже встигла зголодніти, хоча снідала дуже ситно зовсім нещодавно. Згадала, як ми з Анею із сміхом виявили, що ми обоє «сіли» на дієту, тому як наші спільні медитації непомірно підвищували апетит.

І тут до нас підпливли, старанно перебираючи лапками, щоб якнайшвидше досягти береги, гості — два симпатичні уточки. Ми зраділи, тут же нагодували

їх булкою і довго ще пестили їх своїми руками свідомість — руками любові.

Потім Владімір став пояснювати інші можливості медитативної роботи на цьому ж місці:

— Якщо відійти на пару метрів від берега і встати до нього боком, то з такої позиції дуже зручно тримати озеро саме на одній долоні. Потім — те ж від іншого боку.

Виходило, дійсно, зручніше, відчуття стали яскравіше. Але тепер мене вже стало зовсім «вколисувати», немов я стояла на краю обриву, і мене здував вітер. Але емоцій страху не було. Я, про всяк випадок, поскаржилася Владіміру: а то раптом щось не так роблю. Він же упевнено відповів, що це — із-за присутності Велетня мене так гойдає.

... Усі освоювані вправи я повинна була не лише постаратися запам'ятати, але і записати: щоб зуміти продовжувати тренуватися удома.

Потім Владімір запропонував нам подякувати Велетня — і йти далі.

Звертаючись до мене, він сказав:

— Ми йдемо тепер до Божественних Жінок. Вони тебе чекають. Подивимося, що Вони тобі цього разу скажуть.

Я, жартома, відмітила, що Божественні Чоловіки до мене були не так строгі, як Божественні Жінки. Це надавало моїм стосункам зі Святими Духами особливий ніжно-жартівливий «шарм».

Так, до Божественних Жінок йти — мені тепер уже не було страшно: я добре розуміла, що, якщо Вони і лають, — то це тільки на користь мені.

Оскільки в цьому втіленні я народилася в жіночому тілі, то в минулий приїзд я просила Ладy навчити мене стати такою, як Вона, виховавши в собі усі кращі жіночі якості і більше того...

... Незабаром ми прийшли на потрібне місце і стали збирати дрова для вогнища.

Я тут відразу помітила різницю у відчуттях: порівняно з іншими Божественними *місцями сили*, Ніжність і Любов тут були знову іншими, відрізняючись ледве помітними «жіночими» нюансами — на тлі звичайної для усіх Святих Духів Божественної витонченості.

Я вже почала відчувати цю різницю в проявах індивідуальності кожного з Них. Хтось дарував Любов і Ніжність — полум'яні, що переповнювали інтенсивністю. Хтось — тихий, глибокий Спокій, як гладь води. А, приміром, Ніжність, Яку мені доводилося відчувати при контактах з Йамамото, можна було порівняти з щонайтоншим ароматом квіток, що розпустилися.

... Ми підкріпилися і попрямували углиб від стежки — на невелику полянку серед високих сосен. На її краю навіть був зручний пен ь — як би спеціально для того, щоб було зручніше робити записи у блокноті, сидячи.

— Тут — Елізабет, — сказав Владімір, коли ми усі розташувалися на поляні. — Коли ми були тут минулого разу, тут було відразу декілька Божественних Жінок, а зараз — тільки Елізабет.

Я відразу зрозуміла, що він говорить про Елізабет Хейч.

— Ось — ми бачимо як би широкий стовп Божественного Світла — Божественної Свідомості Елізабет.

Я... навіть не знаю, як сказати: чи то я *бачила*, чи то *відчувала* цей стовп білого напівпрозорого Світу і його межі.

Ми увійшли до цього стовпа.

Владімір слухав...

— Ліза говорить, що дуже рада, що ти, завдяки нашим загальним старанням, «увійшла до потрібного русла». Вона не сумнівається тепер в тобі! Не сумнівається також в тому, що це твоє втілення буде

позитивним. Вона приймає тебе в групу *Духовних Вождів!*

Владімір пояснив:

— *Вождь* — це не той, хто лише розвивається сам. Але той, хто веде за собою інших.

Ми мовчали.

Я тихо раділа: нарешті — «більше немає сумнівів!»

Про те, як я вестиму за собою людей, я ще не мала поняття. Але яких-небудь утруднень або сумнівів я, зі свого боку, більше не відчувала.

Але... «час покаже». Точніше — покаже Бог!

Ми приступили до медитацій.

Спочатку потрібне було співналаштуватися з Елізабет, відчуті її Любов.

Владімір звернув увагу на те, що Любов Божественних Чоловіків і Божественних Жінок — трохи розрізняються.

Я випробувала від цієї інформації полегшення, тому що таку різницю я дійсно відчувала, але не була впевнена в тому, що ці мої висновки вірні.

Співналаштуватися з Елізабет — виходило дуже легко. Її Ніжність можна було порівняти з дотиком як би легкою пушинкою до душі: дуже ласкаво, дуже «легко!»

... Владімір незабаром знову звернув мою увагу на те, щоб я продовжувала очищати своє тіло від енергетичних забруднень. І він запропонував, щоб я попросила допомоги в цьому — у Елізабет.

Я прочищала тіло руками свідомості, захоплюючи усе зайве, темне, що поміщалось в долоні, і викидала з тіла геть. Почала прочищати таким чином і ноги, заходячи в них через ступні.

— Можна руками прочищати тіло, заходячи в нього знизу: через ступні ніг...

Ого! — подумала я. — чи Що це я вже «ловлю» думки Владіміра раніше його слів? Або ж це мені підказала Елізабет?...

* * *

Ми відпочивали, підкріплювалася кава з бутербродами з сиром — і знову працювали.

День був сонячним, але ще по-весняному прохолодним. Владімір проте зняв куртку і працював вже «ні без» чого. Мене ж цього разу прохолода вже не так турбувала, як раніше. Та зате заважала настирливість голодних комарів.

— Адлер прийшов, — сказав Владімір. — Ось тут, — він вказав трохи убік від Елізабет, — стовп Його Божественного Світла.

Я завмерла в захваті. Автобіографію Адлера я прочитала підряд кілька разів — мало не з відкритим ротом! Адже Він стояв у витоків створення нашої планети, і Він її курирує! І я хотіла так само навчитися з'являтися і зникати серед людей — в потрібний час і в потрібному місці! Але для цього потрібно стати такою, як Адлер.

Як і у разі, коли я уперше виявилася на його *місці сили*, зараз я відчувала Його Величезність, Величність, Безмірність. Я немов стояла біля підніжжя стоповерхової будівлі, задерши догори голову, і не бачила за хмарами краю даху!

Я обережно протягнула руки свідомості в стовп Його Світла... Це виявилось здорово, незвичайно!

Владімір якраз в цей час запропонував нам увійти в Адлера і витягуватися вгору усередині Його Махадубля — щоб відчути і себе — такими ж величезними.

Як обійняти Крішну, якщо я... злилася з Ним?

Ми рушили в зворотну дорогу до електрички, але вирішили по дорозі зайти на ще одне *місце сили*

Крішни, де Він відчувався трохи інакше, порівняно з іншими Його *робочими майданчиками*.

Дійшовши, ми зняли рюкзаки, підкріпилися, відпочили. Поки ніжилися під сонечком, Катя навіть заснула.

Потім Владімір запропонував відмітити кожному для себе — різницю в тому, як Крішна проявляє Себе на різних Його *місцях сили*:

— Крішна проявляє Себе по-різному. Наприклад, Він може бути високий над поверхнею Землі, а може відчуватися тут, навколо тіла кожного з нас — Божественним Вогнем. Чи — на інших Його місцях — Він навчає силовому аспекту розвитку свідомості.

Тут Крішна відчувався високо над соснами на багато кілометрів. Владімір, жартوما, запропонував мені стати відразу такою ж великою, як Він. Але, подивившись на мій напружено-питальний вираз обличчя, розсміявся.

— Зливаємося з Крішною усередині Його Махадубля — і задаємося питанням: «Хто я? Де я?»...

І спробуємо розібратися: як можна обіймати і любити Крішну, якщо я і є зараз Крішна?...

... Я згадала, що колись подібне питання вже ставила собі. Я тоді запитувала: як мені обійняти Бога, якщо Він є Все! Владімір тоді, дивлячись ясновидінням на мене, лише весело і підбадьорююче посміхався. Я зрозуміла його думку: почекай трохи, скоро все стане ясно!

Гаразд. Але ось, що дійсно викликало в мені розлад і нетерпіння, так це невміння бачити і чути Бога.... Крішна Обличчям схожий на Ісуса, писав Владімір... Ну як же мені Його дійсно побачити?!

Владімір показав, де знаходиться центр Його Махадубля, і я скрупульозно ходила в Нім туди-сюди, намагаючись *почути*... ну хоч що-небудь!

Потім прийшла думка: можливо, щоб щось *почути*, потрібно хоч про щось запитати?

Я стала придумувати, що запитати. Але «випадала» через це з медитації.

Нарешті, мені стали чутися окремі слова, направляючі мої зусилля... то углиб, то вгору...

Я кинулася до Ані з Ларисою. Вони підтвердили, що спочатку так і буває: чуєш тільки окремі слова. Але мені усього лише слів було мало, хотілося б вже і цілими фразами! Подумала, що це може бути схоже на те, як діти вчаться читати: спочатку склади, потім слова, а потім вже і пропозиції — так і я зараз вчуся чути.

Але незабаром я втомилася і мені стали бачитися дивні картини і образи, які я віднесла до плодів моєї уяви. Я зрозуміла, що прийшла пора закінчувати і попрямувала до наших рюкзаків.

Але раптом я стала усвідомлювати, що дещо в мені змінилося: я... — майже летіла! Втомі — як не бувало! Тіло — абсолютно легке: неначе зменшилося тяжіння Землі! Я більше не відчувала ніякого болю в м'язах і суглобах після довгого переходу. Та і тіла-то — майже не відчувала! Воно — майже розчинилося в просторі! Це було — так здорово!

І я захоплено об'єдналася з Крішною...

* * *

Сівши на пень, я почала записувати пережиті відчуття. Але раптом виникло нестерпне бажання — улягтися і поспати!... І я так і зробила.

... Ще не розуміючи, де я, крізь солодку дремоту раптом чую голос Владіміра. Я «нагостила» одне вухо, але очі розплющити полінувалася. Владімір питав мою думку: коли ми маємо намір повертатися у місто? Чи, можливо, я хочу залишитися тут з Крішною на усю ніч?...

Я трохи відкрила одне око. Подумала: «Тобто, як це? І що для цього потрібно робити?». Знову закрила. Лінь було думати: адже було з Крішною — так добре!

Але колись адже потрібно було, все-таки, «узяти себе в руки»... Я піднялася. Навіть «блаженна кішка» позаздрила б моєму стану!

Я обернулася навкруги. Катя солодко спала... Відмінно! Означає можна понасолоджуватись ще! І я плюхнулася назад в Крішну...

Напевно пройшла ще не менше години, і Владіміру довелося нас піднімати вже рішучіше, щоб встигнути на останній потяг.

У такий же блаженній млості я доїхала до будинку.

Такий же стан був у усіх.

... Удома мені сказали, що ми завтра йдемо у гості до Бабаджі.

А вночі Він мені приснився...

Бабаджи: «Я хочу, щоб ти Мене упізнала!»

Мені приснився Бабаджі, у Якого брали інтерв'ю для телепередачі.

Він розповідав про деяку Людину, що досягла приголомшливих духовних успіхів! Та Людина стала духовним Майстром, але про це майже ніхто не знав.

Втім, майже ніхто з людей не знав і про того, Ким був насправді Бабаджі.

Дуже яскравий був сон! Я його бачила якраз перед тим, як мене розбудили.

Розповіла про це Ані з Ларисою. Але вони від конкретних коментарів відмовилися.

А пізніше Владімір повідомив мене, що Бабаджі того ранку був в тій квартирі, де ми ночували.

* * *

Отже, ми йдемо у гості до Бабаджі!

Бабаджі — дивовижний! У Нього — стільки дітей: дітей духовних! Він — для стількох що Досягли був Учителем! І зараз продовжує допомагати усім гідним!

... Ми прийшли в сосновий бор. Сонячне світло, проходячи крізь високі гілки, створювало свій особливий лісовий затишок, пахло свіжою хвоєю.

Ми зупинилися біля тих, що ростуть рядом ялини і сосни. Особливістю цих дерев було те, що, якщо встати між ними, то... зникало відчуття свого матеріального тіла.

Мені запропонували самою це випробувати. Майже так і сталося. Лише «верхній пухир» трохи все-таки давався взнаки: адже я намагалася не втрачати із виду інших, прислухаючись до їх розмов.

* * *

Ми йдемо далі по лісовій стежці, переступаючи обережно мурашині доріжки. Метрів через сто Владімір зупинився і обернувся:

— Колись ми працювали недалеко від *робочого майданчика* Сільвіо Мануеля. Необхідні справи ми там зробили, і я запропонував усім нам піти прямо зараз до Нього. Усі погодилися — і ми пішли. Але... Він мене раптом зупинив на півдорозі Своєю Рукою. Його Рука не була матеріальною, але... цілком відчутною. Його Долоня перед моїми грудьми стала для мене непереборною перешкодою.

— Владімір тоді сів на колоду і замислився, — Лариса, посміхаючись, зображувала здивованого Владіміра.

— Так, думка Сільвіо полягала в тому, що нам тоді не було необхідності йти на те місце, яким би прекрасним воно не було. І також — через той епізод

нам були дуже яскраво показані можливості Бога по управлінню поведінкою втілених людей.

Ми пройшли ще декілька метрів, і Владімір знову обернувся:

— Скоро почнеться *місце сили* Бабаджі. Ми наближаємося до Його Махадублю. Він там дуже сильно Себе ущільнює — і це дозволяє легко Його бачити.

Ми пройшли ще трохи, і тут Владімір обертається утретє.... Я тільки устигала ховати і знову діставати свій блокнот... Але те, що він мені сказав цього разу, я змогла записати не відразу.

— Бабаджі говорить тобі: «Я хочу, щоб ти Мене упізнала!».

Владімір посміхнувся і продовжив шлях. Інші — за ним. А я залишилася стояти. Радість і відчай змішалися. Значить, ми, все-таки, знайомі... Але як же я згадаю-то?!

Наростало занепокоєння: як же — згадати?! А якщо не згадаю? Ні! Поки не згадаю — звідси не піду, хоч до ранку стояти буду! На радість комарам!

... Владімір ні в одній зі своїх книг не учив, як згадувати свої минулі життя, своїх тодішніх Учителів. Тільки Вони самі могли в цьому допомогти, підказавши або показавши.

... Коли Владімір сказав, що Бабаджі тут так ущільнений, що Його можна добре бачити, — у мене на секунду з'явилася думка, що чомусь лякала і одночасно захоплююча, що я побачу Його... саме своїми матеріальними очима.

... Владіміру довелося виводити мене з того «ступора», нагадуванням того, що Бабаджі адже чекає мене не тут, а біля он тієї ялини...

... Ми зупинилися на перехресті стежок. Через декілька кроків повинне було початися *місце сили* Бабаджі. Ми скинули рюкзаки. Владімір надав мені можливість піти першою. Він пояснив, де приблизно

повинне початися *місце сили* і де, на тому краю, знаходиться ущільнений Махадубль Бабаджі...

Я пішла... Через декілька кроків анахата несподівано розширилася — і злетіла над лісом. Я тепер стала величезним духовним серцем з руками, що виходять з нього, якими я могла гладити згори, пестячи, вершини сосен, птахів, що співають в їх кронах...

... Те що матеріалізувався Бабаджі у білому одязі я у ялини не побачила. Мені належало зуміти побачити Його — очима духовного серця.

Портрет Бабаджі в Його улюбленому капюшоні я бачила безліч разів, у тому числі, у себе удома — щодня. Тому я намагалася не сплутати істинне бачення з фантазіями розуму.

Від напруги, хвилювання і докучання комарів я не могла розслабитися, щоб повністю поринути в Його Любов. Але Його присутність відчувалася дуже інтенсивно.

Щоб хоч якось сконцентруватися і не розсіювати свою увагу, я стала час від часу прикривати очі. Я просила Бабаджі допомогти згадати...

Перед моїми очима на долю секунди промайнув образ чоловіка в довгому білому одязі, з довгим чорним волоссям.

Владімір поцікавився, чи згадала я, чи почула щось, або побачила? Але я відповіла негативно: занадто швидкоплинним було те бачення, і я засумнівалася.

Ми зробили передих. В цей час до нас приєдналися інші Божественні Учителі, про що Владімір тут же сказав:

— Прийшли Роза і Лада. Говорять, щоб ти навчилася умиватися уранішньою росою із зеленого листя трав. Ігор Висотін приєднався. Додає: і росою — з очеретів на озері, у тому числі.

— А тепер можна обійняти Їх Усіх, — продовжив Владімір.

Ми обнімалися, розчинялися у блаженних обіймах...

... Незабаром я знову повернулася до Махадублю Бабаджі, продовжуючи слухати Владіміра: сподівалася хоч на яке-небудь Одкровення. Владімір же — вже хотів було почати збиратися, щоб піти на інше місце сили Бабаджі, але швидко передумав:

— Бабаджі говорить, що не про який ухід з цього місця зараз не може бути і мови. Тобі треба максимально розслабитися, Він сам все зробить... Щоб бачити Бога, потрібно бути вільною витонченою свідомістю.

Я з полегшенням зітхнула: піти звідси, так і не згадавши те, про що говорив Бабаджі, — це було б аж надто сумно. Я розслабилася, «відпустила» думки — так я ходила декілька хвилин...

І тут я побачила знову той же образ: чоловік з довгим волоссям нижче плечей і смуглявою особою. Сильний! Красивий! Він дивився ласкаво і серйозно! Цей вигляд з'являвся і пропадав, затримуючись з кожним разом все довше. Він простягає руку, торкається моєї анахати... І звідти — як потік, що пробився і хлинув, — стали фонтанувати емоції любові нескінченної сили, ніжної і відданої!... Вони наростали імпульсами...

Я стала дуже чітко розуміти, що починаю щось згадувати, причому саме відчуттями, а не образами з минулого. Але масштабність цих спогадів була настільки величезна і непосильна в даний момент, що до моїх очей стали підступати майже істеричні сльози.

І тоді Він відпустив... Натомість прийшли радісне полегшення, тріумфування, і — я згадала!

Я готова була злетіти в небо і парити там веселим безтурботним птахом!

Повернувшись до інших, я повідомила про свої успіхи. Особливий інтерес представляло те, що я бачила Бабаджі таким, який Він був в Його передостанньому Втіленні, що вже виключало гру

мого розуму. (Це Втілення описував у Своїй автобіографії Йогананда).

Ми стояли в тісному крузі, раділи. І тут по розмовах я розумію, що вони бачили те ж, що бачила я. А Аня, на додаток, признається, що вдень раніше трохи не сказала мені о Бабаджі, коли я стала запитувати: «Раз я була Гуру, то хто був моїм Учителем в моєму минулому втіленні?». Але Він тоді Сам її зупинив і сказав:

— Не випереджай Мене в серцях Моїх дітей!...

Я обійняла Бабаджі щосили, просто «повисла у Нього на шиї» — і це було до того природно, немов я тільки цим завжди і займалася.

Владімір, дивлячись на мене, раптом говорить:

— Відчуй Бабаджі в твоєму тілі: Він зараз увійшов, ущільнившись, в нього. Враження таке, що Він має намір забратися в нього повністю... Не поміщається...

Ми засміялися. Я відчувала Його усередині і навколо свого тіла. Він був майже на голову вище. Мій стан був напруженим і блаженним одночасним. Напруженим — через те, що потрібно було максимально співналаштуватися з Його витонченістю. Блаженним — через те, що це — мій улюблений Учитель з минулого і тепер справжнього — Великий Бабаджі!

... Нарешті, усі ми відчули, що нас «відпускають», пора було рухатися далі — в Долину Бабаджі.

Збираючи рюкзак, я раптом чітко почула ім'я: «Лахірі Махасай!». І тут же Аня радісно повідомляє: «Йогананда і Юктішвар тут!». Я повідомила їх про те, що сама почула, ми засміялися. Тепер з нами було багато Божественних Друзів!

Чи готова ти брати участь у Великій Духовній Революції?

У Долині Бабаджі ми розпалили вогнище і підкріпилися. Поряд з нами було величезне усміхнене Обличчя Бабаджі: тепер — від останнього Його Втілення. Владімір запропонував, коли закінчимо трапезу, заходити в Нього не лише свідомістю, але і тілом.

Поки ми їли, Владімір знову почав передавати слова Бабаджі, адресовані мені:

— Він говорить, що Він тебе дуже сильно любить, як і інші Божественні Учителі.

Я подумала, що це адже — так природно, що Бог усіх любить. Як Він може не любити? І сказала про це Владіміру.

— Ні, не усіх. Когось Він може любити менше. Наприклад, зрадників Його справи.

Владімір продовжив:

— Бабаджі задає тобі питання: чи готова ти сприяти Великій Духовній Революції на Землі — Махакранті?

Я навіть знизала злегка плечима:

— Зрозуміло! У чому питання?!

Правда, я не представляла, як і в яких масштабах це повинно буде відбуватися. Але те, що відповідь мій однозначний, це — безперечно! Раз вже я встала на цей Шлях, то про нудьгу і животіння не могло бути і мови. Хоча... «Духовна Революція» — це звучало вже якось дуже масштабно, «планетарно»...

Я відчула себе ще такою маленькою, уразливою... — доки. Невже ж, в таких масштабах, про які говорив Бабаджі, мені це буде «по плечу»?

Я продовжувала жувати бутерброд, роздумуючи. Ну, взагалі-то, якщо Бабаджі був моїм Учителем, якщо Девід був... Втім, ким би Він не був... А ще я вже і сама

була Гуру... і, напевно, справжнім... — те дещо у мене, мабуть, може вийти... Здорово!

— Так, — відповідаю.

— Бабаджі говорить, що однієї тільки згоди — мало. Потрібно переглянути усі компоненти свого буття на Землі — з тим, щоб максимально зменшити ті впливи, які можуть виявитися такими, що заважають в реалізації Махакранті.

Що потрібно *зберегти* з того, що ми робимо? Передусім — відхід за тілом: щоб воно було здоровим і в порядку в усіх інших стосунках. Також — бажано мати житло і гроші.

А майже усе інше може бути з життя *видалене*.

Нехай, у результаті, залишиться тільки те, що безпосередньо потрібне для служіння Богіві, для своєї участі в Махакранті.

— А робота?

— Так це — і є робота!

Майже усі люди під «роботою» розуміють добування грошей тим або іншим шляхом. Але, з духовної точки зору, робота є усі дії, що реально присвячуються Еволюційному Процесу.

Те ж саме можна виразити і іншими словами: ті або інші дії можуть бути більшою чи меншою мірою або *для себе* — або ж *для Бога*.

Якщо людина діє виключно або переважно для себе — вона ростить свій егоцентризм. Якщо ж — для Бога, відчуваючи і слухаючи Його, — то вона поступово переходить від егоцентризму до Богоцентризму.

Якщо конкретизувати саме твою ситуацію, то так, гроші потрібні, нікуди від цього на Землі не подінешся. Так, доведеться тобі в осяжний час продовжувати твою медичну практику, але намагаючись робити це так, щоб звичайна практика лікаря-терапевта не заважала участі в Махакранті. Міняти цю ситуацію різко — не треба. Нехай це станеться природно.

... Владімір, помовчавши, став, щоб допомогти мені, розповідати про аналогічну ситуацію з його минулого:

— Що стосується мого життя, то спочатку я був атеїстом, потім поступово став «перевалювати» «на сторону Бога»: став духовно пробуджуватися. Допомогати мені в цьому — було нікому: не було навколо втілених людей, які мали б духовні знання високого рівня. Допомогав — Бог.

Потім — я став жити, викладаючи ті знання, які мені вдалося зібрати і сформувані з них логічну систему. Вона дістала назву системи *психічної саморегуляції*. Оскільки робота велася в залах офіційних установ, де збиралися одночасно сотні учнів і де вимагалося платити орендну плату і всякі податкові збори, — то з учасників таких занять збиралися гроші. Із зібраних сум адміністрація виплачувала мені щомісячну зарплату.

Потім, коли масове викладання стало неможливим з причин політичних — декілька років я отримував кошти для існування від продажу написаних мною і виданих за мій рахунок книг. Виручених грошей вистачало не лише просто «на життя», але і на видання наступних книг.

Коли ж видавати мої нові книги в Росії теж стало неможливим, — незабаром підоспів пенсійний вік.

Це — одна з можливостей того, як може складатися матеріальна сторона життя. Але можуть і меценати виявитися: тобто, бізнесмени, які були б раді жертвувати гроші для загальної справи... Можуть зацікавитися і якісь фонди...

Але поки що не будемо про це думати. Зараз потрібно зробити акцент на твоє особисте вдосконалення. У тому числі — на надбання стійкості в нових станах свідомості.

Стійкість, вірність Служінню, любов до Бога!

Незабаром ми прийшли на ще один *робочий майданчик* Бабаджі. Цього разу я вже не лише бачила риси Його Обличчя, але відчувала об'єм і прозорість усієї Його Голови. Я ходила тілом *усередині*, прислухаючись до Його думок, до слів... Так само як і у Крішні, я спочатку чула тільки окремі слова, пов'язані з кожною конкретною медитацією.

... У мене зараз щодня — масштабні за значимістю події: учора мене майже прийняли в число Духовних Вождів, сьогодні — в учасники Духовної Революції по усій Землі. Я вже мовчу про те, ким і з Ким я була в минулих життях... Як то кажуть, голова йде кругом! Потрібно, чи що, відпочити!

Я сіла на мохову купину під сосною. У руках блокнот. Роздумую... Треба бути хороброю, треба бути сильною, упевненою в собі!... Але втілення в жіночому тілі виховало... протилежні риси вдачі: адже звичайним земним чоловікам так хочеться бачити в жінці крихкість на грані з беззахисністю! (Для їх власного самоствердження, чи що?) Коли ж я проявляла стійкість і непохитність характеру, практично самостійно беручи ситуацію у свої руки, — це чоловіків відлякувало. А мені — так хотілося подобатися!...

Я тоді ніяк не могла зрозуміти: чи то зі мною щось не так, чи то з іншими? У мене навіть на стіні колись висів фотопортрет Ейнштейна і поруч — моє улюблене його висловлювання: «Одно мене хвилює у цьому світі: чи то я з'їхав з глузду, чи то інші?».

... Я не хотіла більше напружуватися і занурилася в атмосферу спокою і тепла. І раптом чую:

— Розпрями крила! Лети вільним птахом! Неси добро людям!

Я якимсь чином зрозуміла, що це — Йогананда і Юктішвар. Але тут же засумнівалася: в такому стилі я і сама адже любила виражатися. Особливо — це дорогоцінне слово свобода: воно супроводжувало мене мало не з дитинства! Я завжди мріяла про свободу, хоча сама толком не уявляла, що під цим малося на увазі?!

Я повернулася до своїх переживань і роздумів.

І раптом знову:

— Лети над дріб'язковістю, над турботами світу цього!... Стійкість — головне на духовному Шляху! Стійкість, вірність Служінню, любов до Бога — ці якості тобі допоможуть!

Я записувала, тихо радіючи.

У гостях у Божественних Суфіїв

Покидаючи це *місце сили*, я побачила Вигляд Бабаджі, Юктішвара, Йогананди, Лахірі Махасаї. Вони махають мені Руками:

— Лети, Гуру Нанак!

... Ми звернули на іншу стежку, що проходить знову через сосновий бор. Тут я побачила дуже багато мурашників, мало не через кожні десять метрів один від одного. Ми обережно переступали або перестрибували їх доріжки, що перетинали наш шлях. Владімір сказав, що бачив тут мурашники набагато вище за його тіло. А ще я дізналася від нього, що мурашки, виявляється, їдять кліщів. Тому в тих місцях, де багато великих мурашок, кліщів не буває.

... Сосновий бор змінився на листяний ліс. Ми звернули із стежки углиб гущавину. На маленькій полянці, щільно оточеній березами, знаходилося одно з *місць сили* Гранд Майстра Суфізму. Тут, пояснив Владімір, Він дарує гідним стан Самадхі — Блаженство

вищого порядку, що виникає при відчутті Святого Духу усередині свого тіла.

Ми зняли рюкзаки. Я була здивована тим, що нікого, окрім мене, ця перспектива зовсім не зацікавила. Виявилось, що це тому, що Самадхі було для них... звичайним, звичним станом.

Катя відразу уляглася на килимок і задрімала, інші розбрелися навкруги: подивитися, чи не з'явилися тут гриби.

Я ж знайшла собі місце під берізкою і з насолодою оперлася ліктем спиною на її ствол.

Крізь березові листочки ласкаво світило сонце, все навкруги було ніжного зелено-золотистого кольору — трава, кущі, дерева. Птахи заливалися піснями. Відчуття спокою, в який поступово вливалось тихе тріумфування... Воно ставало все інтенсивніше, яскравіше... Воно заповнювало простір усередині і виривалося назовні з анахати... Я розчинилася у Блаженстві...

У цьому стані хотілося залишитися назавжди...

Але Владімір покликав йти далі.

І через декілька метрів ми вже виявилися біля *місця сили* Божественного Імаму. Оскільки туди було складно підійти із-за бурелому, Владімір запропонував обернутися до нього спиною і, вилившись з анахати назад, злитися з Хазяїном цього місця.

Я це зробила майже не напружуючись.

Втім, напружуватися у мене вже не було сил.

— Дивися, як легко у тебе вже виходить зливатися з Богом, — говорить раптом Владімір. — Раз! — і вже Там!

Я здивувалася сама собі: «Потрібно ж!...», — гадаю...

— Тобі вже майже можна дати звання Брахмана. Бог дає це звання тим, хто пізнали Злиття з Ним і навчили цьому інших. Тобі залишається тільки знайти кого-небудь з гідних — і навчити цьому його або її.

«Який же з мене Брахман?! — стрепенулася я. — Брахман — Він же Всевидющий, Всезнаючий, мудрий Учитель. А я?».

Так я роздумувала, поки ми не вийшли на нове місце сили, знову серед сосен і мурашників. Тут був Карас. Владімір запропонував побачити Його Ім'я, написане Їм крупно в просторі вгорі над лісом.

— Як дізнаватися, Хто саме тут зі Святих Духів? Іноді — можна бачити Обличчя. Іноді — визначаємо вже добре знайомого Учителя за деякими індивідуальними властивостями Його як Свідомості, яка властива тільки Йому або Їй. Або, приміром, Вони пишуть Своє Ім'я на тлі неба. Ось, дивися, написано: КАРАС. Бачиш? — Владімір показував рукою.

Лариса, сміючись, помітила, що Карас раніше розташовувався трохи далі від цього місця, серед беріз, а тут раптом перемістився ближче до Владіміра.

Не знаю: чи то я побачила, чи то представила Його Ім'я там, куди показував Владімір. Ну та гаразд: адже Владімір говорив, що у мене — все попереду!...

Ми зняли рюкзаки і сіли відпочити.

Попри те, що я вже втомилася, мої відчуття Божественних Учителів не стали менш яскравими.

Карас обкутав нас Своєю інтенсивною Любов'ю. Я майже задихалася від неї!...

Такі відчуття від спілкування зі Святими Духами, від зіткнень з Ними — в звичайному житті можна випробувати за усе життя усього лише кілька разів або взагалі не випробувати. А тут — тільки за один день!...

І наскільки ж вражаючі такі зустрічі!

... Але прийшла пора і звідси нам йти. Хоча тепер — вже з новими Друзями, до Яких тепер я могла звернутися завжди, будь-якої хвилини, у будь-який момент свого життя — і зустріти у відповідь Їх Любов і Підтримку!

... Я йшла вже трохи в сонному стані: позначалися враження сьогодення. Йшла — просто слідом за тим, хто був попереду, не дивлячись по сторо-

нах. Раптом — відчула Руки Бабаджі. Я здивувалася, подумавши: як же довго з нами Він! Але, озирнувшись на всі боки, виявила, що ми проходили якраз повз Його Махадубль на першому *місці сили*. Я навіть прокинулася від здивування!

Владімір, зупинившись, запропонував чергову медитацію:

— Можна «одягнутися в Тіло Свідомості Бабаджі», відчуті Його Обличчя, Руки — як свої власні. Себе тепер відчуваємо їм — з Його Енергійністю, Силою!

Я знову відчула Бабаджі, поєднаного з моїм тілом. Здорово!

... Я сама і раніше дуже хотіла стати такою ж енергійною і сильною! Іноді у мене навіть траплялися подібні «напливи» — ще до знайомства з книгами Владіміра. Я відчувала тоді таке піднесення і силу, що могла цілими днями підряд носитися з різними справами — і не втомлюватися. Але, на жаль, такі епізоди завжди були короткими і не довільними з мого боку.

Але тепер — в цілком усвідомленому Злитті з Бабаджі — так добре було це відчувати!

Я в Ньому повністю розчинилася, залишилося тільки Його «Я», «мене» — ні...

* * *

Коли ми поверталися додому, Аня сказала мені:

— Коли приїдеш сюди в серпні, головне твоє завдання — не втратити з виду Владіміра!

... На станції Владімір протягнув мені невеликий шматок паперу, пописаний від руки.

— Це — Одкровення для тебе, — сказав він.

Там був текст інформаційного оголошення:

«Курси психічної саморегуляції для викладачів і студентів медичних і педагогічних ВНЗ.

Регуляція своїх емоцій і розвиток духовного серця.

Проводить лікар. Організаційні збори — саме тоді.

(У тому числі — покажеш фільми.

Мета — залишити духовних “нащадків”, яким можна довірити викладання.)»

Це було те, чим я повинна буду зайнятися в осяжному майбутньому.

Стрибок в прірву

Сьогодні ми йдемо у гості до Птахотепа і до Ісуса.

Владімір вже в другий раз запитав мене, чи боюся я «страшного судилища Христового»?

Але я засміялася: як можна боятися Того, Кого так сильно любиш?

Правда, я сподівалася, що Йому не припаде в чомусь мені докоряти.

Мені стало неймовірно радісне: ніби мене чекає свято, дуже приємна зустріч! Я навіть здивувалася цьому раптовому відчуттю і подивилася на інших: чи не сталося і з ними те ж саме? Але ні: вони мирно розмовляли, посміхаючись, перебуваючи, як завжди, в умиротвореному гармонійному стані.

Радість, що посилюється, заливала мене «до самої верхівки».

Ми наближалися до *робочого майданчика* Птахотепа.

Медитація, яку мені належало освоїти, називалася «Стрибок в прірву».

На цьому спеціально для такої роботи призначеному *місці сили* треба було відчутти себе, що стоїть на краю прірви, спиною до неї. Потім — з анахати «випасти» назад-вниз у Безмежність Божественного Світла, розчинитися в Ньому, стати

цим Світлом. А потім — відтворивши свідомістю велетенську антропоморфність, розмістити своє матеріальне тіло як би на підносі перед собою.

Владімір пояснив ще деякі нюанси медитації, а потім запропонував мені стрибнути в ту прірву.

Я стрибнула...

Океан Божественного Вогню! — ось, де я опинилася!

Але цей Вогонь не обпалював: адже Він був Любов'ю!

У Нім можна було розчинятися... Або — плавати, пересуваючись за допомогою рук свідомості.

Неосяжний Простір, заповнений Свідомістю, що має колір світлого полум'я, оточував мене.

Мені захотілося дотягнутися до Його межі — але не було межі Його Обширності!

Тоді мені захотілося просто розчинитися і зникнути.

Але Владімір, що спостерігав за тим, що я роблю, не дозволив:

— Відмінно! Молодець! Але, поки не втомилася, роби медитацію «Піднос»!

Я відтворила величезне людське обличчя позаду свого матеріального тільца, що здавалося тепер нікчемно маленьким, — і помістила його на образ срібного підноса.

Вийшло. Але залишатися в такому стані довго — мені було не цікаво. І я знову пірнула у Вогняний Океан.

— Здóрово! — заговорив Владімір, запрошуючи мене повернутися у світ матерії. — Єдине зауваження і побажання на майбутнє — це ніколи при виконанні таких медитацій не закривай очі матеріального тіла!

— Одного разу, — став розповідати він, — дуже давно вже, коли у мене ще не було достатнього досвіду в розпізнаванні людей по їх інтелектуальних можливостях, намагався я навчати мистецтву медитації одну молоду жінку, теж біолога. Ми для

цього ходили на далекі місця сили по дуже вузькому і при цьому завантаженому транспортом шосе. Вона ніяк не погоджувалася, що потрібно медитувати з розплющеними очима! І траплялося рази два або три, що її раптом починало тягнути під вантажівку, що мчить назустріч. Мені кожного разу вдавалося її висмикувати. Але вона так і не навчилася, чому я її просив.

Потім вона одного разу перехворіла грипом — і заявила мені, що вона... страждала під час цієї хвороби... за усі гріхи людства!... Ось які бувають дивні форми зростання зарозумілості, гордині!... Довелося їй повністю виключити з нашої роботи...

Ще раз промовлю, для чого важливо вчитися медитувати з розплющеними очима:

По-перше, якщо ми закриваємо очі, то ми легко «забуваємося» і перемикаємося на аджнічне фантазування — замість насправді ефективної роботи.

По-друге, ніколи не слід втрачати свою адекватність у світі пракрити, тобто матерії. Я вже проілюстрував це тільки що одним лише прикладом. Але подібних варіантів може бути дуже багато.

Медитуючи, ми переважно частиною свідомості виконуємо ті або інші дії в щонайтонших просторових мірностях. Але при цьому потрібно залишати в матеріальному тілі ту частину себе, яка потрібна для повноцінної орієнтації серед матеріальних предметів і забезпечення безпеки — як свого тіла, так і тіл товаришів.

... Особисто мені, коли я не закривала очі, не представляло праці контролювати одночасно обидві ситуації: я могла знаходитися в Океані Божественної Свідомості — і в той же час фіксувати все, що відбувалося навколо тіла, аж до купини і каменів під ногами.

... Владімір запропонував, якщо я не занадто втомилася, пройти, медитуючи, до далекого краю

місця сили, тобто, ще близько ста метрів. Я не втомилася і тому із задоволенням продовжила роботу.

Виходило легко.

Я бачила і відчувала, як усі радіють за мене.

Вони *бачили* те, що *бачила* і я!

Владімір радісно вигукнув:

— Ми колись, задовго до твоєї появи серед нас, приходили сюди безліч разів, щоб повністю освоїти цю медитацію! А тобі — виявилось досить одного разу!

«Тобто, як це: досить? — подумала я. — Що ж: це — тому, що у нас часу немає? Або все так добре насправді? У чому ж тоді причина моїх успіхів? Адже не краще ж я за інших!...». Я не здогадувалася.

— Чому мені досить одного разу? — майже скривджено запитала я.

— Тому, що ти усе це вже умієш! Це — твій досвід від попередніх втілень! — засміявся Владімір.

Усі теж сміялися. Я виправдовувалася тим, що дуже боюся загордитися.

— Правильно! Але треба усього лише знайти і знати своє справжнє місце в Еволюційному Процесі, — пояснив мені Владімір. — Тоді ніколи не буде підстав для того, щоб загордитися. Але така моя рекомендація буде адекватною саме конкретно для тебе — людини, що вже високо розвиненої духовно, володіє, зокрема, досить розвиненим інтелектом.

Владімір продовжив цю тему розмови, трохи з іншої відправної точки:

— Колись давно ми відчували себе якими? Ось: усього лише тіло... І навіть в межах тіла — ми жили в тій або іншій чакрі... Тобто, були навіть набагато менші по розмірах, ніж наші тіла.

А тепер... — ми стали такими, що свої тіла нам, буває, майже і не знайти — із стану розчиненої в Океані Абсолюту... Настільки вони виглядають нікчемно маленькими — порівняно з розмірами свідомості.

Прикинемо: в скільки разів кожен з нас тепер більше, ніж його матеріальне тіло?... У тисячі, в мільйони, в мільярди?...

Адже тепер ми живемо більшою частиною себе зовсім поза тел. Нам в них — не поміститися!...

Тіло може померти, а я — залишаюся!... Тепер цілком можна існувати без нього!...

Я, маючи матеріальне тіло, тобто, залишаючись втіленим, обживаю безтілесний світ усередині безкрайнього по розмірах Абсолюту...

Але тіла — ще потрібні нам: вони згодяться для подальшого розвитку! Адже розвиток — практично нескінченний! Ніхто не повинен загордитися про себе, що він або вона досягли повноти Досконалості! Мислити так — це було б грубою помилкою, ґрунтованою на недостатній філософській компетентності.

Тіло — це «фабрика» по виробництву тієї енергії, з якої формується, росте душа, свідомість. Цю енергію ми отримуємо від поїдання звичайної саттвічної їжі. Їжа перетворюється в енергію, яку можна використати, у тому числі, для зростання свідомості, — в травній системі тіла. Повторю, що тіло — це «фабрика» енергій для зростання свідомості, душі!

... Для звичайної людини смерть тіла — це катастрофа! Розгубленість виникає: як же я буду без нього?! Така людина може входити у своє тіло, проходити крізь нього... Але злитися, скріпитися з ним — тепер неможливо. І немає можливості сховатися в нього!... Паніка настає у такої душі!...

Але ми зараз маємо можливість відтренувати ситуацію смерті, підготувати себе заздалегідь до смерті свого тіла.

Ще можна спробувати «запихнути» себе у своє тіло цілком. Але тепер це неможливо: не поміститися в тілі, яке тепер виглядає як таке маленьке!...

Ось вона — Свобода, Звільнення від світу матерії!

Руки можна легко перетворити на крила — і літати!... Але не це — головне. Це добре — політати з відчуттям повної свободи від матеріального світу! Але мета наша — інша: з Творцем злитися! І потім допомагати людям — з Нього!

... Причому, повторю ще раз, під час таких польотів, та і взагалі під час майже усіх медитацій — потрібно тримати очі матеріального тіла відкритими: щоб завжди сприймати саме усі актуальні зараз еони, включаючи матеріальний план.

... Ми дійшли до кінця *місця сили*. Владімір запропонував іншу медитацію. А саме: представити своє тіло вправленим у внутрішню стінку вулкану, у верхній частині його конуса, спиною до жерла. І — стрибасмо з анахати углиб вулкану.

Я спробувала — і тут же поскаржилася, що мені там тісно. Адже в попередніх медитаціях я могла розширюватися скільки завгодно далеко, а тепер мене обмежувало жерло вулкану. Владімір похвалив такі мої відчуття.

Дотики Рук Кіма

Ми рушили далі углиб лісу.

— А ось і Ким, — говорить Владімір. — Він нас вітає. Його особливість в тому, що Він простягає назустріч безліч Своїх Рук. Він дуже радіє, коли у Нього з'являється можливість дарувати Свою Любов. Він говорить, щоб я приводив тебе сюди ще і ще.

Я намагалася побачити Його Руки і, як запропонував Владімір, відчутти їх дотики.

— Ким говорить: Я такий радий, коли ви приходите сюди! Я можу зустрітися з вами у будь-якій точці поверхні Землі, але саме тут — вами можуть яскраво відчуватися емоції від Злиття зі Мною! Дуже

радий, що можу вам допомагати в розвитку таких емоційних станів!

Я відчувала радість і, чи то бачила, чи то уявляла, як до мого тіла протягнуті Його Руки з білого напівпрозорого Світу, дотики яких дарували дивовижну щонайтоншу радість, особливо коли вони входили в мою анахату.

* * *

Поки ми йшли далі, Владімір вирішив по дорозі нарвати молодой кропиви: з неї виходять ласощі, якщо її дрібно нарізувати, злегка відварити, а потім заправити майонезом.

— Кропива — дуже цінний лікарський засіб, допомагає, передусім, від простудних захворювань, — розповідав він, — але її треба збирати до початку її цвітіння, інакше вона придбаває сильну дратівливу властивість по відношенню до травної системи.

... Наступним було *місце сили* Ясіна, де Владімір тренував нас в сприйнятті меж *місць сили*. Ці межі, пояснював він, можуть бути або цілком чіткими, такими, що нагадують оболонку прозорої повітряної кулі, або широкими з плавним переходом, або як би багатоступінчастими.

У Махадублі Ісуса

І ось, ми дісталися до одного з відомих Владіміру *місць сили* Ісуса.

Владімір відразу показав Його Обличчя, яке розташовувалося над високими берегами.

— Тут, — сказав він, — найзручніше пізнати в усій їх Великій Красі саме емоції Любові Ісуса — і потім, якщо гідні, злитися з Ним якраз в цих емоціях.

Майже відразу ж Аня і Лариса знайшли перші гриби: два підберезники і лисички. Вони сказали, що їх «виростив» для мене Ісус в якості подарунка; такі подарунки від Нього — звичайні, коли ми приходимо до Нього сюди.

Я їх трепетно зрізувала і уклала в рюкзак.

Ми розпалили вогнище, і незабаром Владімір запропонував кожному з нас усамітнитися в межах Махадубля Ісуса — щоб відчувати себе один-на-один з Ним.

Я прочекала напевно з чверть години, але ніяких помітних відчуттів не відмітила. Вирішила, що це — із-за комарів, що пристають: вони заважають мені розслабитися і чути або побачити Ісуса.

Я пішла далі — на широку стежку. І там стала чути фразу, що повторюється: «Відчувай — анахатой!».

Я знову довго намагалася співналаштовуватись, а потім кинулася до Ані: раптом щось не так? Але Аня спокійно пояснила, що контакти з Богом зовсім не завжди повинні виражатися у відчутті блаженства. Бог дарує нам різні стани і ситуації — залежно від поставленої їм на даний момент для кожного з нас завдання. Можливо, цього разу я повинна була просто навчитися бачити Ісуса, Його Обличчя.

Я трохи заспокоїлася і повернулася до вогнища. Може, Владімір щось передасть від Ісуса? Але він приступив до пояснення нової медитації. Цього разу вона була спрямована на розвиток мого нижнього дань-тяна.

— Колись цю медитацію мені подарував Ісус, — розповідав Владімір. — Я тоді під час її... заснув від втоми, лежачи на боці біля багаття. А прокинувся через те, що затлів ватник і спалахнув в кишені пластмасовий манок на рябчиків. Я тоді зрозумів це — як символічну вказівку від Бога: я більше не повинен нікого *заманювати* у Бога!

... Отже, я повинна була лягти на бік з оголеним животом, спрямованим до спокійного, рівномірно

палаючого вогню. Мені на живіт набризгали засобом від комарів, під голову уклали рюкзак в якості подушки, укрили спину — щоб не замерзнула.

— Мета цієї медитації, — пояснював Владімір, — об'єднати в єдину біоенергоструктуру три нижні чакри. Критерієм успіху буде здатність вільно *дивитися* із цієї структури, що утворилася, яку називають *хара*.

— Ти можеш заснути хоч на декілька годин, — додав він потім. — Можеш спати спокійно, ми нікуди не квапимося.

... Я стала дивитися на вогонь з живота. Через декілька спроб мені це вдалося.

Але на моє тіло все частіше стали заповзати мурашки. І я вже майже роздратовано їх скидала. А вони — вставали на задні лапки і передніми мені обурено махали, мовляв, що це ти тут нам ходити заважаєш!

Але навіть при таких відволіканнях моя концентрація практично не збивалася.

І раптом... образ вогнища несподівано опинився в моєму животі! Я напружилася, роздивляючись. Точно! Від «сонячного сплетіння» до початку стегон я не *бачила* тіла: на цьому місці горіло вогнище, але, на відміну від справжнього, він був майже білим.

Я стала просто спостерігати. Цікаво, чи *бачить* це Владімір?

Але і це було не все. Незабаром вогонь зник, і залишилася одна лише *прозорість*.

Раптом до мене «дійшло», що я ж можу зараз почистити своє тіло. Я тут же виплила у Світло. Там... я відчула Ісуса. Я зрозуміла, що Він брав участь у всьому кожному секунду. Ми тут же руками свідомості почали очищати мій нижній дань-тян.

І тут Владімір говорить:

— Можна руками свідомості очищати своє тіло від забруднень.

Знову! Чиї думки я чую?

А через деякий час Владімір додає, що я концентруюся, в основному, в маніпурі. Я здивувалася: адже навіть і не помітила! Стала заглядати на вогнище вже з інших чакр. Але, мабуть, втомилася. Виходило погано.

Владімір підійшов до мене, подивився і звернув мою увагу, що в області свадхістани, ближче до правого стегна, у мене затемнення. І він стукнув по ньому долонею з боку спини кілька разів. Я побачила, як з вказаного місця щось «висипається» — немов жмені піску.

Він також сказав, що моє тіло — вже усе мокре від поту, і медитація в таких умовах явно не вийде!

Він велів мені зняти зайвий одяг і запропонував продовжити роботу.

Я ж розуміла, що починаю нервувати і дратуватися все сильніше. І зараз почну просто марно витрачати сили. Краще я повторю це удома. Я різко сіла.

Але Владімір був невтомний, він поставив мету — якнайскоріше повністю позбавити мене від слідів того затемнення в свадхістані. Він запропонував «вибити» його звуком. Тобто, «в стилі карате» зробити різкий рух тазом і одночасно рукою, при цьому вигукуючи.

Дивлячись на Владіміра, я зрозуміла, що зараз ніякого Брюса Лі з мене не вийде. А робити щось в півсили мені не хотілося. І від «карате» я категорично відмовилася.

Тоді ми зібралися і попрямували у гості до Йогашіри.

Я дуже турбувалася за свої емоції роздратування і звернулася з цим до Лариси. Але вона відповіла, що не помітила нічого такого. Напевно, моє роздратування було «анахатним».

Ми проходили знову через місце сили Кима, і тут я говорю Ані, що так рада, що Владімір привів мене ще раз до Нього.

А Владімір обертається здалека попереду, чекає, коли я підійду, і говорить мені жартівливо:

— Ти скажи Кіму: чого Він даремно Руки до тебе простягає?! Попроси, щоб допоміг дочистити свадхістану.

«Як же так! — стрепенулася я. — Ми тільки познайомилися — а я вже Йому говоритиму, «що, мовляв, Руки даремно простягаєш?!» Я так не можу. Спочатку адже потрібно сходити на декілька побачень, упізнати один одного ближче — і вже тоді про щось просити! Да і то. незручно якось».

Все ж я дуже ввічливо попросила Кима допомогти мені дочиститися. І ми чистили мою свадхістану — скільки змогли встигнути, поки йшли по стежці.

Храм

Я знову йду позаду Владіміра, і тут він обертається і сміється:

— Йогашіра жартує. Говорить: «Ба! Хто до нас прийшов!».

Ми усі розсміялися.

А коли я увійшла на Його *робочий майданчик*, то прямо-таки «плюхнулася» в Нього — і розчинилася.

Я раптом відразу згадала Йамамото: у Них обох явно було щось загальне.

Я ходила по колу, стояла, розмовляла з Ним, насолоджуючись. Було таке відчуття, немов я прийшла у гості до свого дуже хорошого друга після довгої стомливої дороги. Я Йому скаржилася і просто бурчала, розповідаючи про комарів, про те, як «вони мене втомили», про мурашок, які «на мене» обурювалися, махаючи лапами, про те, що з мене не вийшов коханий мною Брюс Лі, і — взагалі!... А Він слухав — і добродушно сміявся. Врешті-решт,

виговорившись і заспокоївшись, я попросила у Нього дозволу тут, на цьому Його *місці сили*,... поплавати. Він — дозволив. І, впливши з анахати назад, я довго плавала на спині, як на поверхні моря...

Підійшов Владімір:

— Подружилася з Йогашірой? Як Він тобі?

— Смішний! — не замислюючись, відповідаю я.

— Мені ніколи Йогашіра не бачився смішним, — помічає здивовано Катя. — По-моєму, навпаки, — дуже серйозний.

Владімір посміхався.

— А зараз ми вчитимемося медитації «Храм», — почав він. — Відчуємо позаду себе купол Храму величезних розмірів — і заповнимо його собою.

А потім заповнимо сам Храм — нижче куполу. Він — ще набагато більше. За допомогою рук свідомості можна там плавати. У результаті, заповнюємо собою увесь Храм.

Але Храм — величезний! — продовжував Владімір. — Заповнити його форму відразу — це не може вдатися. До цієї медитації потрібно повертатися безліч разів. І, завдяки таким зусиллям, поступово збільшуватиметься «маса» свідомості. Це і є та сама «кристалізація» свідомості, про яку говорив Гурджієв. Тобто — пряме кількісне зростання свідомості.

Але при цьому потрібно, зрозуміло, розуміти, що «кристалізація» нестиме користь тільки у тому випадку, якщо вона здійснюється в щонайтонших еонах. Інакше, тобто, при не витонченій свідомості, на тлі не витончених емоцій, — від таких спроб буде тільки шкода, грандіозне коверкання своєї долі.

... Так от, коли ми навчаємося заповнювати увесь об'єм Храму, — з'являється можливість опуститися ще глибше — в «Підхрам'є».

Усе це реально здійснювати тільки за допомогою рук свідомості. Переміщення в еонах багатовимірного Абсолюту потрібно освоювати саме за допомогою рук свідомості. Цьому прийому можна навіть назву дати:

брахіяція. Так в зоології означають спосіб пересування в кронах дерев лісу деяких мавп. Вони роблять це майже виключно за допомогою рук.

Тож, якщо ми все правильно робимо, то в «Підхрамье» ми виявляємося у вогнеподібному Божественному Світлі. Це — первинний еон Святого Духу (Брахмана). Тепер, зливаючись з Ним, можна освоювати і Його Безмежність. Потрібно намагатися добитися, щоб цей стан став стійким.

... Я плавала у білому щонайтоншому Світі, то завмираючи у Блаженстві, то знову переміщаючись, то розчиняючись...

Владімір знову почав щось говорити. Він сидів недалеко, притулившись до сосни, і спостерігав за нами. Я ліниво «нагостила» одне вухо, щоб прислухатись.

— ... можна пісню чорного дрозда вводити у свадхістану, відчуваючи її там.

А... дрізд співає... Я вирішила зробити це потім. А доки — насолоджуватися медитацією з Храмом. Владімір знову заговорив, немов спеціально не даючи відключитися повністю. Тоді я насилу до нього обернулася, частково залишаючись при цьому в медитації.

— Для правильного розвитку хара сила має бути витонченою, а не грубою.

Я подумала, що це усе мені зрозуміло, і запишу це потім. І знову радісно зливаюся з Йогаширою.

Тут Владімір, посміхаючись, говорить мені:

— Йогашира хоче тебе розсмішити. Він запускає Руки з Храму в твоє тіло. Хоче, щоб ти Його — саме через це — відчувала.

Я побачила, як Він це робить і як це виглядає з боку, — і розсміялася.

— Бачиш, як Бог тебе любить?! — додав Владімір.

... Через деякий час він заговорив знову:

— На перспективу, можна запам'ятати таке продовження медитації: беремо по такому Храму на кожну долоню і занурюємося духовним серцем углиб багатовимірності між ними.

... Так я медитувала, здавалося, нескінченно довго, поки не відчула, що ноги підкошуються і більше не можуть утримувати тіло. Якщо б можна було зараз улягтися на віз і так поїхати додому — це здавалося правильним завершенням дня.

Але нашим «возом» стала електричка.

Стань Мені колегою!

Сьогодні я йду у гості до Ассиріса, Даніш Леді і Меньюлу!

Коли ми прийшли на перше із запланованих на сьогодні *місць сили*, Владімір виявив, що Ассиріс і Даніш Леді злилися Свідомістю. Адже до цього Вони розташовувалися на деякій відстані, і Владімір збирався запропонувати мені входити в Злиття з кожним з Них окремо. Владімір жартівливо гнівався, що Вони, мовляв, зіпсували йому усі плани!... Тоді Вони відокремилися і зайняли «покладені кожному місця».

Владімір підвів нас до *робочого майданчика* Ассиріса. Я відразу побачила великий Вогняний Шар Його Свідомості високо між березами. Увійшла до Нього — і розчинилася в інтенсивній Божественній Любові — так, що затрепетали, здавалося, усі волокна м'язових тканин мого тіла!...

... Через якийсь час Владімір м'яко узяв мене за руку і, посміхаючись, «повернув на землю»:

— Спускайся! Не перевтомлюйся! Нас ще чекає сьогодні велика робота.

— Давай зараз, — продовжував він, — розглянемо з боку ту Частину Ассиріса, Яка

представлена на цьому *місці сили*. Вона схожа за формою на величезний гриб-дощовик. З нескінченного по розмірах «Сонця Бога» Ассиріса в *глибинах* — виходить як би ніжка гриба, а тут, над цією лісовою полянкою, — верхня частина його «плодового тіла». Заповнивши собою її, можна по «ніжці» цього «Гриба» перейти в «Грибницю»...

Поки я намагалася розглянути Ассиріса у вигляді гриба, Владімір раптом завмер і потім різко пішов до берези метрах в двадцяти. І... приносить звідти величезний цілком матеріальний гриб-підосиновик — без єдиної червоточини!

Ассиріс сильно сміявся...

Владімір, задоволений, зайнявся подальшим пошуком грибів, при цьому не упускаючи нас з виду.

У мені вже накопичилася втома. На додаток, мені теж дуже хотілося почути особисті настанови від Ассиріса і... знайти і «свій» гриб. Але у мене не виходило.

Я відчувала, що Ассиріс увесь час посміхається, але для інтенсивного блаженного Злиття у мене більше не залишалося сил. Мабуть, так і було задумано.

Владімір запитав, чи не почула я, що сказав мені Ассиріс? Я сумно похитала головою. Він посміхнувся:

— Ну це — про «дрібниці життя».

... Ми відправилися далі — до Даніш Леді.

Вже підходячи до її Махадублю, я відчула, як мене починають наповнювати знайомі запахи: уранішня свіжість, аромати різних трав, вологої землі, злаків, покритих рососою... Це були запахи з мого дитинства, часу безтурботного щастя... Ми тоді часто їздили до бабусі, у якої прямо за вікнами шумів своїми величезними кронами ліс...

... Ми вийшли на перехрестя стежок — тут знаходився її Махадубль. Вона, як мені задалегідь пояснили, дає на цьому *робочому майданчику* еталон Божественності верхнього «пухиря сприйняття».

Відчувалася Вона дуже особливо: тонко, витончено! У мене виникли асоціації з казковою феєю з моїх дитячих марень.

Сонастраиваться з Нею було легко, але я знову щосили напружувалася — щоб її почути!... Щоб — не чекати, коли мені передадуть її слова для мене, а щоб — вже сама! Ну коли ж?!...

Підходить Владімір, прислухається до Неї, але починає говорити зі мною... «здалека»:

— Що нам треба зробити, щоб заповнити собою її Махадубль? Потрібно спочатку «добратися» свідомістю до її Обличчя: заповнювати Махадубли Божественних Учителів найзручніше, починаючи від імені кожного з Них.

Далі — ми «втягаємося» в Махадубль — і відчуваємо тільки Його або її, але не себе.

Так — ми стаємо, в даному випадку, Нею.

І потім можна порівняти наші голови: її і мою. Завдяки цьому, стає легко зрозумілим, якими Бог хоче бачити наші голови, включаючи їх вміст.

Аджня адже у нас — зазвичай — найбрудніша і найгрубіша чакра. Потрібно її очистити, освітлити, зробити такою ж ніжною і прозорою, як у Неї.

І ось тоді, коли ми це усе здійснили, можна легко сприймати усі її думки, як і думки інших невітлених Божественних Учителів.

Зокрема, Вона чекає від тебе цілком «дорослих» стосунків з Нею. Вона хоче взаємодіяти з тобою не як з дитиною, а як з колегою. Вона готова з тобою співпрацювати, разом робити загальну справу.

Але з початком твого служіння — потрібно чекати, коли сформується відповідна ситуація. Квапитися з цим — було б неправильно.

... Потім Владімір продовжив цю думку від себе:

Майже усі люди, що живуть зараз на Землі, упевнені, що Бог для них — непізнаний.

У Росії зараз... якщо почати широко говорити, що Бог — пізнаваний, що з Ним можна спілкуватися так

само, як з втіленою людиною, — то це адже буде розцінено як психопатологія або ж корислива брехня!

Але, насправді, Божественні Учителі — це набагато більш гідні Друзі для тих людей, які жили і живуть відповідно із Волею Божою! І Вони стають — для їх гідних учнів — такими ж реальними, як втілені люди. І навіть реальнішими!

Ти приїхала сюди вже другий раз — і вже зіткнулася з можливістю безпосередньо спілкуватися з Богом. Для нас же це — настільки зазвичай...

* * *

Скільки у мене Божественних Учителів-помічників! Я — точно не пропаду! А «маленькою» мені вже і самій набридло бути!

Я навіть виросла сама у власних очах!

Відчуваю себе, як конячка перед стартом скачок: нетерпляче і збуджено підстрибую — ну коли ж, коли вже мене випустять — і я понесуся швидше за вітер?!

... Аня теж знайшла великий підосиновик.

Тепер усі дружно збирають кропиву: щоб і зараз удома поїсти, і на зиму насушити.

... Владімір раптом говорить, що Меньюл прийшов і просить нас рухатися до моря...

Вірші Меньюла і поцілунки Даніш Леді

По стежці ми вийшли до берега.

Як тут здорово — вільно розливатися духовними серцями над морським простором!

Ми зробили привал і перекусили, попутно слухаючи птахів і навчаючись розрізняти їх голоси. Особливо уразила своєю піснею бугай: звуки були схожі на гудки пароплава, що віддалявся. Якщо не знаєш, ніколи не здогадаєшся, що ці звуки видає птах.

... Тут я повинна була навчитися чітко розрізняти два «пухирі сприйняття».

— Відчуваємо свою велику «верхнепухирність», — почав пояснювати Владімір. — Потім — свою велику «нижнепухирність»...

Потім розглядаємо межу між ними. Ця площина проходить трохи нижче наших вішудх, причому вона наклонна: передня її частина — нижче, задня — вище.

Мої «пухирі» були вже прозорими, я їх добре сприймала. Тому я перемкнулася на сприйняття простору над морем і Меньюла.

Мені дуже подобалися ці простори! Я поверталася до моря то обличчям, то спиною, насолоджуючись відчуттям Свободи... — і Радістю і Ніжністю Меньюла! Чим більше я так медитувала, тим сильніше Його відчувала!

... Поступово усі стали укладатися на травичку, сонастраиваясь з красою і гармонією на цього *робочого майданчика* Меньюла...

Я бачила синє небо, зелену крону берези згори, чула, як вітер шелестить в траві. Заколисана усім цим, я раптом стала «думати віршами». Як так?! Ніколи такого зі мною не бувало! Прислухалася — тиша. Знову розслабилася і розчинилася в млості Меньюла. І тут — знову вірші:

У Океані Вічної Любові

Чую Голос, що зве мене.

«Я люблю тебе, — Він говорить. —

Приходь — і вливайся в Мене!».

Я радісно чекала продовження, але... перестало виходити. Я пробувала і напружуватися, і розслаблятися, і «відключатися» — але з тим же результатом... Я хотіла було засмутитися — але... і це не вийшло!... Ніжність і Радість Меньюла наповнили мене цілком, відчуття було таке, що вони стали «переливатися через край»... Від переповнюючої радості і ніжності — мені дуже хотілося назвати Меньюла зменшувально-пестливим ім'ям. Але

оскільки я не знала, як можна красиво видозмінити саме це Його ім'я, я згадала, що в останньому втіленні Його звали Олександром,... Сашенькой! Мені стало страшенно весело, але я не знала, наскільки це прийнятно і чи сподобається Меньюлу? І тому я заборонила собі таке звернення, тільки посміхалася «до вух».

... Ми попрямували назад до електрички, і наш шлях знову проходив через *місце сили* Даніш Леді.

Ми усі зупинилися на перехресті стежок, зливаючись з Любов'ю Святого Духу.

Вона була рада знову нас тут побачити.

І тут Владімір говорить:

— Вона цілує тебе...

— Ніжно-ніжно! — додала Лариса.

Я намагалася відповісти їй тим же.

Потрібно перетворювати себе на Любов!

Поки ми сиділи на пероні в очікуванні електрички, Владімір раптом обертається до мене з іншого кінця лави і, жартома, говорить:

— Тебе чекає ще так багато нового дізнатися. Я тобі навіть заздрю!

Усі засміялися.

Пізніше він продовжив цю думку:

— Сукупність усіх, що прагнуть до Досконалості, можна виразити у вигляді образу піраміди, розділеної на поверхи.

Зацікавитися духовною роботою адже може дуже багато хто. Але дістатися до вершини нині — в змозі лише одиниці з мільйонів.

Хтось виявляється здатним лише навчитися жити у чакрі анахаті, дивитися на світ духовним серцем. Адже це — вже дуже багато, в зіставленні з початковим рівнем! Причому далеко не всім з тих, що

узяли цей ступень — хочеться просуватися далі: «земне» відволікає.

А комусь вдається навчитися також відчувати і бачити біоенергетичні кокони дерев, потім — Форми Свідомості Святих Духів, спілкуватися з Ними...

Ще можна отримати хрещення Святим Духом: при цьому ми відчуваємо Бога у своєму тілі, у чакрі анахаті. Самадхі! Перше Блаженство від такого яскравого відчуття Бога! А потім цей стан стає звичайним, звичним...

Але якщо просуватися далі — поступово відбувається розвиток прямих взаємовідносин з Богом! Стає можливим бачити Його розвиненою свідомістю, вільно розмовляти з Ним, обіймати Його, зливатися з Ним, вчитися безпосередньо у Нього!

Але для цього потрібно, у тому числі, стати вільними від страху, що нагнітається різними сектами. Маю на увазі, передусім, твердження про неможливість для людини безпосередньо спілкуватися з Богом, навіть взагалі любити Його, про «гріховність» таких «намірів»...

Навпаки! Потрібно стати саме повністю відкритими для сприйняття Бога, для виявлення своєї любові до Нього — і для прийняття Його Любові у відповідь!

Але для цього, зрозуміло, потрібно розуміти, що таке є Бог, що Він — не літаючий чоловічок і не страховище, караюче людей. Але Він — Любов!

Щоб пізнати Бога — треба йти до Нього сміливо, поступово перетворюючи себе теж в Любов! І потім — не злякатися, зустрівши Любов Його!

Адже є сектантська думка, що любов до Бога — це є «привабливість», тобто «прельщенність підступами диявола»... Мовляв, диявол провокує нас на любов до Бога. Але навіщо це йому потрібно?... Абсурд!

Потрібно намагатися позбавити людей, особливо дітей, від подібної сектантської муті, від цієї і їй подібній згубній брехні!

Зараз задумка Бога полягає в тому, щоб — через нас — дати людям істинні знання про Бога, про Шлях до Нього, про сенс наших життів!

Особливо важливо це — стосовно молоді: до тих, хто ще не згубили свої інтелектуальні здібності пияцтвом і поїданням трупів тварин. Але робити це потрібно дуже обережно: адже жерці таких сект «годуються» від їх пастви — і тому, буває, поведуться дуже агресивно.

... Владімір помовчав, явно щось згадуючи.

— Зараз, продовжив він, — на пам'ять прийшов один епізод... Одного разу, вже дуже багато років тому, мене зупинили на вулиці телевізійники, що брали інтерв'ю у перехожих. Питання було таким: «Як Ви відмітили вчорашнє свято?». (А це був якийсь важливий в православ'ї день). Я відповів, що я — не сектант! І зустрів повне їх нерозуміння: як так? Адже *прийнято!*

Адже надто багато людей в Росії під «відмічати» розуміють пияцтво... Пияцтво прийняло в нашій країні «Релігійний вигляд»...

Але невже саме таку «релігійність» бажає бачити в нас Бог?! Невже такі «відмічання» дат — хоч в щонайменшому ступені можуть свідчити про нашу праведність перед Ним?

Або пияцтво є одна з головних російських «релігійних» традицій, що масово програмує її прибічників в пекло?

Адже можна було б виконувати Вчення Бога...

* * *

Наступного дня я вже повинна була від'їжджати, але ранок був вільним.

Аня запропонувала мені побачення з Божественним Апостолом Ісуса Христа — Андрієм, у Якого було в цьому місті не менше двох *робітників майданчиків*.

Я з радістю погодилася.

Апостол Андрій: «Стань Любов'ю Безбережною!»

Тиша, ніжна гладінь води, ясне небо... Я відчуваю Андрія, Його Глибинну Тишу...

З особливою гостротою я раптом усвідомлюю, звертаючись при цьому подумки до усіх людей Землі, що ось же, ось! — Вони — Великі Божественні Душі! Ніхто з Великих — не зник! Вони усі — Живі! — є і тут, і зараз!

Мене переповнювало щастя і вдячність Богові за те, що я тепер про це знаю, що я, стоячи тут на березі ріки, спілкуюся з цілком реальним Апостолом Ісуса — Андрієм!

... Мені раптом стало трохи важко дихати і виник незвичайний стан в тілі. Я бачу... образ чоловіка, зануреного в глибокий спокій... Його обличчя обрамляє світла борода, а очі — небесно-блакитного кольору! Вони настільки прекрасні, настільки безбережні, променисті!... Я відчуваю, що сама вже дивлюся Його Очима...

Підходить Аня:

— Андрій зараз сполучений з твоїм тілом, Він хоче, щоб ти Його відчула.

Я з тихою радістю повідомила, що саме це і відбувається...

Я намагаюся посилити Злиття... Бачу себе їм, що йде по алеї серед дерев.

Він занурений в *глибини*, у Божественне Світло. І Сам складається зі Світла. Не словами, але відчуттями

я розумію, що Він говорить мені: «Поринай в це Світло кожного разу, коли суєтність думок починає захоплювати!».

Андрій показує, як це можна робити:

Я відчуваю як би великий дзвін, усередині якого знаходжуся, головою упираючись зсередини в його вершину. Заповнивши собою цей дзвін, треба потім провалитися нижче, в *глибину*... Потік думок тут же зупиняється, глибокий спокій закутує від ніг до голови...

Спокійні і безбережні усередині — небесно-блакитні Очі Андрія. Злиття з Його безкрайнім Духовним Серцем...

Знову починаю чути віршовані рядки. Але в цей ранок я примудрилася забути блокнот, а Аня в цей час сама щось записувала в її власний записник. Вирішую, що спробую рядки завчити, але через мить розумію, що це не вийде. А чотиривірш — дуже красивий. Аня піднімає на мене очі. Вона підходить з протягнутим записником:

— У мене з'явилося відчуття, що він дуже тобі потрібний.

Я кивнула, повідомивши, що треба записати вірш. Ми обоє сміємося. Аня — в захваті:

— Такого зі мною ще не траплялося!

Як пізніше виявилось, Андрій диктував нам одночасно. Ось те, що почула я:

Любов до усіх — безбережна!

Глибини — безтурботні! І — в радості політ!

Андрія Первозванного — Апостола Бажаного

Народ обдурений, замучений, — до себе зве.

Відносять Руки ніжні —

У Любов Царя Небесного

Від ілюзорних снів...

Але далі я, на жаль, не почула. Я хотіла було повернути Ані записник, але Аня сказала, що Андрій просить, щоб я доки залишила його у себе. І тоді я

зрозуміла, що повинна записати медитацію і пережити відчуття.

Пізніше Аня зачитала слова, які вона почула від Андрія, звернені до мене:

Слова — малі: в них не вмістити Мою Любов!

Любов — вона безбережна, ніжна!

І Я її — тобі дарую! Я — тут, з тобою!

Я — поруч буду вічно!

Не бійся, що навколо — лише злоба панує
і глузування!

Я так іду — вже століття

Крізь темряву — поміж душ людських потворних
Чоловічих і жіночих...

Але ті, хто зможуть Мене почути, зрозуміти —
Будуть зі Мною!

Ти зможеш вчити людей Любові!

Підемо! Я — буду поруч з тобою!

Візит 3

*«Ми, Аватари, творимо історію Землі
Своїми життями. Зрозумій,
що це може відноситися і до тебе!».*

Девід Копперфільд
(з бесіди)

Тет-а-тет з Майстром

Мій третій візит стався в серпні того ж літа. Я провела цілий місяць в товаристві дорогих мені людей, все глибше занурюючись у Бога, все ближче — до повноти пізнання *Вивороту світу матерії*.

Так вийшло, що перші два тижні я повинна була провести тільки з Владіміром, іншим необхідно було

виїхати. І, якщо спочатку така перспектива викликала у мене деяку напругу (все-таки, адже не кожен день доводиться жити з духовним Майстром), то вже через пару днів я змогла абсолютно розслабитися. Життя в любові, гармонії, турботі один про одного — це те, чому Владімір вчив і продовжує вчити кожного, кого Бог приводить до нього під опіку.

Кожен наш прожитий день не містив у собі нічого зайвого, робота гармонійно поєднувалася з відпочинком. Наші Вчителі були з нами кожен день не тільки на *місцях сили* під час медитацій, але і приходили додому — то мовчки посміхаючись і обдаровуючи ніжністю, то допомагали порадами.

З кожним кроком, освоюючи в день по одній або декілька нових медитацій, я все сильніше починала відчувати не тільки глибину і радість Злиття з Божественними Вчителями, але й тягар відповідальності... Безтурботність дозволена дитині, але не дорослому! І — вже точно не духовному воїну, який відтепер і назажди повинен стати бездоганим!

Наївно припускати, що у тебе з'являться тільки односторонні думки і не буде ворогів, коли ти намагаєшся впроваджувати в уми людей новий світогляд, йти проти усталеної системи розуміння концепції релігійного життя! Це дуже яскраво ілюструють книги Владіміра «Духовне Серце — Релігія Єдності», а також «Класика духовної філософії та сучасність». Мені тепер не можна було бути необачною у всіх сенсах! Відтепер я повинна вчитися бути недосяжною для людей гуни тамас, але залишатися доступною для шукаючих...

Божественні Вчителі все інтенсивніше і яскравіше давали мені зрозуміти значимість тієї ролі, яка призначена мені на це втілення, про тих масштабних змінах в еволюції Землі, яким я можу сприяти, якщо піду вірним Шляхом.

Втілення Гуру Нанаком-2 виявилось не просто чимось цікавим і красивим, але дуже серйозною і сут-

твою сходинкою в моєму розвитку. А про моє нинішнє втілення Адлер сказав мені, що воно буде останнім. І про все це я розповім зараз докладніше.

Образ Гуру Нанак-2

Перші кілька днів ми присвятили міським *місцям сили*. Приблизно на відстані однієї годи пішки від будинку Владіміра перебувала робоча площадка Ігла. До Нього в гості ми і попрямували.

Поки ми йшли в теплій тиші ранку, Владімір торкнувся теми зростання свідомості і адекватності самовідчуття:

— Я — там, де я відчуваю себе, — пояснював він. — Маленька індивідуальна свідомість, яка живе поки тільки в тілі або навколо нього, — ще надто мала, щоб можна було б їй зробити щось серйозне для пізнання Бога. Свідомість має стати величезним за рахунок зростання духовним серцем! Тому кожному, які прагнуть до Досконалості, має сенс вчитися розширювати себе духовним серцем в тому тонкому еоні, в якому виявляєшся.

Переміщення вглиб багатомірності — з еона в еон — здійснюється за допомогою рук свідомості, витікаючих з розвиненого духовного серця. Саме руки любові — причому переважно долонями вгору — дозволяють розширювати самовідчуття, переміщаючись в просторі, охоплюючи його собою.

... Поки я слухала Владіміра, мої відчуття набували все більш і більш яскравий відтінок радості на грані з тріумфуванням! Я — нарешті! — Вирвалася! Я — на волі! — Хоча б на час медитацій! І можу тепер — хоча б на деякий час — присвятити себе тільки Богу, Богу і Богу!

Владімір, як завжди, був пильний, висловлюючи при цьому повний спокій і розслабленість:

— Не можна втрачати орієнтацію в матеріальному плані, щоб, хоча б, наприклад, не зіткнутися з іншим пішоходом чи з машиною! Потрібно бути адекватною в світі матерії, але при цьому на 90% або більше — бути свідомістю в потрібних в даний момент еонах.

... Цікаво спостерігати фільми про Саття Саї: як Він втікає, коли це необхідно, з вселенських просторів Частиною Себе в Своє тіло і починає дивитися на світ матерії. А потім — витікає назад і стає знову Вселенським.

Було здорово — під керівництвом Владіміра — почати освоювати це перетікання! Ось — я дивлюся очима на стовбур берези, зосереджено розглядаю структуру його кори. Потім — йду з світу матерії — і стаю величезною, вселенської! При цьому цікаво простежувати шлях перетікання себе-свідомості крізь тіло: по яким структурам відбувається? Якщо починаємо з боку світу матерії, то я просуваюсь через очі, чакру аджню, потім вниз в анахату — і назад. А там — мої величезні руки свідомості, з їх допомогою розправляюся в просторі! Потім — назад до світу матерії. І так далі багато разів.

— До речі, — запитав Владімір, — якого кольору той простір, в яке ми зараз йдемо позаду наших тіл?

— На даний момент — біле, біле Живе Світло!

Владимир згідно кивнув:

— Ми ж можемо входити таким чином в різні еони: «передзеркальні», «задзеркальні». До цього можуть привертати ті чи інші *місця сили*. Або ж — ми самі вибираємо той або інший еон, якщо ми з ним вже добре знайомі. Ще варіант — в виборі еону — керують наші Божественні Вчителі.

Поки я роздумувала над почутим, Владімір раптом сповільнив крок.

— Цікаво, — говорить він, з цікавістю щось роздивляючись, — наші Вчителі показують твоє минуле

втілення: образ Гуру Нанака-2, ось він стоїть... Можеш сама познайомитися зі своїм минулим: монастир в горах, чоловіче тіло в помаранчевих шатах...

Я вся стрепенулася: я можу побачити своє минуле втілення — ух ти! Опис Владіміра допомог мені цей образ сприйняти. Помаранчевий одяг, схожий на той, що, по фільмах, носять сучасні тибетські буддійські ченці. Цікаво, а голова — теж голена, як у них? Але голову і обличчя мені не вдавалося розглянути, і я навіть не уявляла, яка була б моя реакція, якби я чітко побачила обличчя, яким володіла все минуле життя...

Але Владімір запропонував на цьому поки більше не затримуватися. І ми рушили далі.

«Третій поверх»

Хвилин через п'ятнадцять ми вийшли на шосе, що тягнулося вдаль. Був ранній ранок вихідного дня. Людей і машин майже не було. Ми не поспішаючи просувався вперед.

На одній з ділянок дороги, де було відповідне місце сили, Владімір познайомив мене з черговою важливою медитацією: знайомство з входом в початковий еон Святого Духа, причому вгорі, високо над поверхнею Землі. Там було світло, сприймалася дивовижна витончена і сяюча Божественна Чистота, що складається, як відчувалося, з Живого Блаженства...

— Це — як би «третій поверх», по підлозі якого можна ходити, — розповідав Владімір. — Що це за підлога? Це — сприйнятий саме таким чином кордон з трохи щільнішим Еоном. Свої матеріальні тіла ми залишаємо на землі, а самі — ходимо по тому «поверху» вгорі. Обов'язково, щоб у тіла свідомості там — були голова і руки... Самі йдемо на «третьому поверсі» — і звідти дивимося на свої тіла, що йдуть вниз.

Але це — «третій поверх». А між ним і матеріальним планом — «другий поверх». Це — еон раю. Він — трохи щільніше, ніж «третій поверх».

Але у нас є також і такі *місця сили* на високих пагорбах, де можна опинитися на обох «поверхах» — разом з нашими матеріальними тілами. Найбільш цікаві в цьому відношенні *робочі майданчики* Нгомо.

Перебуваючи на тому чи іншому «поверсі», можна вивчати, наприклад, структуру його підлоги: з чого вона складається? Він може бути подібний дюнам з золотистого піску або хмарам.

— Для мене це — хмари, — відповідаю я. Вони — м'які, пухнасті, ніжні, як ванна піна, в них я купаюся. А зверху мене поливає золотий іскристий теплий дощик — замість душу. Причому всі вони — саме живі, вони складаються з емоцій Найчистішої Божественної Любові, захоплення і насолоди від зустрічі!

— Ну от, тепер — обживай «третій поверх», — продовжив Владімір. — Як пояснював Хуан Матус Кастанеді, для того, щоб саме довго бути в якомусь еоні, потрібно в ньому діяти. Можна, наприклад, злетіти там — і плавати за допомогою величезних рук свідомості. Або — робити психофізичні вправи. Або — спілкуватися, розмовляти з Богом там. Хоча б — звертатися до Нього зі словами, наповненими емоціями: «Я Тебе люблю!»... Або — така медитація: я є чиста свідомість, яке дуже легко розчиняється в Бозі... Можна потренуватися: я — розчиняюся в тому Живому Блаженстві Святого Духа..., потім я — збираюся знову, як легка хмарина... Повторюємо це багато разів...

... Так ми йшли, залиті світлом і матеріального Сонця, і Світлом Бога... Світ матерії поступово втрачав для мене право називатися єдиною реальністю, а Божественний Світ усе ширше відкривав свої Врата і поглинав в Себе...

Чотири сегменти

Незабаром ми наблизилися до чергового *місця сили*, де Владімір запропонував почати освоювати принципово новий етап розвитку.

— Перш ми працювали по очищенню і вдосконалення своїх чакр і дань-тянів, також — основних меридіанів. Але наші організми мають і ще один структурний поділ, про який дуже мало, хто знає. Це — вертикально розташовані сегменти.

І тіло, і біоенергетичний кокон кожного з нас поділені на чотири вертикальних сегмента: два правих (передній і задній) і, аналогічно, два лівих. Між ними існують перегородки. Треба розглянути і очистити від усіх темних включень кожен з цих сегментів, а також перегородки між ними. Перш ми цієї теми не торкалися. І у нас була ілюзія, що ми опрацьовували саме всі головні структури своїх організмів. Але виявляється, що це — тільки одна четверта частина наших можливостей...

Владімір зробив паузу, щоб я все сказане усвідомила.

— Тобто, виявляється, ми діяли всього лише «в межах компетенції» своїх правих (якщо ми правші) задніх сегментів!

Він знову зробив паузу.

— Але, якщо ми освоюємо все, вже відоме тобі, не з одного, а з чотирьох сегментів, то наші можливості підвищуються в чотири рази!

Більш того, деякі наші тілесні нездужання можуть бути усунені лише за умови опрацювання всіх чотирьох сегментів.

Кожен сегмент поширює свій вплив не тільки всередині самого себе, але саме на все тіло, тобто, в тому числі, на територію інших сегментів. Але з простору усередині одного сегмента не видно те, що має місце і відбувається всередині інших сегментів.

Фактом є те, що в деяких випадках за біоенергетичну патологію всередині якогось сегмента «відповідальний» зовсім інший сегмент. І лікування треба починати саме з нього, а не з того сегменту, де ми патологію спостерігаємо.

Тому позбутися від деяких проблем зі здоров'ям можна тільки в результаті перегляду і очищення саме всіх сегментів, а також перегородок між ними.

... До мене повільно доходило: «Що ж виходить? Все, що я досі робила, потрібно тепер повторити ще три рази?! І всі подальші медитації — теж повинні бути «в чотирьох варіантах?!»

Побачивши вираз мого обличчя, Владімір розсміявся.

— Добре, що цих сегментів хоч не сто, а всього чотири! — промовила я.

Але він незворушно продовжував:

— Зараз, на цій *робочій площадці* Адлера, головна задача — побачити всередині свого тіла і кокона ці сегменти, навчитися їх переглядати і очищати. Потім — перегородки. Починаємо перегляд саме ззаду: так легше побачити. Не забуваємо про голову та ноги.

Я вийшла з анахати назад і стала розглядати свій кокон. І дійсно: ось вони — ці сегменти і перегородки. Хоча, якби не пояснення Владіміра, навряд чи я коли-небудь змогла б їх знайти... та й взагалі зрозуміти, з чим треба мати справу.

Але це було ще не все. Я слухала продовження його пояснень:

— Кожна перегородка виявляється як би складеної з двох половин. І їх можна розсунути. У підсумку, вони розправляються, збігаючись, якщо подивитися зверху в розрізі, з окружністю. Виходить як би «новий серединний меридіан» — по центру між усіма розсунутими перегородками.

... Завдання, судячи з пояснення, було не з легких. Але виявилось, що найголовніше — це інтелектуально осмислити опис сегментів і принципи роботи з

ними. Як тільки я це зрозуміла, у мене все відразу стало виходити. Хоча в деяких місцях довелося напружитися, щоб добитися бажаної чистоти: немов доводилося зрушувати з місця важкі іржаві ворота...

Владімір підказував мені, де у мене знаходяться затемнення, якщо я їх сама не могла відразу помітити.

Через деякий час я стала втомлюватися, голова поважчала і почала боліти. Але розпочату роботу хотілося довершити якомога швидше — і я придумувала все нові способи позбавлення від чергових виявлених затемнень. Серед таких способів я віддала перевагу вплив образом вогню: мені з ним працювати було найзручніше.

Владімір явно відстежував мої думки:

— Можна використовувати образ вогню — саме з медитації «Вулкан»...

Я старанно вичищала все, що було доступно моему увазі, як раптом Владімір спокійно повідомляє:

— Ось — Ігл з дуже уважною цікавістю спостерігає за тим, що ти робиш... Він прийшов, щоб покликати нас до себе — на Його *робочий майданчик*.

Мені раптом стало дуже смішно, коли я уявила, як може виглядати уважне Обличчя Ігла — одного з найвидатніших Святих Духів, що спостерігає за моїми діями. Від цього навіть пропала втома.

... Поки ми йшли, Владімір звернув увагу на те, що тепер такі медитації, як «Стрибок у прірву» і «Вулкан», можна робити з боку кожного з сегментів.

Я стерла уявний піт з чола. Скільки складнощів!...

Але зате — як цікаво!

«Трепанація черепа»

Хвилини через п'ятнадцять ми підійшли до *місця сили* Ігла.

Ми зупинилися, і Владімір повідомив, що гігантське Обличчя Ігла знаходиться прямо перед нами — і ми можемо в Нього увійти прямо тілами.

Владімір описав відмінні риси зовнішності Ігла: волосся, зібрані в ірокез, з уткнутими пір'ям — адже Ігл є Божественний Представник індіанської духовної культури.

— Ігл тут пропонує злитися з Ним, починаючи від Його Обличчя, та, зокрема, відчуті Його Руки — як свої власні, — каже мені Владімір. — Потім пропонує злитися з Ним — з боку всіх сегментів.

Я так заглибилася в розглядання Великого індіанського Божественного Вождя, що мені навіть не відразу вдалося усвідомити те, що говорив Владімір. Довелося перепитати:

— Одночасно праворуч і ліворуч?

— Якщо вийде. Чи спочатку увійти праворуч, потім — ліворуч, потім — те ж з передніми сегментами, потім — усередині «нового серединного меридіана».

Коли будеш діяти з передніх сегментів — потрібно опинитися віч-на-віч по відношенню до свого тіла. Цього можна досягти тільки при повному виключенні «верхнепузирності». Зливаєшся з Іглом — і дивишся Його Поглядом на власне тіло спереду. Тренуєш таким чином погляд Бога на матеріальний світ, представлений в даному конкретному випадку — твоїм власним тілом.

Можеш приділити увагу своїм очам — з точки зору поліпшення їх подальшого функціонування. Хоча для очей є інша вправа, більш радикальна. Про нього я тобі потім розповім... Ні, Ігл говорить: прямо зараз треба!

Я була в повному захваті! З одного боку, від «прямо зараз». І, з іншого, — від такого незвичайного діалогу.

— Добре, — погоджується Владімір. — Тоді ти стаєш Махадублем справа ззаду щодо свого тіла. Ти тепер — набагато вище тіла. І — робиш йому «трепана-

цію черепа»: знімаєш його біоенергетичну «кришку» зверху. Це дозволяє руками Махадубля легко увійти в голову і прибрати з неї всі темні енергетичні включення. Очищай, перш за все, область зорових нервів, очниці, зорові відділи мозку. Спочатку це робимо в правому задньому сегменті, потім все те ж можна повторити в інших.

Що ж, легко!

Я старанно взялася за роботу. Єдиним неприємним наслідком була загострення головного болю. Голова відчувалася, як зайва частина власного тіла, дуже хотілося зняти її з шиї і покласти кудись на полицю — мовляв, нехай відпочине! Але... доводилося миритися з її існуванням на призначеному їй Богом місці...

— Ну от, — заявив Владімір через якийсь час, — Ігл в долоні аплодує!

Що ще треба для щастя, якщо тобі вже аплодує Бог?! Я розпливлася в посмішці!

Але ось голову — хотілося, все-таки, помістити кудись окремо...

— Втома в поєднанні з таким як би «надломом» в голові — після подібної роботи — цілком природна, — відповів на мої скарги Владімір. — Найкращий спосіб повністю від цього стану звільнитися — це поїсти і поспати.

Ще треба пам'ятати, що при такій втоми можуть виникати біоенергетичні затемнення в голові. Але будь-які спроби позбутися від них медитативними прийомами приведуть тільки до ще більшого погіршення самопочуття. Тому, повторюю, єдиним правильним способом зняття такої втоми є сон, перед яким треба підкріпитися їжею.

... Оскільки заплановане на сьогоднішній день завдання було нами виконане, ми подякували Іглу і вирушили додому. По дорозі Владімір знову торкнувся теми прямого сприйняття Бога:

— Коли ми в подібних ситуаціях довго перебуваємо один-на-один з Богом, Він стає для нас відкритою,

як би навіть розкритою Реальністю, в Нього легко входить і зливатися з Ним. Коли ми були на останньому місці і зливалися з Іглом — скажи: хто був для тебе реальніший: Владімір або Ігл?

— Ігл... — відповіла я, згадавши, як не відразу «повернулася на землю» із тієї медитації Злиття.

— Молодець! — Порадів за мене Владімір. — Бог став реальнішим, ніж матеріальні предмети, ніж матеріальне тіло Владіміра. Ось це — твоє велике досягнення!

Добре знати Шлях цілком!

— Можна в тисячу разів скоротити свій шлях, якщо знати його цілком, — продовжував Владімір свою думку. — Мене — як вели?... Що потрібно зробити для того, щоб показати комусь щось зовсім дивовижне, незрозуміле, нікому ще не розказане, наприклад — сегменти? Як може Бог це пояснити втіленому, якщо немає того матеріального тіла, через яке можна було б про це вільно говорити? Або як пояснити, що має сенс тренуватися перебувати нижче свого тіла? Адже люди, у їх духовно-невігласній більшості, бояться того, що внизу: там, мовляв, — пекло в землі, а Бог — нагорі...

І чого тільки нашим Вчителям ні доводилося придумувати для того, щоб донести все подібне — до мого розуміння?!

Пам'ятаєш місце анахати у Бабаджі, де Він в лісі поряд з ялинкою Махадублем стоїть? Як я дізнався про це місце? Я одного разу проїжджав на електричці повз, за кілька кілометрів від цього місця. І Бабаджі показав мені Рукою Махадублем, що от треба тобі наступного разу піти сюди! Я це запам'ятав, пішов — і знайшов те місце!

А адже як раптом духовне серце можна зробити величиною в сотні метрів, якщо до цього воно... тіль-

ки лише поки навчилося з тіла висовуватися?! — Задумливо говорив Владімір, заглибившись у спогади. — Ось так, за допомогою знань про *місця сили*, мені були показані принципові напрямки розвитку себе, які в подальшому нами розвивалися. І дивись — до чого ми всі, в результаті, дійшли!

А знання про *місця сили* вдалося залучити з праць Карлоса Кастанеди — зі слів Хуана Матуса. Ось який великий подвиг здійснив Кастанеда, записавши і оприлюднивши всі ці відомості!

Хоча мало, хто став успішно працювати, завдяки книгам Кастанеди... Адже багато — лише наркоманами стали...

Кастанеда дав як велику спокусу, так і можливість для найбільших духовних звершень! Без цих знань нічого великого не вийшло б ні в мене особисто, ні, відповідно, і у вас усіх.

Ось — як складно Богові давати втіленим людям посвяти у вищі знання! І як здорово, що ми зараз ідемо з тобою і працюємо, працюємо!... Коли дивлюся з позиції Бога на цю ситуацію... — у мене виникають емоції глибокого і спокійного захоплення!...

... Я мовчки слухала, наповнена тим же захопленням, і вбирала, як губка, все, що говорив мій Майстер. Та швидкість, з якою мені давали нові знання та навички духовного розвитку, випереджала поки мою здатність осмислювати всю їх сукупність одночасно цілком — як і усвідомлення своєї власної ролі в подіях. І, хоча я вже перестала бути «маленькою», але підсумкова величина власного духовного зростання за всі попередні мої втілення ще далеко не співпадала з тим, як я в даний момент себе сприймала. Владімір все це бачив, Бог це знав, а я — ... тільки обережно в це все заглядала — і відсахувалась... Але навіть мої боязкі здогадки, як згодом виявилось, були ще далекі від реальності.

— Твій стан, досягнутий у минулому втіленні,... — раптом знову заговорив, піймавши і продовжуючи мої

думки, Владімір, — духовне серце — обширно, легко наповнюється Божественним Світлом-Вогнем. Це — твій звичайний стан в зрілому віці твого минулого втілення. Це — надзвичайно багато, якщо дивитися від початку Шляху, від стану тих душ, які живуть тільки в своїх тілах і тілами себе відчують. Але є ще дуже багато того, що можна зробити. Цей Вогонь — це ж є Брахманічних Прояв. Але — ще не Обитель Творця...

Про вміння спілкуватися з Богом

Ми з Владіміром багато розмовляли, в тому числі, вдома. І однією з найбільш улюблених для мене ситуацій при такому спілкуванні було приєднання до нашої розмови наших знайомих Святих Духів. Владімір чув і бачив їх настільки ж добре, як і втілених людей. Іноді у нас навіть виходили цілі «консиліуми», коли ми, заглибившись у медичну тематику, обговорювали способи лікування чиїхось хвороб.

Я запитала:

— Як можна домогтися таких же умінь і можливостей спілкування з Богом?

— Це приходить з досвідом, по мірі освоєння всіх гідних того еонів багатомірності, — відповів він.

Я тільки задумливо хмурилася: «Коли ж я все це освою?!»

Бачачи мою зосередженість, Владімір продовжив:

— Треба ставити питання Богові — щоб була спільна робота з Ним. Якщо не ставиш — значить не зацікавлена. Ми повинні вчитися спільно з Богом вирішувати виникаючі проблеми! Повинна бути саме спільна креативність! Це — наше «навчання на Бога»!

... Так, Владімір, наприклад, — вже «зібрав концепцію» з отриманих ним від Бога знань. І немає май-

же жодної країни, де б його книги не читали. І підрастаючі покоління будуть рости на цих книгах!

Так, від Бога не потрібно чекати наказів. Накази виконувати — це доля собак, коней, машин... Набагато правильніше для нас — вловлювати думки і наміри Святих Духів. «Вчися ловити кожен шерех Мосі Думки» — так колись наставляв Бог Владіміра.

Ми можемо питати поради, вносити пропозиції зі свого боку. Бог може погоджуватися, підправляти, підказувати, як буде краще вчинити: так чи по-іншому. Або, якщо буду наполягати на своєму, — Він дозволить зробити по-моєму: щоб сама переконалася, що була не права. Так, саме так, в тому числі, — обритається особистий життєвий досвід.

Нам треба навчитися, в підсумку, мислити, як Бог.

... Одного разу, коли ми повернулися, втомлені, додому і збиралися відпочити, Владімір раптом каже мені, що залишає мене одну в кімнаті, так як Кришна хоче щось сказати мені наодинці. Я майже тужливо проводила Владіміра поглядом: «Як же я зможу почути настанови улюбленого Крішні... без Владимира?! Адже я — майже не вмю! А адже я хочу почути обов'язково все!».

Але, подумавши, швидко заспокоїлася: адже кому, як не Йому знати, що і коли доречно сказати?

Я сіла зручніше, максимально розслабилася в розширеній анахаті, забороняючи собі будь-які «подуви» власних думок. Але... нічого не відбувалося, крім того, що я дуже інтенсивно відчувала Крішну: Його присутність в моїй анахаті.

Але через якийсь час мені стало раптом зрозуміло, що саме зараз, на даному етапі мого розвитку, я не можу саме чути Чийсь голос, але що Бог тепер намагається говорити зі мною через мої думки. Ще — що уміння розуміти Його залежить від уміння перебувати в стійкому Злитті з Ним і що потрібно в цей час «дозволяти думати» — тільки Йому.

Тільки тоді у мене стало виходити.

Я задавала питання. Іноді до Його відповідей домішувалися мої власні думки, я їх відстежувала і відганяла. Я розуміла, що, поки я тільки починала вчитися так спілкуватися, мої помилки були цілком доречні.

У підсумку, я записала наступне:

«Твоє подальше зростання свідомості має здійснюватися за рахунок любові. Але кохання — на Моєму Божественному рівні! Будь — як Я! І люби — як Я!

Шукай можливості дарувати свою любов!

Різниця між нами зараз в тому, що поки Я люблю тебе більше, ніж ти Мене!

Спрямовуйся до Мене завжди! Будь Моїм Сонцем — у світі матерії, серед людей!

Розрізняй: як Я люблю тебе, як Я люблю інших...

Нехай все йде своєю чергою, не турбуйся про це! Я — послужу прекрасному в твоєму житті!

Покладайся на Бога! Одного разу ми зустрінемося без будь — яких “перешкод”! Стіна між нами — стіна рівнів розвитку свідомостей — зруйнується, і ми підемо разом “по білому світу”! Реалізуй!»

Я була переповнена щастям і тугою одночасно!

Мій Бог — Він зі мною говорить — і я Його чую! Чи це — не велике щастя?!

Але туга виходила з того, що я хотіла — ще більшого! Я хотіла повністю і «міцно» розчинитися в Ньому! Розчинитися — так, щоб... дотики, обійми, поцілунки у світі матерії стали лише малим у порівнянні з новими відчуттями і переживаннями... І я всім своїм єством розуміла, що це — тепер — можливо! І що це — має бути здійснено!

Перебуваючи в такому стані, я раптом заявила Їм, що коли опинюся повністю там, то кинуся всіх Їх — Кожного окремо — цілувати! Я трохи посміялася над власною думкою, вираженою таким чином. І тут же відчула, що навколо мене теж дружно почали сміятися. Мабуть, це були всі Ті, Кому я пообіцяла.

Я знову стала згадувати весь пройдений шлях в цьому житті до сьогоднішнього моменту: як відчайду-

шно я шукала Любов, довго не розуміючи, що весь цей час я шукала Бога! І мені дуже захотілося присвятити Крішні вірші — тому, що емоції любові переповнювали «до країв».

І, оскільки вірш з'явився дуже швидко, я зрозуміла, що складали його ми разом:

«Що — світ без Світла Твого?

Навіщо в ньому жити, зустрічати світанки

Красиві, але без Тебе? Кого

Обійняти?... Мій Милий, де Ти?!»

І Ти прильнеш до губ моїх у відповідь,

Оповита Любов'ю і шепнеш:

«Дерзай! Хто шукає, той — знайде!

Моїми Стопами в Обитель ти прийдеш!»

Променями Сонця Ти торкнешся шкіри,

І вітер теплий заплете в волосся!

Мій Бог, немає нікого — Тебе дорожче,

Мій милий Дао, Ішвара, Аллах!

Пізніше Владімір дав мені в допомогу одне з Одкровенень від Хуана Матуса, звернене колись до Ані. Воно теж стосувалося вміння чути і бачити. І воно допомогло мені ще краще освоїти цю здатність. Ось воно:

«Сила дається вам по мірі вашої бездоганності.

Бачення та слухання приходять із зростанням особистої сили.

«Людська форма» є те, що заважає приймати особисту силу.

Весь Океан Божественної Сили — поруч, тут. Але потрібно повністю скинути оболонку «себе»: оболонку залишків егоцентризму.

Відмовитися від «себе» — значить розчинитися в Мені і дивитися Моїми Очима, чути Моїми Вухами.

Я — бачу і чую.

«Відпусти» себе, дозволь Мені — бути тобою, в тому числі, — у твоєму тілі! І тоді ти навчишся повноцінно бачити і чути.

... Треба злитися з цією Силою, стати Нею. Це й буде означати «стати Людиною Знання».

У вас — дуже мало часу і зовсім немає його на дрібниці! Ніхто не знає, скільки він зможе пройти по стежці Сили і Знання. І ніхто не отримає прощення, якщо зробить менше, ніж міг би.

Я — Нагваль. Нас — багато. І Ми весь час готові допомагати вам! Ми — поруч! Ми — з вами в кожен секунду ваших життів! Не втрачайте дарма цих секунд!

Щоб дивитися з посмішкою в обличчя смерті — ви повинні бути бездоганні!».

«Втрата людської форми» і Богоцентризм

Коли ми відпочивали біля багаття, я попросила Владіміра розповісти докладно про поняття «людської форми».

Він трохи помовчав, збираючись з думками, потім почав:

— Термін «людська форма» був привнесений в духовну науку Карлосом Кастанедою зі слів Хуана Матуса. Під цими словами розуміється характерний для більшості людей образ мислення і поведінки, обумовлений не об'єктивними необхідністю і доцільністю, але шаблонами, прищепленими вихованням і наслідуванням. Люди, що володіють «людською формою», мислять і діють, в основному, за принципами «так прийнято», «всі так роблять».

А «втратити людську форму» — це означає, за великим рахунком, перестати робити все те, що не треба, і робити тільки те, що необхідно в рамках Еволюції Абсолюту.

Останнє включає — в якості компонента не основного, але гідного відповідної уваги, — також і турботу про життєзабезпеченні і здоров'я власних тіл. Адже наші тіла — це наші тимчасові житла. І саме поки ми володіємо тілами — ми можемо розвиватися. А наш

розвиток — це ж і є якраз те, заради чого Творцем створено все Його Творіння.

«Людська форма» — це функція манаса, на відміну від діяльності розвиненої буддхі. Іншими словами, «людська форма» «гніздиться» в чакрі аджні. І, поки людина не освоїв функції духовного серця, не переселився в нього, не став ним, — у нього немає можливості радикально перетворити себе в розглянутому ракурсі.

Тому, зокрема, різноманітні «семінари» по «руйнуванню людської форми», що влаштовуються адептами так званої «сучасної психології», де методами є образи і приниження по відношенню до «учням» (точніше — жертвам), — не можуть дати жодних позитивних результатів. Вони є лише проявом (як би на «наукових» і тому «законних» підставах) огидних низинних душевних якостей самих таких «викладачів». Я б оцінив їх діяльність — як злісне хуліганство.

Істинний духовний Шлях... — його основою, його «несучої хвилю» є перетворення себе в гармонію і витончену любов. Грубість ж і насильство є протилежними якостями!

... Отже, існують напрямки мислення і діяльності людини, які не тільки не потрібні, але заважають позитивній динаміці в розвитку душі. Однак життя більшості людей заповнені як раз цим.

Всі наші варіанти мислення і діяльності можна розбити на 3 групи:

1. Спрямовані на служіння Еволюції Вселенської Свідомості.

2. Необхідні для власного життєзабезпечення і здоров'я в світі матерії.

3. Непотрібні, тобто не необхідні.

Кожному доцільно зберегти свою активність в рамках тільки перших двох пунктів, з переважанням перших.

Той, хто живе і діє не для себе, але для Бога, присвятивши своє життя духовному вдосконаленню і

служінню Йому через духовне служіння людям, — тільки той може вважатися істинним ченцем або черницею. Належність до якоїсь конкретної релігійної організації для цього, зрозуміло, не необхідна. Не необхідні для істинного чернецтва також і нові імена, і яка-небудь уніформа, і проживання в монастирях та інша зовнішня атрибутика.

Бути ченцем або черницею — треба перед Богом, а не перед людьми.

Що стосується соціальної активності, то треба саме любити дарувати іншим те, що самі маємо в достатку і в чому потребують ті інші, які гідні відповідних дарів.

Корисливість, жадібність, прагнення привласнювати чуже — ці якості несумісні з духовністю в людині. Вони обов'язково приведуть до нагромодження поганих карми.

Корисливий — «по праву» — тільки Творець. Адже Він створив усе Своє Творіння — зовсім не заради нас, але виключно заради Себе: заради Свого подальшого розвитку. Для кожного з нас в цій ситуації буде правильним — піддатися Його Бажанню, що складається в тому, щоб ми всі удосконалювалися відповідно до Його Волі і щоб Він — у підсумку — «поглинув» нас, прийнявши в Себе, коли ми доростемо до Досконалості.

Якщо ж ми відхилилися від виконання цієї Його Волі відносно нас — Він змушений робити нам боляче. Це і є один з проявів «закону карми».

Більше того, саме на вищих стадіях духовного вдосконалення духовного подвижника добре б взагалі виключити майже всі власні бажання (не в дрібницях, зрозуміло). Адже для повноти Злиття з Первинним необхідно, щоб у стосунках з Ним існувала тільки одна Його Воля: друга — заважає. Нехай у такому подвижнику залишаться тільки два бажання — причому пристрасні! — Служіння Йому і потім Злиття з Ним!

... Життя слаборозвинених втілених душ може управлятися не тільки рефлексами і шаблонами, але і примхами. Це є слідування своїм дріб'язковим хотінням заради догоджання примітивізму свого «нижчого я».

Протилежністю цього є те істинно духовне достоїнство, яке іменують невибагливістю.

Ознаки примхливості і невибагливості можна спостерігати в собі і в інших. У собі — щоб позбавлятися від виявлених вад. В інших — щоб вчитися у них хорошого і відстежувати в собі те погане, що бачимо в них, — щоб виганяти це з себе.

При цьому, загордитися від того, що «я — краще за інших!» — Ось небезпека!

Також і попускання в собі негативних емоцій осуду стосовно інших — небезпека друга!

Примхливість і невибагливість можна вчитися розрізняти в їжі, одязі, умовах, створюваних у житті, і т. д.

... Якщо ми звільнили свої життя від великої кількості непотрібних «умовностей» і примхливостей в мисленні та поведінці — то ми отримуємо можливість направити максимум своєї уваги і зусиль на вдосконалення себе як душі, свідомості. Розвинувши себе в належній мірі на цьому Шляху, ми можемо реально перетворити своє світосприйняття: з звичайного для більшості людей егоцентризму — на Богоцентризм.

Іншими словами, мова йде про заміну діяльності відповідно до звичок і шаблонів поведінки, нав'язаними традиціями і вихованням, а також примхами — тими діями, які дійсно потрібні відповідно до об'єктивної необхідності, тобто якщо дивитися на ситуацію з позиції Бога.

Заміна людиною в собі егоцентризму на Богоцентризм — це і буде означати повну «втрату людської форми».

Оволодіти цим не можна «штучно», з примусу з чийсь сторони: адже для розглянутого преображення вимагається досягнення людиною, перш за все, нале-

жного рівня розвитку інтелектуальної функції свідомості — саме функції розвиненої буддхі, але не манаса. Інших можливостей для реалізації даної задачі не існує!

Але можна допомогти еволюційно готовій людині побачити аналізовану проблему і конкретні ситуації на цю тему, нагадуючи їй про цей напрямок духовного розвитку. Тобто, наприклад: чи хочеш ти зробити це для себе — чи для Бога? Що потрібно Богу в твоїй поведінці в даній ситуації? Чи правильно ти поводишся, якщо подивитися Очіма Бога на те, що ти зараз робиш?

Все, що ми робимо, може бути переглянуто з таких позицій. Чи роблю я щось саме так, тому, що до цього я звик або звикла, чи тому, що так мама або тато показали, або тому, що всі так роблять, — або ж тому я так роблю, що це корисно для Бога, для розвитку мене в моєму духовному навчанні, для допомоги іншим людям?

Успіхи кожної людини в його духовному розвитку можна розглядати, в тому числі, за критерієм заміни ею в собі егоцентризму — на Богоцентризм.

* * *

— Ще одна думка, — продовжив Владімір, — близько пов'язана з тим, про що ми тільки що говорили, це — етика взаємин з конкретними людьми. Існує так зване «золоте правило» етики: «Не роби іншому того, чого не бажаєш собі!».

Але сюди треба додати другу дуже важливу половину даної теми: «Роби іншому тільки те, що саме об'єктивно потрібно йому або їй — а не мені хочеться!». Тобто, діяти у взаєминах потрібно у відповідності з об'єктивно існуючими інтересами партнера або партнерів, а не з моїх особистих інтересів.

Слідування даному правилу дозволяє нам найкращим чином вчитися Богоцентризму. Адже ми виключаємо особистий інтерес з взаємин: ми вчимося діяти з інтересів іншої людини або інших людей! І потім тоді дуже легко перейти — коли приходить повнота розуміння — до діяльності згідно інтересів Бога, а не зі своїх особистих інтересів!

Також саме таким чином освоюється відчуття зворотного зв'язку: спочатку — з партнерами — людьми, потім — з партнером — Богом. Адже ми навчаємося весь час відчувати: чи то я роблю? Чи подобається це йому, їй — чи Йому?

Процес освоєння Богоцентризму забезпечує не тільки швидке зближення з Творцем за якістю свідомості (душі), але і дає явні вигоди для життя у світі матерії.

Хоч то шторм, ураган, холод, спека, біль — всьому цьому адже можна навчитися не протистояти емоційно, а тому — і не страждати! Зазвичай люди в таких ситуаціях починають подумки та емоційно нагадувати: така, мовляв, погода мерзосвітна! — Як Аркадій Райкін жартував. А насправді, в таких ситуаціях потрібно просто відчувати прояв Волі Бога — як черговий урок для мене, заради мого вдосконалення.

... Допомогти в освоєнні Богоцентризму можуть відповідні *місця сили*, де ми реально відчуваємо себе повністю в Обіймах Бога, аж до втрати відчуття себе: «Є тільки Він, мене — нема!»

Є *місця сили*, які — при довгому перебуванні на них — саме привчають нас до їхніх станів. Наприклад — до відчуженості і бескрайності витонченої свідомості! Або ж — до стану повної поглиненості мене Святим Духом або Єдиним Ми Творця.

Згадаймо, наприклад, як ми вчилися станом Сурьї. І адже ми саме звикли тоді до її стану! І здавалося в ті хвилини, що ми тепер саме завжди зможемо бути «Сонцем Бога» Сурьї!

Або — «Стіна» Софії!

Але зараз, на цьому *місці сили*, — ті стани зовсім не природні. У них треба спеціально входити. Зате стало природним стан саме цього *місця сили* — робочої площадки Саркара.

... Розповім у зв'язку з цим: ще десятиліття тому у мене були мрії про створення ашрама. Знаходив чергове шокуjące своїми великими можливостями *місце сили* — і мріяв: ось тут би створити ашрам! Потім з'являлося інше подібне по яскравості і значущості місце — і мріяв: ось тут би!... Так зі мною траплялося, напевно, разів двадцять!

Адже ашрам — це місце компактного проживання однодумців! Плюс ще — сприятливі умови для медитацій!...

Але ось, уявімо собі: якщо зробити ашрам тут: побудувати дім, посадити город, сад, провести інтернет... Але... через тиждень або більше... ми почнемо тут нудьгувати: з'явиться потреба в більшій динаміці в роботі, в нових станах... І це прекрасне місце — стане «місцем застою»...

Чи можна було б нам досягти нашого нинішнього рівня розвитку, якби ми жили постійно на одному навіть самому найкращому *місці сили*? Впевнений, що ні...

І Адлер одного разу при таких моїх роздумах запропонував — всю Землю вважати своїм Ашрамом! А в різних частинах планети добре б створити «мініашрами», куди, при необхідності, можна було б їздити або літати...

* * *

— Розглянемо ще одну тему у зв'язку з проблемою «людської форми».

Майже все населення нашої планети вірує в буття Бога. Атеїстів адже — мало. Але ось, що цікаво відзначити: майже всі «віруючі» — вірують... марно!

Тому, що вони — не змінюються на краще! А адже саме зміни на краще, а зовсім не поклонів та молитви наших, — чекає від нас Бог!

Хтось, хто знайомий з Новим Заповітом, може мені заперечити: адже апостоли говорили іноді іншим людям, що, мовляв, увіруйте — і врятуєтесь! Нічого, мовляв, більше не треба, крім того, щоб увірувати в те, що Ісус є Христос, Якого чекали!

Але... нам треба розуміти, що за час тоді був: наскільки важко було впроваджувати в розуміння людей Велич Місії Ісуса! Тому в той час, в тій ситуації — такі слова були виправдані.

Але, насправді, цього не достатньо — просто увірувати! «І біси вірують...», — казав Апостол Яків...

Що ж треба? Треба — виконати Вчення Бога!

Просто ж «віра» — не дає майже нічого!

А щоб було досить легко — виконати Вчення, була потрібна ретельно розроблена і саме науково оформлена методологія духовного зростання.

Знання на цю тему — в історії Землі — багаторазово давали людям Аватари, Месії. Про це можна читати в нашій книзі 'Класика духовної філософії та сучасність'.

Але людям властиво забувати те Знання, яке дає Бог. І навіть більше того — перекручувати його... А потім — сперечатися з тими, хто перекрутили не як ми, а інакше. Ще потім — битися з ними, вбивати... Наприклад, скільки разів у історії Землі люди сварилися через імена Бога: наш, мовляв, Бог — такий-то, а у вас — такий-то, наш — істинний, ваш — помилковий!...

Хоча Бог — єдиний для всіх людей...

... Зараз з'являється можливість відновити знання про Бога і Шлях до Нього — за допомогою і зібраних нами інтегральних знань, а також дуже багатьох добре верифікованих прийомів вдосконалення себе. Вони вичерпно розроблені, описані і показані у фільмах — нами.

— До речі, Дао-Де-Цзин — ось не просто прекрасна історична книга, але це — підручник для кожного з нас! Треба не просто читати — але вчитися жити по цій книзі!

Зокрема, Лао-Цзи вчив простому життю!

Ми можемо: або на Бога направляти індрії уваги, прагнучи пізнати Його, любити Його, влитися в Нього, служити Йому — або ж ми впроваджуємо індрії в матеріальний план, прагнучи, наприклад, прикрасити свої тіла, ласувати смачними, але такими, що шкодять здоров'ю наїдками...

І ще дуже цінна порада Бога: не бажати від світу матерії більшого, ніж маєш!

... Коли ми, оволодівши управлінням своїми індріями, велику їх частину направляємо із анахати назад, а не вперед — все це стає дуже добре зрозумілим. Дивлячись так в сторону Бога, ми поступово навчаємося бачити Його. І — якщо ми дійсно любимо Бога і безпосередньо споглядаємо Його, слухаємо Його, вчимося у Нього — Злиття з Ним стає простим і природним!

Іншими словами, ми любов свою можемо направляти або, наприклад, на вишукану їжу заради насолоди від неї, — або ж на Бога. У якому з цих варіантів вдасться пройти духовний Шлях легше і швидше?

Любов — це ж є механізм досягнення злиття. Саме так ми зливаємося: або з «спокусами» матеріального життя — чи з Творцем.

Ось — чим відрізняються матеріалісти і просто «віруючі» — від справжніх ченців, що пізнають Бога і слугують Йому!

* * *

— Звичайні люди живуть з домінуючою концентрацією свідомості — в голові. Але сприймати Бога з голови — можливості немає!

Щоб сприймати Бога, треба навчитися переходити з голови в духовне серце, потім «переселитися» в нього, далі — стати їм і рости їм, одночасно поступово тоншаючи до витонченості Творця.

Намагатися сприймати Бога всередині свого тіла — це методологічно неправильний початок. Але правильно — в духовному серці, що стало незрівнянно більше, ніж тіло.

А потім, навчившись зливатися з Ним і жити в цьому Злитті, ми можемо надати свою матеріальну оболонку — Йому. Ось — повнота реалізації Богоцентризму!

... Особисто ми живемо в оточенні наших Божественних невтлених Друзів. Вони для нас — навіть більш реальні, ніж втілені люди. Можна ось так — з Ними в одній компанії — сидіти біля багаття, вільно спілкуватися. Легко можна обіймати їх усіх — руками свідомості, витікаючими з духовних сердець.

Це — найкращі наші Друзі!

* * *

Владімір помовчав, потім запитав:

— Ну як: досить говорити? Йдемо далі?

Стояв весь цей час на землі в декількох метрах від Владіміра його рюкзак — раптом впав, перекинувшись навзніч. Всі засміялися:

— Він — не хоче йти! Ти, значить, ще не все розповів, що треба!

— Так, — сміється разом з усіма Владімір. — Це — явний знак! Доведеться продовжити.

... Звернемо увагу на те, що ставлення майже всіх adeptів масових релігійних напрямків до релігії — це ж теж не більше, ніж їх «людська форма». Тобто, під «релігією» вони розуміють лише правила про те, як треба одягатися, які треба робити «релігійні» тілісні рухи... Хоча до істинної релігійності це не має ніякого відношення!

І побачимо, що ж саме відмінності в «людських формах» — як шаблонах примітивного мислення і поведінки, — часто призводять до ненависті і насильства по відношенню до інших людей, які поводяться не по «нашому» звичаю... Ми бачимо, як ненависть по відношенню до цілих народів стає «національними ідеями» в масштабах цілих країн...

І нікуди не подітися від того, що всі ці маси таких людей саме не здатні швидко сприйняти те знання, яке відрізняється від їхніх нинішніх переконань!

На противагу їм, істинні, праведні революціонери-бунтарі на релігійному поприщі зустрічали запеклий опір з боку цих людських мас, для яких релігія — це всього лише чисто зовнішнє, яке складається з атрибутів лише матеріального плану!

Такими були Піфагор, Ісус...

Ось тому-то так важко Богу допомагати нам!

І лише одиниці з людей, що визріли, достигли в круговороті сансари, виявляються здатними зрозуміти Бога і прийняти Його Дари: знання про Нього і Його Самого!

Всі ж інші живуть у світі ілюзій — і з цим не впоратися ніяк! Таких можливостей — майже немає.

Єдине, що може допомогти у великих часових масштабах, — це розширення кругозору молоді — на противагу тому, щоб загнати в пастку тупої односпрямованості і ненависті до всіх інакомислячих...

... Конкретно наша задача — віщати для тих людей, які здатні приймати Істину.

Це можуть бути, перш за все, ті, хто здатні до неортодоксального мислення. Серед них може бути більший відсоток гідних духовних посвят, ніж серед натовпів тих, хто закуті в «правила» та обряди, хто живуть в емоціях гніву...

При цьому треба пам'ятати, що не всі неортодоксально мислячі — мислять правильно. Не повинно ставати гаслом — «йти на червоне світло!».

Раніша була популярна вельми дотепна пісня, її часто озвучували по телебаченню. Там були рядки: «Гірше немає, чим бути як усі! Іду — по зустрічній смузі!». Ось — смілива фраза, заклик до скидання «людської форми»! Але «людську форму» можна намагатися «скидати» по-різному. Наприклад, можна проголосити «вседозволеність» — і всім відразу заразитися венеричними хворобами... Або — стати наркоманами... Це — приклади тупого виконання спроб «ломки людської форми».

Насправді ж, — має сенс перетворювати себе у бік виконання методології духовного вдосконалювання! Тільки тоді це буде мати позитивне значення!

Без розміщення Бога на правильному місці в своєму світогляді — всі подібні «ломки» своїх шаблонів мислення і поведінки призводять лише до непорозумінь і втрат!

Тільки якщо встановити Богоцентричний відносини між собою і їм, причому з урахуванням менталітету всього навколишнього соціуму, — ось тільки тоді з'являється можливість правильно направлено «ламати людську форму» та допомагати в цьому іншим, причому, насамперед, — своїм прикладом, але ніяк не примусом!

... Зроблю ще два важливих акценту в зв'язку з темою «руйнування людської форми».

Перший з них стосується естетики. Важливо розуміти, що духовний Шлях включає високу естетичність — як одну з найважливіших його

складових. Адже Бог — в аспекті Первинної Свідомості і Святого Духа — це саме найтонші Компоненти Абсолюту! Тому — в спрямованості до Них — різноманітні естетичні компоненти нашого буття повинні сприяти саме стоншенню свідомостей адептів! Це можуть бути і твори різних жанрів мистецтва, і гармонійне спілкування з природою, з тваринами, з естетично розвиненими людьми. Саттвічний еротичний компонент теж вельми важливий — як ефективно потоншуючий емоційну сферу! Також і будь-які взаємини з іншими людьми нехай будуть максимально доброзичливими, по можливості — ніжними і лагідними! Але — без утрирування і солодкуватості!

Вивчення етичних рекомендацій, що даються нам Богом, і освоєння мистецтва психічної саморегуляції дозволить з максимальною користю і без можливих помилок використовувати дані прийоми в допомогу і собі, і іншим.

Але зараз важливо підкреслити ще раз неадекватність спроб впровадження ідеї «руйнування людської форми» через демонстрацію не естетичних, грубих варіантів поведінки.

Другий акцент стосується саме етики взаємин з оточуючими людьми. Не слід нав'язувати іншим те, що їм не подобається, з чим вони не згодні, — навіть якщо вони не праві! Допомогти їм такого роду агресивними діями — можливості немає. Їх реакція буде зворотною!

А навмисне провокування інших на негативні емоційні стани — чи не буде це заподіянням тим людям зла?

І тут також доречно згадати думку, висловлену на цей рахунок Ісусом Христом: горе тому, через кого спокуса приходить!

Так все-таки: Девід... — моя мама чи...?

Ми з Владіміром прямували на цей день в ліс — «в гості» до Девіда Копперфільду і Саркару.

Радість і хвилювання в мені змішалися: адже я терпляче чекала цієї зустрічі з того самого моменту, як Девід повідомив, що я — Його дочка... в якомусь сенсі.

Не хотілося бути настирливою, але раз вже Він таке сказав, то мої «докучання», думаю, були для Всіх цілком очікувані, а може, навіть на це і розрахованими (Ними)...

... Владімір повідомив мені, як тільки ми підійшли з селища до лісу, що Девід нас вже зустрічає. Хоча до Його *місця сили* треба було йти ще близько двох кілометрів. Далі ми йшли в Ньому, в Його Свідомості, насолоджуючись Його Блаженством.

А десь через півгодини ми опинилися... в Його Обличчі!

Це *місце сили* було невеликим — в порівнянні з тими іншими, що ми знали. Воно розташовувалося на лісовій доріжці, яку якраз в цьому місці перетинав струмок.

Владімір став коментувати, як Девід радіє, посміхається, обіймаючи мене. Так, мене... просочувала Його Ніжність!...

«От би було здорово побачити Його тут так, як я бачила Його по телевізору!», — Подумалося мені. І я тут же побачила Його майже матеріальний вигляд: хвилясті чорне волосся, біла сорочка, чорні джинси. Він, як завжди, сліпуче посміхається!

Але я розуміла, що це було ще не все, що можна було б випробувати. Приміром, Владімір говорив, що ось, мовляв, зараз Девід гладить моє тіло, — наскільки яскраво я відчуваю це? Мені ставало зрозумілим, що моїм можливостям бачити і відчувати нематеріальне — поки ще не вистачало практики.

Зате виходило дуже добре розчинятися в Ньому!

— Девід говорить, — Владімір почав передавати Його слова, — що радий би носити тебе по всій Землі на Своїх Руках... Але при цьому Він розуміє, що ти — не просто Таня, але також і Гуру Нанак-2: один з дуже гідних, хоча ще не Божественних Гуру... І повна реалізація твоїх можливостей буде здійснюватися за рахунок розархівування кундаліні і у міру подальшого зростання силового потенціалу душі.

Тобто, розпочаті тенденції в нашій роботі повинні бути продовжені. Але — треба реалізувати себе спочатку як Гуру Нанак-2, а лише потім — як Татьяну.

Отже, зараз тобі слід поступово увійти в образ Нанак, відчувати себе їм. І тоді, Девід говорить, ви будете майже на рівних з ним.

... З останньою фразою мені здалося, що я потрапила в казку. Це — такий жарт? Вчителі люблять пожартувати, я це знаю! Але... якимось я не відчувала в тих інтонаціях жартівливого тону.

Я звичайно вмію здорово літати... уві сні. І навіть доводилося якимось крізь стіни проходити... — теж уві сні. І ще Сатья Саї вчив нас — на одній з Його робочих площадок — «провалюватися крізь землю» — в Його просторовій мірності... У тому блаженному Світі можна було легко літати за допомогою рук-крил — і розчинятися... Але ж ми говоримо зараз про можливості в світі пракріті!

Я згадала, як Девід під час Його публічних виступів питав дівчат: не літають вони у сні — перед тим, як взяти їх на руки і піднятися в левітації під стелю залу.

Як шкода, що мене там не було!

І все ж: бути майже як Девід — це, в тому числі, треба думати, означає володіти такими ж, як у Нього, здібностями... Я перепитала, ніби не розчула:

— З Девідом? Майже на рівних — з Девідом!?

— Так.

Владімір був незворушний, ніби для нього це було само собою зрозумілим. Він теж радів почутому

від Девіда, але... не дивувався. А для мене це було порівняно з тим, як сказати кошеняті, що він — лев!

— Мова йде про те рівні еволюційного розвитку, — продовжував Владімір, — який був досягнутий тобою в твоєму минулому втіленні. Це — дуже шанована Богом рівень розвитку!

Тому зараз потрібно постаратися навчитися відчувати себе Нанак...

Владімір заглибився у споглядання мене в моєму минулому втіленні:

— У тебе було тіло «ширококістне», відгодоване, але не товсте, без виступаючого живота. Домінувало величезне духовне серце. Спокій свідомості був могутній і непорушний.

Коли ти це добре згадаєш і навчишся жити в тому стані — це буде великим кроком до повної Перемоги!

Тобто, треба буде поєднати той потенціал — з новими етапами розвитку свідомості, які ти зараз опановуєш.

... Я мовчки дивувалася, намагаючись охопити розумом цю нову «карколомну» інформацію.

Я навіть не знала, за що перш за все тепер «схопитися» думками, про що запитати? І тут я згадала про своє початкове запитання, з яким хотіла звернутися до Девіда.

Спочатку я спробувала сама запитати. Але чи то в мене не виходило почути відповідь, чи то Він не відповідав, натякаючи на те, що я запитую — не суттєве.

У цей час Владімір почав описувати те, що бачив:

— Девід показує рукою в твій серединний меридіа... чомусь... Що Ти маєш на увазі, Девід?... Він каже: потрібно намагатися тримати серединний меридіан завжди відкритим, щоб Божественні Вчителі могли із задоволенням входити в нього — аж до твого обличчя, аж до очей. Ще Він говорить, що нам зараз треба йти далі. На зворотному шляху ще буде повна можливість з Ним поспілкуватися. Хоча Він «підє» з

нами — і можна буде під час шляху спілкуватися з Ним в будь-якому місці.

— А що, якщо до Девіда «приставати» з питаннями за допомогою Владіміра: все-таки, так — куди надійніше?

— Давай! Хоча можеш і сама.

— Та я... все про «дочку» хотіла запитати...

— Так це ти адже вже зрозуміла: дочка — не в матеріальному сенсі, — відповів Владімір. — Просто існують люди, які підійшли до Творця вже на дуже близьку відстань — за якістю душ і по, зрозуміло, розмірам. Вони — настільки дорогі Богу, що Він висловлює Його Любов до них, в тому числі, і такими словами. Є у Бога таке поняття: Дочка чи Син — з великої літери. Тобто, так Він називає, в тому числі, тих, хто наблизилася до Нього на досить близьку (щоб такий статус отримати) відстань — за якістю душ і, зрозуміло, за розмірами свідомості.

Ти, все ж, хочеш ще раз перепитати, чи не була ти на фізичному плані Його дочкою?... Але Девід не відповідає, сміється — і обіймає тебе. Ти повинна зрозуміти, що матеріальне спорідненість — не має значення.

— Так, я розумію, — збентежилася я. — Звичайно, це — не принципово важливо. Просто — цікаво...

— Цікавість — в даній ситуації — цілком доречно. Але фізична спорідненість — дійсно значення не має!

— Так, звичайно... Але я все згадую свою емоційну реакцію, коли ти мені передав ті слова Девіда...

Адже який дивний «збіг», що в ті роки, коли я вперше дізналася про те, Ким Він є насправді, Він, вже незабаром — вперше! — Приїхав зі Своїм виступом в нашу країну! І мені вдалося туди потрапити!

Шкода тільки, що я тоді так і не зважилася до Нього підійти, хоча зробити це, як мені казали, було цілком легко.

Він мені потім так часто снівся...

— Так, все це — дуже добре, — продовжував Владімір. — Це додало твоєї любові до Нього.

Але зайву цікавість, спрямоване на фізичні тіла, а не на те, що сприяє нашому подальшому просуванню, — це не потрібно заохочувати в собі.

Просто відчувати себе дочкою Бога — і усвідомлювати: «я — на підході до повноти Самореалізації!»...

У зв'язку з цим: Ісус теж говорив про Себе, як про Сина Божого, але тут малося на увазі інше: Месія, що вийде із Бога, як би народжений Богом на Землю.

Але в нашій розмові ми зараз використовуємо той же термін в іншому значенні: для позначення стану «наближеності до Злиття з Творцем». Ти вже вмієш входити в Злиття і зі Святими Духами, і з Первинною Свідомістю в Його Обителі, але це — поки є короткі епізоди. Вони — у міру продовження зусиль — будуть ставати все більш легкими і довгими. Саме так здійснюється поступове *вростання*.

Підкреслю до речі, що ні в якому разі не можна розуміти терміни *злиття* та *вростання*, як позначають якісь миттєві акти! А адже така думка насаджується деякими псевдо-гуру! Ні: це — не миттєві акти. Але — тривалий процес поступового перетворення себе. «Втрата людської форми» — це є одна із сторін процесу вростання в Бога. Причому — необхідна!

Володіння вірно направленої та інтенсивної спрямованості дозволяє просуватися далі на вищих щаблях духовного Шляху! — Продовжував міркування Владімір. — Якщо розслабитися і сказати собі, що, мовляв, я вже досягла всього, що могла досягти, і більше нічого не треба, — то відбувається зупинка, яка неминуче веде до падіння з уже досягнутих висот...

Досконалість осягається, тільки якщо постійно наполегливо і непохитно просуватися вперед!

А для цього потрібна, перш за все, наша любов до Кінцевої Меті! Якщо такої любові немає — то адже

навіщо зусилля докладати? Краще піду вип'ю пива, подивлюся телевизор і поговорю з друзями... про принципи духовного вдосконалення...

... Я мовчала й слухала. Ну що ж, раз дочка — не в прямому сенсі слова, значить так тому і бути! Я майже змирилася. Хоч не буду тепер мучитися: як мені поєднати два варіанти відношення до Нього: як до мами — і як до Представнику Творця.

Я — хмара Золотого Світла

Ми пройшли ще з півкілометра — коли Владімір повідомив:

— Ми зараз — біля кордону *місця сили* Саркара. І — вступаємо в Нього. Це — вельми велика територія, яка вимірюється кілометрами. У небесному просторі над цим *місцем* можна навіть бачити Його Ім'я.

... Я тут же згадала, як перед нинішніми моїм візитом Саркар і Девід провідували мене знову і знову в парку мого міста, коли я сиділа на лавці під густою ялиною. Я тоді вчилася відчувати присутність Вчителів і розрізняти: Хто саме з Них прийшов?

Ім'я Саркара я тоді теж бачила написаним у просторі — в небі, на тлі хмар. Хоча в той час я ще сумнівалася в правильності свого сприйняття. Але я знала, що, ледве ми про когось з Божественних Учителів подумаємо, — так Він або Вона тут же приходять.

... Як я вже говорила, Любов кожного з Божественних Учителів володіє своїми відмінним емоційним відтінком, який потрібно постаратися запам'ятати і навчитися впізнавати.

Але от саме цей відтінок Любові Саркара виявився мені до болю знайомим! Він був дуже схожий на мої власні емоції, коли я в своєму минулому закохувалася або мріяла про справжнє кохання:

мріяла ходити ось так от, за руку по парку з коханим — і розчинятися в ньому... Чи, може, це і був кожного разу Саркар?!... Звідки ці спогади і розуміння того, що саме так і має виглядати справжня любов, — я не знаю, тому що в цьому втіленні серйозної взаємності від втілених людей я раніше ніколи не зустрічала.

... Гуляючи так з Саркаром по доріжках парку, я тоді відчувала себе нескінченно величезної і переповненою щастям! Мені не вистачало тільки хіба що... матеріалізованого Саркара...

— А як можна носити на руках чийось свідомість? — Звернулася я до Владіміра, перервавши коротке мовчання. Я зізналася собі, що в даний момент воліла б залишитися Танею, а не гуру Нанак-2, — щоб Девід зміг би мене саме як Таню носити на руках. Адже Нанак — якось не романтично було б носити на руках...

Дуже я любила, коли мене носять на руках, — ще з глибокого дитинства! Пам'ятаю, мамі одного разу навіть довелося сказати мені прямо, що я вже виросла і стала занадто важкою, щоб їй мене піднімати! Можеш, мовляв, уже й на своїх ногах ходити! Я тоді, з одного боку, образилася, що мене позбавили настільки дорогої мені хвилинної радості... Але й одночасно відчула себе гордою: адже вже можу хоч щось чинить самостійно, зокрема, ходити.

— Якщо свідомість є згустком, — відповів мені Владімір, — то цілком можна носити її на руках свідомості. Якщо ж вона розчиняється, зливаючись з навколишнім свідомістю, — то це вже неможливо.

Тобі, зокрема, як раз в цей приїзд належить освоїти «тотальну реципрокальність». А ось Гуру Нанак-2 — цього не вмів... Далі ти повинна продовжити розвиток себе, в тому числі, в цьому напрямку. Стан розчинення в належній мірі розвиненої свідомості позначається терміном *Ніродхі*. Це значить — *зникнення індивідуальності*, а отже — і всіх можливих її страждань.

А зараз ми входимо в центр Махадубля Саркара. У Саркара — емоції радості від цього! Відчувається!

Ну ось — зливайся з його Радістю, з Його Божественним Блаженством, з Його Божественною свободою — свободою від обмеженості матеріальним планом!

Чи не правда? — Яке це було б щастя — зараз розвітлитися і залишитися навечно в цьому Блаженному Злитті з Богом! Уявляєш?! Ось вона — Свобода через розвітлення!...

Але зробити це — нам не можна ні в якому разі! Адже нам належить здійснити ще так багато добрих справ на Землі — через ці наші матеріальні тіла!

Та й з точки зору власного розвитку — як багато ще належить кожному з нас зробити! Ніхто — ні я, ні ти, і ніхто інший — не повинні ніколи заспокоюватися на досягнутому! Той, хто зупинився в розвитку на духовному Шляху, — неминуче починає падати! Бог дав нам ці життя на Землі для того, щоб ми удосконалювалися, і ми зобов'язані це робити до останніх подихів цих наших матеріальних тіл, навіть якщо смерть тіла — ось вона, і залишилися хвилини або навіть секунди!

Але я хочу підкреслити, що тим, хто прожили ці свої життя праведно, тобто, відповідно до Волею Бога відносно нас: у ніжній турботливою любові, у служінні Богові через допомогу всім достойним, — тим не треба боятися смерті тіла! Я говорю про це, як уже двічі пізнав смерть ось цього мого матеріального тіла! Життя тих хто праведно жили на Землі — продовжується в неземному блаженстві, причому вже без необхідності долати безліч різного роду труднощів земного існування.

Ну а тим, хто не викорінили в собі грубість, насильство, готовність привласнювати чуже, хто насолоджуються шкідництвом іншим, оскверненням інших, хто не розвинули в собі здатність відчувати чужий біль і робити все можливе, щоб не завдавати

його іншим, — ось їх — перспектива смерті і тим що за нею — нехай лякає! І цей страх хай би змусив їх почати змінювати себе!

... Владімір вже було зібрався відправитися далі, порахувавши, що даного мого спілкування з Саркаром — на цей момент — уже цілком достатньо.

Але мені не хотілося йти з радісних Божественних обійм Саркара.

Владімір, вже надівши рюкзак, раптом обертається:

— Саркар говорить мені: «Почекай!»

Я подумки радісно заплескала в долоні!

Ми вирішили зробити тут невеликий привал і підкріпитися.

— Тут легко себе — як духовне серце — розширити і відчутти, в тому числі, у височині, — пояснював мені далі Владімір після того, як ми поїли і трохи відпочили. — Треба стати як би величезною, майже нескінченною анахатою над цим місцем — і саме з цього стану тепер спілкуватися і зливатися з Саркаром...

А ще Саркар пропонує тобі спробувати стати саме *вогнянною анахатою*: щоб вона — всередині — перетворилася на язики Божественного Полум'я. Тоді ти будеш, майже як Він...

Заглиблюючись в медитацію, я почала відчувати себе величезною і яка продовжувала рости, майже прозорою помаранчево-золотистою вогняною кулею. *Вогонь* був сіяючим спокійно і радісно. Я могла *дивитися* з нього також і в світ матерії.

... Після цієї медитації мені довелося зробити перепочинок. Потім я підійшла до Владіміра. Але він сам почав говорити:

— Потрібно піддатися тому, щоб Саркар поступово змінював твій стан свідомості. Тобі треба як можна повніше воскресити спогади про твоє минуле втіленні! Я тобі вже змальовував твій тодішній образ: чоловіче тіло, глибокий спокій свідомості,

відсутність заклопотаності «земним», що дозволяє зосередитися на бутті в інших еонах, на перетворенні себе в Божественний Вогонь — як у Саркара. Ця хмара золотого *Світла-Вогню*... — не таке, як купчасті хмари на небі, але — як хмари пір'ясті, хоча і скомпоновані в просторі. Причому можна *дивитися* з двох нижніх «хмарних» дань-тянів — вперед у далечінь...

Мені не відразу вдалося це зробити. Владіміру кілька разів доводилося нагадувати мені, щоб я саме повністю вийшла з верхнього «міхура сприйняття». Вийти повністю — виявилось не так-то просто: я весь час «вискакувала» вгору. Доводилося докладати чимало зусиль, щоб утримати потрібний стан як можна довше. І, коли мені це вдавалося, я дійсно відчувала себе чоловіком, що дуже твердо стоїть на землі, в помаранчевих шатах, з впевненою і спокійною поставою. Але, що найцікавіше, — я не відчувала свої голову і шию на звичному для них місці: вони... влилися в духовне серце...

Мені довелося знову зробити перепочинок. Владімір у цей час пояснював:

— Зверни увагу: ти відчувала себе Нанаком — як у тілі і навколо нього, так і в повністю безтілесному стані. Тобто, у другому випадку тіло зникає з сприйняття — і залишається тільки свідомість у вигляді того ніжного золотистого *Світла-Вогню*...

Я знову увійшла в медитацію, відчуваючи величезність і величність цього свого стану...

Десь, як крізь туман, я чула уривками слова Владіміра:

— ... Щоб Саркару подобатися — треба повністю розчинитися в Ньому...

Помилка Гуру Нанак-2

Потім ми відвідали ще кілька *місць сили*, не настільки масштабних за розмірами, але важливих для розширення кругозору.

Зокрема, завдяки особливостям енергетичного «кокона» однієї з прекрасних сосен, що росла в межах *місця сили* Саркара, свій нижній «міхур сприйняття» можна було відчувати вгорі, вище верхнього «міхура», на висоті декількох десятків метрів. Це було значимо для початківців — для освідомлення ними можливості перебувати структурами двох нижніх дань-тянів — де завгодно, включаючи напрямок вгору відносно тіла.

Або, приміром, на одній з лісових доріжок недалеко від тієї сосни — можна було відчуті *бездонність* свого нижнього «міхура сприйняття». Бездонність — в прямому сенсі слова: не просто «дуже глибока», але саме *не має дна*. Виявилось, що саме так можна виходити зі своєї «міхурової обмеженості», що необхідно для входження в стійке Злиття з Первинною Свідомістю в Його Обителі!

Такий досвід і такі знання потрібні були мені, зокрема, як майбутньому викладачеві духовних дисциплін — щоб навчати тих, хто вперше стикаються з роботою на щаблях буддхі-йоги.

Мені дуже подобалися такі майбутні перспективи. Але на даний момент мене переповнювало стільки невдоволення власним характером, що я стала звертатися до Саркару з проханнями допомогти мені вирішити ці протиріччя. Все одно, Він все бачить і чує — приховувати немає сенсу! А я — адже дуже широко хочу позбутися своїх вад!

Поки я копалася в особистих переживаннях, Владімір заговорив:

— Залишилися в пам'яті стан Гуру Нанак-2? Обидва?

Я кивнула.

— Це треба відобразити для того, — продовжував він, — щоб вони стали опорою для тебе в житті...

Владімір раптом замовк і прислухався до Саркару:

— У чому була помилка Нанака? — Саркар почав нову тему, повністю захопивши мою увагу. — У тому, що серед його учнів були тільки чоловіки!... Це Саркар говорить... То був чоловічий монастир. І такі були традиції, які існували тоді в тих краях...

Ось — чим можна пояснити ті проблеми, про які ти іноді говорила: ти зіпсувала собі карму неправильним ставленням до жінок в тому своєму втіленні! І тепер ти знаєш, що значить бути жінкою, про яку не піклується чоловік на духовному Шляху!

Втім, в даний час ця твоя кармічна ситуація є «відпрацьованою» — і твоя доля вирішується оптимальним чином.

Це є той загальний принцип виховання втілених душ Богом; люди іменують його «законом карми»: Ті, хто володіють агресивними властивостями, — самі стають жертвами таких же агресивних примітивів, гонителі гомосексуалістів — втілюються знову самі з вродженою гомосексуальністю...

Ну а з тобою Бог вчинив більш ніжно... І зараз, треба розуміти, ця проблема для тебе вже перестала бути актуальною.

Але я відчувала, що «розвалююся» від сорому... Не дбав про жінок! Як це можливо, щоб, досягнувши таких висот, не розуміти, що не тільки чоловіки здатні пізнавати Бога?!

Я б схопилася руками за голову, якби не була настільки сильно втомленою! Я тільки повторювала собі: «Та як же це було можливо?! Як я міг тоді так вчинити?!».

Так, відразу дуже багато моїх проблем ставали зрозумілими! І дуже здорово, що я тепер про це знаю!

Але ось у тому, що ця тема в моїй долі дійсно вже «закрита», я була зовсім не впевнена. Якесь неявне

відчуття наростаючої тривоги підказувало, що це — ще не все. І що мені належить важко і наполегливо виправляти ту свою помилку: адже я ж, по суті, виключила тоді зі сфери своєї духовної підтримки і допомоги — половину населення!

Але Владімір «висмикнув» мене з цих переживань:

— Зараз стало явно відчутно близька присутність Девіда, — заговорив він — як завжди спокійно і незворушно. — Вчимося розпізнавати Його. Наприклад, питаєш: «Хто Ти?». І чуєш у відповідь: «Девід Копперфільд!» — Владімір розсміявся, пояснивши, що жартує.

Ми пройшли ще трохи.

— ... Ну от — Девід, постав у вигляді Махадубля. Можеш казати Йому: «Я вірую в Тебе! Ти — істинний Бог!», — Знову засміявся він, підкреслюючи цим неадаптивність такого роду звернень: адже Богові треба від нас не те, щоб ми вірували, а щоб ми вдосконалювали себе!

Я трохи розслабилася завдяки жартам Владіміра — і тому тепер теж знайшла здатність посміхатися.

— Ось — Його Світло, ось — Його Обличчя, ось — Його Посмішка, ось — Його Обійми, Ніжність! Люби Його! Обіймай! Співналаштовуйся! Закарбовуй! Ставай — як Він!

... Одного разу, давно, я отримав листа, — згадав раптом Владімір епізод зі свого минулого. — Автор того письма визнав за необхідне «напоумити» мене: Ви, мовляв, Владімір, говорите, що спілкуєтеся з Девідом, але ж, коли у вашій країні — день, то в Америці — ніч! І Девід — спить! Як же ви можете між собою спілкуватися?!

Ми знову розсміялися.

— Ця людина ще не розуміла, — продовжив Владімір, — що Свідомості таких, як Девід, за розмірами набагато більше нашої планети! І, коли Його

тіло спить, Він — як Свідомість — цілком може активно діяти в межах всієї планети і більше!

Ну ось, Девід посміхається! Посміхається — і обіймає тебе! Я можу відвернутися, щоб вас не бентежити! — Знову пожартував Владімір і демонстративно відвернувся. Ми — всі втрьох — сміялися.

... Мені раптом прийшла сумна думка, що адже звідси, з цього *місця сили*, нам скоро доведеться піти. Я звернулася до Владіміра:

— Я зараз подумала: що відбувається, коли я йду з *місця сили*: потім Він з'являється тільки тоді, коли я Його покличу?

— Не обов'язково: Девід абсолютно вільний у переміщенні Свідомістю. Він відвідує кого завгодно і коли завгодно.

— Таке відчуття, що ми прощаємося...

— Це — виправдано: навіть майбутня коротка розлука з Улюбленим може викликати такі емоції. Але ми — хай краще не будемо прощатися, але подякуємо за побачення!

Наші Вчителі створюють Свої *робочі майданчики* там, де Вони мають найкращі можливості керувати нашим вдосконаленням, даючи нам, зокрема, методики з розвитку свідомості. Але Вони можуть відвідувати і відвідують нас завжди і скрізь, де б ми не були. І все, що відбувається навколо нас і з нами, відбувається під їхнім наглядом і контролем.

... Я згадала, що не зовсім зрозуміла рекомендацію про підтримання відкритості серединного меридіана. Що це значить?

— Девід сказав тоді, що серединний меридіан повинен бути завжди відкритий. А в яких випадках він закривається? — Допитувалася я.

— Відкритий серединний меридіан — це, по — перше, запрошення для Святих Духів в своє тіло. «Двері відчинені! Будь ласка, заходьте! Керуйте мною, направляйте мене!».

По-друге, якщо ми постійно відстежуємо стан відкритості цього меридіана, то ми маємо найкращу можливість помічати будь-які виникаючі з різних причин його забруднення. А помітивши їх — ми від них відразу ж позбавляємося. Причому робити це ми маємо можливість — з боку кожного з чотирьох сегментів.

Більш того, ми вже торкалися такого медитативного ходу, коли можна серединний меридіан розверзати ззаду: залишається в сприйнятті тільки передня стінка тіла, все інше — збігається з Брахманічною першоеонністю, інакше кажучи — з Атманом. А потім стає легко перевести і передню стінку тіла в той же стан. Це — дуже потужний прийом для самозцілення, та й просто для гармонізації енергетики. Все, що всередині тіла, тоді дуже легко вирівнюється і очищається! А одним із результатів такої роботи стає поступове Обоженнювання всієї матерії тіла.

Якщо знову повернутися до теми розмовного спілкування з Богом, то підкреслю, що наші питання повинні бути саме заданими! Заданими — Божественним Вчителям. Одним із принципів спілкування Бога з втіленими людьми є наступний: Бог, як правило, не відповідає на незадані Йому питання.

Але й занудство у постановці запитань — теж неприпустимо! Зараз, наприклад, було б неправильно знову питати про твоє майбутнє служіння: адже ми вже задавали ці питання.

Адже занудство не любить ніхто. Людське занудство противно, в тому числі, і Богу!

Для прикладу, коли люди без кінця повторюють «Помилуй! Помилуй!» або «Благослови! Благослови!», — то цим вони швидше відвертають Бога від себе, ніж залучають...

Бог чує кожну думку кожного з нас. Але є у деяких людей тенденція звертатися до Бога саме вголос,

вимовляючи слова. А Бог адже чує наші думки навіть краще, ніж слова... Слова — це матеріальне. Але Бог — то — не матеріальний (в аспекті Творця або Святого Духа). Тому Він сприймає, перш за все, наші думки і емоції.

Ще зазначу, що Божественні Вчителі люблять жартувати — як і всі добрі і одночасно мудрі втілені люди. Так що, якщо ми щось завзято розуміємо неправильно, — Вони про це можуть шуткувати — для нашого напоумлення...

... Нашу розмову перервали люди що прийшли в ліс за ягодами і наближались до нас. Постоявши ще трохи в обійми Девіда, ми подякували Йому і попрямували до електрички.

Друзі навіки!

У більшості людей, як правило, вільний від роботи та інших матеріальних справ час припадає на вечори і ночі. А вихідні дні — на те, щоб відіспатися...

Таке ж життя вела колись і я: майже не бачачи ранку, ледь помічаючи день крізь стекла вікон, присвячуючи відпочинку темний час доби, «розчиняючись» у вогнях нічного міста.

Пам'ятаю, як одного разу, задовго до зустрічі з Владіміром, мені вдалося зустріти ранок на березі річки біля лісу. Звичайно, я й раніше бачила схід сонця. Але в той раз це видовище мене особливо вразило! Потрясло — своєю красою та величністю, які «захоплювали дух»! Величезний диск сонця заливав своїм золотом не тільки небо, але й ліс і лугову траву переді мною! Я нічого не бачила крім цього розплавленого палаючого золота... Не було навколо більше ніяких інших забарвлень: зеленого, синього! Тільки — розплавлене золото сонячного вогню! І лише

по легкому рухові трави від вітру я розуміла, що перебуваю на прекрасному лузі і переді мною — ліс!

Якщо я відводила очі в бік — все брало свій звичайний вигляд. Поверталася знову до Сонця — і весь простір знову заливалося золотим світлом!

Але радість і насолоду змінилися тугою: я силкувалася щось пригадати, але не розуміла — що саме?!

І ось тепер, завдяки Владіміру, я змінила ніч — на ранок, темряву — на світло у всіх сенсах це слова!

... Ми — кожного ранку — знову в дорогу: в ліс, на *робочі майданчики* Божественних Учителів, не втрачаючи ні днів, ні хвилин! У кожному мить — тільки вперед!

А адже як часто можна почути від інших людей, які не знають, навіщо вони живуть на Землі, фразу: «Чим би таким собі зайнятися, щоб убити час?»...

* * *

Ми йшли в цей раз до *місця сили* Сулії і Гранд-Майстра суфізму. Пробиратися доводилося крізь зарості, так як стежка за останні роки сильно заросла. Виявилось, що також заросла деревами і сама головна *робоча площа* Сулії, небо над нами майже сховалося за крон високих беріз. Працювати тут з освоєнням нових медитацій — вже не представлялося можливим: енергетичні поля дерев «перекривали» і «заглушали» витонченість даного *місця сили*.

Але спілкуванню з Сулією дерева не заважали.

Владімір сів на стовбур поваленої вітром берези, а я залишилася стояти. Прямо переді мною було Обличчя Божественної Сулії...

Владімір описував її дуже енергійною, інтенсивно даруючою Свою Любов.

— Ось — Її Губи, запропоновані для поцілунку, — говорить він.

... Я... запнулася: Святий Дух — Жінка чи Чоловік — чи повинна бути присутня «різниця у відносинах»? Але тут же розумію, що це питання виходить з моєї «людської форми»: зі сформованих стереотипів мислення.

Владімір, вловивши моє замішання, продовжив:

— Для Бога — не важливо, кого ти любиш: чоловіка або жінку. Головне — навчитися любити! Подивися: Сулія адже любить і тебе, і мене — однаково!...

... Продовжуючи роздумувати над цією новою для мене обставиною, я не відчула жодних протиріч. І — обіймалася і зливалася з Сулією так само, як і з Рештою.

— Адже за допомогою жіночого тіла, — вирішив продовжити Владімір, — легше навчитися любити. І... Сулія закриває мені рот Рукою.

Я здивовано на нього втупилася. Але Владімір спокійно посміхався:

— Так, Сулія Свою Руку поклала мені на губи і не дає продовжувати... Каже, що про це — не зараз...

... Після вчорашнього Одкровення щодо негативної сторони мого минулого втілення — мій емоційний стан час від часу набував сумний відтінок. Думалось, що лише знання про помилки — ще не виправляє їх наслідків. Прагнення до Досконалості не давало мені заспокоїтися! Хотілося негайно все виправити! Адже потрібно стати — бездоганною!

Я спробувала звернутися зі своїми проблемами до Сулії, але ніяк не могла сформулювати навіть саме питання. Нарешті, я здалася і вирішила теж присісти на колоду.

— Сулія говорить, що ти хотіла про щось її запитати... Ти можеш питати. Я передам тобі її відповідь, якщо сама не почуєш.

Владімір почав передавати її відповідь перш, ніж я знайшлася, як сформулювати питання:

— Є кілька як би пластів в повсякденному житті, які потрібно зіставляти — і вибирати з них той, який найбільш актуальний в кожен момент. Це, наприклад, — безпосереднє сприяння Еволюції Вселенської Свідомості, спілкування з друзями, різноманітна допомога втіленим істотам, забезпечення існування власного тіла і т.д. Але, вибравши для реалізації якийсь один «пласт», потрібно при цьому не забувати переглядати і всі інші «пласти».

Звичайні люди живуть інстинктами і рефlekсами. Причому дуже багато з людей — за якістю душ — гірше, ніж, у середньому, тварини.

Стратегія ж духовного воїна включає огляд всіх таких «пластів» одночасно. І саме на цій основі відбувається вибір найбільш актуальної справи на кожен день, на кожную годину, на кожную хвилину свого життя на Землі!

Владімір через півхвилини продовжив:

— Сулія рекомендує саме на папері відобразити позначені «пласти» власного життя, оскільки папір дозволяє об'єктивізувати для себе рівні актуальності тих чи інших тем. Це дозволяє нам краще упорядковувати власні думки і вчинки.

Я була готова слухати далі, але Владімір мовчав. Я зрозуміла, що це поки — все.

Але для мене залишилися не зовсім ясними поняття «пластів», і я перепитала.

На мій подив, Владімір відповів, що не пам'ятає і не зовсім розуміє, про що я кажу? І, бачачи німе питання в моїх очах, він тут же пояснив, що, коли Святий Дух говорить через нього, то ця інформація далеко не завжди їм запам'ятовується, якщо вона для нього не актуальна: адже питання задавав не він, відповідь теж була сформульована не ним.

— Зараз з нами Сулія і Гранд-Майстер суфізму... — переключився на іншу тему Владімір. — Вони кажуть, що будуть супроводжувати тебе протягом

усього цього втілення і після нього. Кажуть: прийми Нас в Друзі — навіки!

Ось це — здорово! Я розчинилася в загальній радості, відчуваючи Гранд-Майстра тепер по-новому: інтенсивніше, якщо порівнювати з минулою нашою зустріччю на Його місці *Самадхі*.

— Гранд-Майстер каже, що носив би тебе і раніше на Руках по всесвіту, але ти сама чинила опір.

Коли це я встигла оказати супротив такій пропозиції?! Я ж — не проти! Це хіба що Гуру Нанак-2 тоді пручався!

— Гранд-Майстер каже, — продовжив Владімір, — що завтра, спозаранку, як встанеш — побач новий променистий день твого нового життя: життя з Нами, в Нас! Заходь! І, коли ввійдеш, — будеш жити Нашим життям! І тоді — дуже багато проблем матеріального плану відійдуть.

Приймаю тебе — як гідного члена Сім'ї Святих Духів!

Але цей статус — статус Брахмана — треба підтвердити відаванням іншим того духовного потенціалу, яким Ми тебе завантажуюмо!

... Ми з Владіміром ще трохи посиділи в їхніх обійми — розчиняючись, насолоджуючись. Владімір звернув увагу, що Гранд-Майстер зазвичай висловлює Свою присутність не дуже інтенсивно, в порівнянні, наприклад, з Сулією. Я здивувалася, оскільки, на мій погляд, відчувався Він досить значно...

Може, так проявився ще один з відтінків різниці між Святими Духами — чоловіків і жінок?

Я адже зовсім не проти, щоб Вони всі носили мене на Руках по всесвіту!

Ходіння по куполу намету і подорож до центру Землі

Ми знову пустилися в дорогу. Попереду було ще відвідати *місце сили* Птахотепа, але вже інше — з іншими властивостями і новими медитативними можливостями.

Ми пробиралися крізь гущавину лісу. Колишні дороги зарості і доводилося прокладати шлях заново. Зате — вже зовсім поруч з *місцем сили* — набрали на дикі зарості чорної смородини. Вона як раз достигла. Владімір жартував, що це — подарунок нам від Птахотепа. І, якщо не з'їмо все, — образимо Його.

А смачно було!... Наїлися!...

Сонце підіймалося все вище, нагріваючи повітря, зігріваючи і поступово навіть перегріваючи наші тіла. До того часу, коли ми дісталися до необхідного місця, стало по-справжньому спекотно.

Ми із задоволенням скинули рюкзаки і зняли верхній одяг.

Поруч протікала невелика річка, що заросла по обох берегах травною, метрів п'ять шириною.

Ми розташувалися на ледь помітній стежці, що тягнеться уздовж берега. Перед нами стелився заплашний луг з високою травною.

Чергова медитація, якої я повинна була навчитися, називалася «Шатер». Таку форму тут створював Птахотепа.

Перше завдання на цьому *місці сили* для Його учнів полягало в тому, щоб наповнити собою цей величезний «Шатер» висотою і шириною в сотні метрів, а потім вибратися на його дах і ходити по куполу в якості власних Махадублів. Причому Махадублем можна було створювати з усіх сегментів.

— Інша властивість цього *місця сили*, — пояснював далі Владімір, — тут легко пізнається також простір усередині нашої планети, аж до її вогняного

ядра. І цілком реально можна відчути це ядро в глибині планети і навіть спробувати зануритися в нього свідомістю. Причому зробити це вдається, тільки якщо підходити до нього ззаду — якщо співвіднести напрямок з розташуванням свого тіла.

Позаду спини тіла кожного з нас є невидима для звичайного зору вертикально стояча площина, яка має продовження направо, наліво, вгору і, що особливо важливо, — вниз. Якщо простежити цю площину вниз, то спостерігаємо, що вона проходить крізь ядро планети, ділячи його навпіл.

Вхід в ядро ми знаходимо ззаду, тобто, позаду цієї площини.

Можна розподілити себе усередині планети — як спереду від цієї площини, так і позаду.

І все це можна повторити з чотирьох сегментів!

... Сонце стояло в zenіті, нагадуючи про розпал літа. Від спеки здавалося, що «плавилася» голова. Тіло стомлене і вимагало відпочинку. Ноги підкошувалися.

Але я не хотіла чогось залишати «на потім». Було бажання максимально відчути все прямо зараз.

Владімір наполягав на тому, що на *місцях сили* майже завжди бажано переміщатися тілом: так робота йде більш ефективно. Перемагаючи втому, я ходила по стежці і повертала і повертала свідомість, щоб краще відчувати виходи з кожного сегмента...

... Владімір раптом уважно і серйозно подивився в моє тіло. Він вивчав його праву сторону.

— Елізабет Хейч тут. Вона вказує пальцем на затемнення в правій молочній залозі... Ось цим тобі теж потрібно обов'язково зайнятися...

Я завмерла. Мені... відразу все стало ясно! Це — зростаюча пухлина, майбутній рак грудей...

Про це Владімір мені сказав уже набагато пізніше, вибираючи більш вдалий час. Але я миттєво зрозуміла його вже в той момент!

Ось воно: причина тієї неясної тривоги, то щемливе відчуття страху, які оселилися в мені з того часу, як я дізналася про помилки свого минулого втілення!

Будучи лікарем, я добре уявляла, що таке рак грудей. Я бачила цих нещасних хворих жінок, що пройшли операції і проходять опромінення... Жах наповнив мене при думці про те, що це може чекати й мене в майбутньому!

Мене почав переповнювати відчай. Мої сили різко підкосилися, мені не хотілося більше ніяких медитацій! Було бажання просто звалитися в траву і заснути, забути...!

Владімір вже давно пропонував мені перепочити і перекусити — і я, нарешті, погодилася.

Ми розстелили туристичні килимки і пообідали. Після цього я тут же вляглася спати, незважаючи на небезпеку бути покусаним трав'яними блохами. Мене такі дрібниці вже не хвилювали.

... Я лежала на спині, закривши очі. Владімір кілька разів щось говорив, можливо, навіть щось питав, але в мене не було сил вслухатися.

Я лише провалилася в Вогонь Божественного Сонця, створеного тут, на цьому *місці сили*, Птахотепа. Воно було ніжним, легким... У Ньому розчинилися і зникли всі мої переживання...

Я ніжилася в Ньому, покинувши своє тіло настільки повно, що була не в силах повернути ні єдиним його мускулом.

Мені хотілося залишитися в цьому стані назавжди, пішовши від щільного світу, переселившись в Обійми Бога — прямо з цього моменту!...

Не знаю, скільки минуло часу... Але страх відступив. Я зрозуміла, що мене повертають у тіло і що Бог дає мені можливість виправити свої помилки і, відповідно, перемогти майбутню хворобу...

Нарешті, я прокинулася повністю.

Відчуття було таке, що я повернулася, помітно подоросліваю.

«Тотальна реципрокальність»

На цьому наша робота на даному місці сили Птахотепа ще не була закінчена. Мені належало почати освоювати медитацію «тотальна реципрокальність» — ту, якої я не оволоділа в своєму минулому втіленні.

Ми почали з того, що сіли один навпроти одного. Владімір запропонував мені обійти свідомістю його тіло і, опинившись позаду нього, помістити своє обличчя йому в грудну клітку — щоб дивитися з його анахати на моє тіло. Одночасно він проробляв те ж саме.

Ця медитація не принесла мені навіть найменшого напруження. Напевно ми витратили на таке смотреніє один на одного не більше двох хвилин, а Владімір уже вигукнув:

— Молодець! Впоралася відмінно!

Наступне завдання полягало в тому, щоб зі стану розширеної — у якості духовного серця — свідомості зуміти дивитися на своє тіло одночасно з усіх боків.

Я від втоми вже погано фіксувала і розуміла слова Владіміра. І тому мені вдавалося дивитися на своє тіло тільки з якоїсь однієї сторони.

Тоді Владімір запросив для допомоги мені... духів, що мешкали тут, в заплаві цієї маленької річки,...

Раптово я відчула напругу, відчувши, що нас хтось оточив. Я згадала про кастанедовських «оллі»...

Але Владімір заспокоїв, пояснивши, що це — чисті душі, які прийшли до нас на допомогу. Він показав рукою, як духи, на його прохання, утворили коло навколо нас, розташувались на відстані приблизно п'яти метрів від наших тіл.

А я повинна була... навчитися дивитися на своє тіло... з їх анахат!

Я запитала, скільки їх всього і як вони виглядають? Владімір нарахував дванадцять, сказавши, що прийшли всі! А виглядають... — схожі на стовпчики майже прозорого світла, величиною приблизно з наші тіла.

Мені хотілося заперечити, що вони — прозорі, оскільки я їх не могла побачити зовсім! Але я стрималася.

Я тільки по відчуттях розуміла, що навколо мене хтось є. Довелося орієнтуватися на ті місця в густій траві, на які рукою вказав Владімір. І я простягнула в них долоньки...

... В цілому, як підсумував Владімір, у мене вийшло не дуже добре. Але зараз головним завданням було зрозуміти сам принцип, щоб потім вже в будь-який час вчитися вільно працювати з цією медитацією.

... Домогтися повного успіху в цьому у мене вийшло через пару тижнів, коли я розчинялася, як зазвичай, у Святому Дусі, абсолютно не думаючи про принципи «Тотальна реципрокальність».

Це сталося в той час, коли Девід дуже інтенсивно увійшов в моє життя і не залишав мене більше ні на хвилину, навіть коли я приходила в гості до інших Божественним Вчителям. Але про це — пізніше...

... Поглянувши на починаюче темніти від грозових хмар небо, ми стали збиратися додому.

А що стосується «Тотальної реципрокальності» — так ми з нею працювали потім ще дуже багато, поступово розширюючи охоплення все більших обсягів простору своїм «не-я». Виявилось, що у Владіміра для цієї мети був цілий набір *місць сили*, що дозволяло поступово переходити «зі сходинки на сходинку»: від простих прийомів — до все більш і більш складних.

В Обіймах Хуаніто

Кожен черговий етап роботи зі мною і кожну поїздку Владімір планував спільно з Богом.

Сьогодні ми збиралися відвідати *місце сили* Хуаніто — те саме, де вже відбулося моє перше побачення з Ним.

Але ця наша зустріч була наповнена, крім взаємної ніжності, і моїм сумом... Я ще переживала за можливе своє страшне майбутнє і просила вибачення у Хуаніто за такий свій стан.

Я стояла на вузькій стежці, оточеній квітучою шипшиною. Ці ніжні рожеві квітки радісно мені посміхалися, наповнювали своїми пахощами. Позаду мого тіла росли красиві сосни. А попереду простягалось море, з якого час від часу були чутні голоси чайок.

Владімір пішов, залишивши мене наодинці з Хуаніто, сказавши, щоб я попросила у Нього допомоги в очищенні моєї молочної залози.

Величезне Обличчя Хуаніто знаходилося позаду мого тіла — над соснами. Я вийшла назад з анахати і мовчки притулилась до Нього спиною свідомості, загорнувшись в його обіймах, занурившись в Його ісихію... Мені не хотілося говорити.

Так я стояла, напевно, хвилин двадцять, заспокоюючись, шукаючи сили повернутися в гармонійний стан.

Але, нарешті, настав час братися і за роботу.

Я застосувала майже всі відомі мені на даний момент медитації по очищенню енергетики тіла, використовуючи, в основному, наші з Хуаніто об'єднані руки.

Підійшов незабаром Владімір з радістю мене похвалив, але додав, що крім очищення від забруднень, потрібно ще цю частину тіла «оживити», щоб у ній «заструмувала» енергія!

Я задумалася над тим, який же такий спосіб для цього застосувати, — і тут же отримала відповідь: квіти! Ніжно-рожеві пелюстки шипшини! Образи бутонів я вносила в молочну залозу і уявляла, як вони починають розпускатися, наповнюючи поступово пахощами і хворе місце, і потім все моє тіло. Незабаром я повністю наповнилася ніжністю цих квітів — квітів, які дарував мені Хуаніто!

І енергія заструмувала! Я відчувала, що тяжкість поступово відпускає — і навіть дихати стає легше!

А невдовзі Владімір передав, що для продовження роботи нам пора йти до Божественних Лоренців: Вони нас запрошують. Їх *місце сили* розташовувалося трохи далі по березі.

Омолоджуючий Божественний Вітер Лоренца Байрона

Це *місце сили* розташовувалося біля самої кромки води.

Був відлив. Ми стояли на ще мокрому піску, а попереду розстиалося нескінченне синє море...

Владімір повідомив, що зараз з нами Лоренц Байрон, а трохи пізніше додав, що приєднався і Конрад Лоренц. Вони мають подібні імена, і, оскільки Вони ще й на одному і тому ж *місці сили* зустрічали нас, Владімір, для простоти, називав їх просто Лоренца.

Вони запропонували мені спочатку стати Махадублем — і потім діяти по продовженню очищення тіла рукою Махадублем.

Я стала це робити — як раптом чую коментар підійшов Владіміра:

— Це затемнення — вже в іншому місці... Воно рухається... Це — бісеня!

Мене, схоже, міцно тримав Своїми Руками Лоренц Байрон, інакше я, напевно, впала б на місці — у всіх сенсах цього слова!

Але мені не дозволяли повернутися у вчорашнє емоційний стан.

Я згадала з книг Владіміра, хто такі біси: що це — душі невеликих тварин, вони — цілком живі і тому з ними можна говорити на мові думок і навіть просити залишити тіло і переселитися в інше місце.

Те ж саме, відразу ж слідом за цими моїми думками, повторив і Владімір.

Не даючи собі часу на зайві роздуми, я звернулася до свого «підселенця», запропонувавши переселитися на симпатичну купину з очеретом, яку я побачила в морі метрів за п'ятдесят від берега. Говорила я з ним доброзичливо: адже його мені послав Бог! В кінці монологу я, все ж, попередила, що не залишу його в спокої і буду без кінця заливати Світлом, через що йому самому буде неприємно...

— О! Молодець! — Раптом чую я. Це говорив Владімір. — Бісеня пішов!

Яке ж величезне полегшення я відчула! Величезний вантаж звалився з душі! І серце знову стало наповнюватися світлом і радістю!

— Лоренц Байрон пропонує відчути Його — як Омолоджуючий Божественний Вітер, наповнитися Ним, дозволити Йому дути крізь тіло наскрізь, очищаючи!

Я закрила очі і підставилася Йому, відчинивши руки і тіла, і душі! Чергова маленька перемога!

А живий Божественний Вітер дув мені в обличчя, проходив крізь тіло, грав з волоссям, цілував у губи!

— Лоренц Байрон говорить, що тепер ти стала гідна омитися цим Його Вітром-Світлом! — Перевів Владімір.

Подивившись на мене через якийсь час, він знову посміхнувся і додав, що моє обличчя теж кожен день перетворюється, знаходячи все більшу ніжність, — в

результаті таких відносин з Божественними Чоловіками!

... Я запам'ятала цей Вітер. Ще не один раз Він проносився крізь мене, заповнюючи ранковою свіжістю і Силою: Силою — дуже цілеспрямованою, Силою — Свободи! Іноді навіть, перебуваючи в кімнаті будинку, я починала чути свист цього Вітру в своїх вухах...

... Але нас вже чекав Меньюл на Його місці сили — тому самому, на якому я вже була минулої весни. Зараз Він приєднався до Лоренцо, нагадуючи про те, що настав час рухатися до Нього.

Бесіда з Божественними Індіанцїв і Меньюлом

Поки ми йшли до Меньюлу, Владімір раптом вказав мені на викинуту прибором товсту колоду, що лежить на піску метрах в двадцяти від нас.

— Подивися: там сидять дон Хуан, Хенаро і... Хуаніто... Мабуть, Вони хочуть нам щось сказати. Треба до Них приєднатися.

Ми сіли на тій же колоді, співналаштуватися з Ними. Владімір почав передавати їх слова, адресовані мені:

— Тепер ти цілком вірогідно знаєш, що Ми — живі!

Втратити тіло — це зовсім не «лиха́ біда»! Важливо інше: саме гідно прожити все те, що годиться прожити за життя в цьому тілі! Прожити треба так, щоб потім не було «болісно боляче за безцільно прожиті роки»...

Але зараз — про інше...

Владімір переключив свою увагу на мене:

— Вони хочуть щось сказати особисто тобі, без моєї участі. Так що — слухай! Залишу тебе з Ними наодинці!

Він встав з колоди і відійшов убік.

... Я спочатку трохи розгубилася, але тут же схопилася за блокнот і ручку. Вслухаючись, перепитуючи, я, нарешті, змогла дещо записати:

— У критичних ситуаціях завжди звертається до нас за допомогою!

І запам'ятай Наші заповіді для тебе:

Не сумувати! Не хандрити! Не... — Хтось із Них додав слово в такому ж стилі — і Всі розреготалися. Я зрозуміла, що це був Хенаро, і сказав Він щось смішне, але не могла розібрати — що саме. Втім, я засміялася теж — «з поваги», чи що?...

— Треба завжди сподіватися на сприятливий результат! — Продовжували Вони, заспокоївшись від сміху. — Живи — життям інших, тобто — заради інших! Люби людей так, як Ми їх любимо!

І тоді — насолоджуйся блаженним польотом у світі Нашому, з Нами, в Нас!

Але завжди, тим не менше, треба пам'ятати: яструб бачить зірко вдалину, він уважний і цілеспрямований!

Твій промінь уваги хай буде спрямований прямо в серце духовне кожного, кого Ми підводимо до тебе! Адже там — в *Глибинах* — Океан Моєї Любові, Який ти повинна цінувати в кожному, хто до тебе підійде і готовий широко слухати твоїх слів!

Це має значення на кожному етапі твого розвитку, твоєму житті з Нами і в Нас!

А кращих з людей — люби ще сильніше!

І сама — насолоджуйся життям в Нас, зливаючись з Нами!

Амінь.

... Владімір підійшов, сів поруч і продовжив уже від себе:

— Що треба зробити для того, щоб нам стати такими, як Вони? Ця тема є основа для вибудовування стратегії свого життя!

Ще цю тему можна позначити так: жити життям духовного воїна!

А загальний висновок з того, про що ми зараз говорили, такий: важлива не смерть, а те, як проживеш життя!

* * *

Мені було легко! Я стрибала від радості!

Пригрівало сонечко, дув м'який вітер і настрій з кожною хвилиною поліпшувалося!

Залишившись в майці і загорнувши максимально штанини, я весело прогулювалася по *місцю сили* Меньюла, співналаштовуючись, зливаючись з Ним у Любові!

Меньюл — теж помітно радів за мене!

Але Він запропонував не забувати і про роботу. Крім повторення медитації з площиною позаду тіла, мені треба було знову розкрити ззаду серединний меридіан аж до його потиличної частини — щоб вирівняти всі енергії в потилиці, оскільки там ще були затемнення.

Владімір у цей час вивчав графік розкладу електричок. Він запропонував відправитися на станцію приблизно через півгодини.

Але, коли я підійшла приблизно через півгодини, він раптом виявив, що неправильно подивився розклад, і ми на намічену електричку вже запізнилися. А до наступної — півтори години!

Владімір пояснив, що це Меньюл на нього вплинув таким чином: Йому хотілося довше побути зі мною.

Я сміялася від усієї душі: Бог — Всесильний!

Одкровення Апостола Андрія

Ми сиділи в кімнаті, обговорюючи останні події, включаючи причину мого нереалізованого раку.

Владімір говорив:

— Причина будь-яких пухлин — це ж локальні генетичні порушення в клітинах того чи іншого органу. Інакше кажучи — генетичні поломки.

Але що може їх викликати?

Це можуть бути особливі віруси, радіоактивне опромінення, генетичні аномалії, отримані ще від батьків, і ряд інших факторів. Але один з найбільш частих механізмів — це діяльність духів-підселенців, інакше кажучи — бісів. Закріпившись в тілі жертви, такий дух починає як би будувати собі звичне для нього — відповідно до його останнього втілення — житло, підлаштовуючи «на свій смак» генотип клітин обраного органу.

Зрозуміло, треба ніколи не забувати, що все це відбувається на очах у Бога і у відповідності з кармою конкретної людини.

Тобто, треба завжди шукати конкретну кармічну причину хвороби і намагатися усвідомити і виправити в собі свої помилки.

Але стосовно до тебе, думаю, хвороба могла бути запланована Богом з тією метою, щоб будь-якими способами «загнати» тебе до мене, якби ти стала сумніватися, зволікати... Але ти прийняла правильні рішення — і тому та страшна перспектива була скасована.

А через все це ти також сама багато чого зрозуміла і багато чого навчилася.

... Владімір замовк, перемкнув увагу на Бога і повідомив, що до нас приєднався Апостол Андрій.

Андрій став говорити, а Владімір звелів мені докладно записувати:

— Гуру Нанак-2 накопичив негативні елементи долі через те, що відчував власну «обраність» і перевагу над іншими. Жінки, діти, старі — сприймалися їм як би «зайвою людською масою».

Він сам був величним чоловіком з великим статуєю. І він не брав до уваги поступовість розвитку душ — від втілення до втілення в різних тілах.

Нині, у цьому земному житті, ти повинна була розібратися з цим сама, проживаючи складності негативу карми, тобто, на тлі власних страждань. Але Владімір — одним махом — все це дозволив, взявши твою карму на себе.

... Владімір розсміявся і пояснив, що в останніх словах Андрій жартує.

Кім: стань знову Нанаком!

На цей раз Кайр, Божественний Учитель, який курує, в тому числі, місце проживання Владіміра в місті, вів нас на Свою лісове місце сили. Як Він попередив, мені належало особисто отримати від Нього Одкровення.

З ранку йшов дощ, і ми загорнувшись у плащ.

Після виходу з теплої електрички спочатку було прохолодно, вогкість нагадувала про себе через промоклі кеди. Добре, що Владімір привчив ходити без шкарпеток: так було набагато зручніше переносити вогкість ступень, практично не помічаючи її!

— Набагато гірше, коли тіло перегріте через надмірний одяг, — посміхався Владімір у відповідь на ті мої думки. — Тоді тіло починає втрачати свою енергію через марне випромінювання тепла в більш прохолодне навколишнє середовище, швидко настає втома.

... Ми йшли, куштуючи по шляху лісову малину. Тепер я стала цілком добре почувати себе в таку

дощову погоду. Тепер... теплий дощ і запах хвої... — огортали затишком!

Ми спокійно йшли по стежці, коли Владімір повідомив, що до нас приєднався Кім. Владімір тут же запропонував мені записувати те, що Кім передає:

— Кім говорить, що тобі набагато легше буде пройти по цьому земному житті, якщо будеш відчувати себе Нанаком — зрозуміло, без тих негативних якостей, які ми обговорювали.

Для цього треба постаратися максимально забути ті відчуття, які були нав'язані цим жіночим втіленням. Він має на увазі, перш за все, самовідчуття маленької дівчинки, яка потім дорослішала — і так важко завойовувала собі місце серед людей на Землі...

Від усіх цих відчуттів краще позбавитися прямо зараз — для того, щоб відчувати свою духовну гідність: гідність великого духовного вчителя, лідера для людей!

І саме з такої позиції відтепер має сенс вчитися дивитися на ситуації соціально-психологічного порядку, що розвертаються. З цієї позиції — потім, коли ще наберешся знань і впевненості в собі, — потрібно буде почати вести людей за собою!

Кім говорить, що особисто підписується під цими записаними тобою словами, але така ж думка і всіх Божественних Учителів!

Він каже, що як раз для того, щоб про це тобі сказати, Він, спільно з Кайром, — привів нас сюди під цим дощем! Саме — щоб ти все це почула у відриві від усіх інших людей, від справ у матеріальному світі і від надій на те, щоб ще поблаженствувати в ньому...

Тобі треба було почути цю реальну правду про саму себе — і стати знову оновленим Гуру Нанаком!

Кім говорить: де б ти не була, Я завжди буду супроводжувати тебе, і ти привчись відчувати Мої Руки Любові! Вони — відрізняються від Рук інших Святих Духів. Я спеціально зробив їх іншими, ніж у

всіх інших Божественних Учителів, — щоб ти, зокрема і в першу чергу, змогла легко їх відчувати!

Кім ще говорить, що твоя доля...

Ні, це вже Кайр говорить: сказане Кімом — це частина того, що і Він планував сказати. Тобто, що твоя доля — це зробити себе такою, щоб теж уміти виправляти долі людей на Землі так, як це роблю Я і всі Ми!

Для цього ти повинна стати Божественним душезнавцем! І Владімір — це твій найближчий друг-помічник у цій справі. Ви повинні у всьому в цьому житті пройти разом! І ти повинна прийняти у нього все, що він може тобі подарувати!

... У перші хвилини отримання цього Одкровення я слухала все так, наче це відносилось не зовсім до мене. Не готова до такої серйозної розмови щодо себе, я продовжувала подумки копирсатися в дрібницях, що відносяться до очищення мого тіла і до позбавлення від інших недоліків.

Тому, тільки лише через кілька місяців, перечитуючи свої записи, я раптом виявила, що аж ніяк не повністю усвідомила почуте в той день.

Занадто швидко все відбувалося, неможливо було так багато досягнути одразу!

... А в той момент, коли тільки закінчили говорити Божественні Вчителі, мені все ще хотілося — за звичкою — зробити великі здивовані очі і, знизуючи плечима, спитати: який же з мене теперішньої — Божественний душезнавець?!...

Але Владімір перевів їхня відповідь:

— Час прийде — все дізнаєшся!

Духовне Серце Петра

По дорозі до робочої майданчику Кайра виявилось місце сили Петра.

Владімір мене з Ним познайомив:

— Ось це — Духовне Серце Божественного Петра. Він зараз розширився — так, що не знайти меж. Раніше Він ніколи для нас так не робив. Значить, це — з нагоди того, що ти прийшла.

І ось, що ще цікаво: там далі — бачиш? — Осика велика росте. У неї — потужний біоенергетичний кокон — з вельми витонченою енергетикою. Але, тим не менш, він контрастує з Божественної Енергією Петра.

Коли ми розвивали свої здібності до бачення Божественних Свідомостей, це місце було для нас досить до речі.

Ця осика, хоча вона, безсумнівно, — прекрасна рослина, але вона — грубіше Святого Духа по своїй енергетиці.

Навіщо я це підкреслюю? — Щоб показати, що тим, хто мають намір просуватися по духовному Шляху, доцільно спочатку йти співналаштовуватись з рослинами — щоб віддалитися від властивої більшості людей грубості. Але потім — у міру стоншення свідомостей — рослини вже починають нам заважати. Але — зовсім не тому, що вони «нехороші», а тому, що Творець і Святі Духи більш витончені, ніж вони, як би гарними вони не були!

Отже, ми зливаємося з Петром, увійшовши свідомостями в Нього, потім — йдемо по Тілу Його Свідомості все глибше і глибше... І ось уже — і «Сонце Бога»!...

Петро тебе обіймає... Можеш з Ним поспілкуватися довше. Можеш побути тут з Ним і в Ньому — хвилин двадцять. І потім підемо далі, до Кайру.

Я ходила по стежці, прекрасно відчуваючи Петра і намагаючись вчитися чути Його. Я задавала короткі і точні питання, щоб легше було розуміти відповіді.

Я згадала, наприклад, свій недавній сумний настрій. І вирішила про це запитати:

— У чому механізм виникнення таких станів?

- Манас.
- Як його перемогти?
- Релаксацією розуму.

Зверни увагу: так проявляють себе залишки егоцентризму! Вивчи на цьому вдалому прикладі механізм цього явища: вогнище егоцентризму гніздиться в голові, в чакрі аджні!

Такі стани — у просуваються по духовному Шляху — виникають при сильній втомі: коли немає сил розширитися духовним серцем і обійняти любов'ю всі душі, яким хочеш допомагати! Не кажу вже про можливість Злиття з Богом!

У міру подальшого зміцнення свідомості — такі епізоди повторюватися не будуть.

... Я була задоволена почутим: тепер все по цій темі «встало на свої місця».

Продовживши чистку свого тіла, я — за допомогою Петра — позбулася останніх затемнень в своїй свадхітані!

І ось — вже в такому оновленому тілі — я йшла до Кайра, щоб зробити ще один крок вперед!

— Там, де ми у місті живемо, — говорив мені по дорозі Владімір, — то місце теж знаходиться в Махадублі Кайра. У Нього — як мінімум, є два Махадублі. Хоча, може бути, — і більше. Це ми — знаємо тільки про двох.

Тому, коли ми вдома, Кайр — зазвичай наш перший Співрозмовник.

Але у Нього тут — теж дуже значуще *місце сили*.

... Почав накрапати дощ. Ми сховалися під величезною ялиною і перекусили.

Але потім, за моїми поняттями, настав час виходити з-під укриття — а дощ все не припинявся.

Владімір став жартома обурюватися:

— Що це, Кайр? Чому Ти нас так зустрічаєш?!

Ось — навіть Сатъя Саї прийшов!... Втішає...

... Я засміялася — і тут же відчула ніжні і дбайливі Обійми Сатъя Саї...

— Він каже: як багато до вас хотілося б привести улюблених дітей Моїх! Мені не вистачає рук втілених...
— рук гідних втілених людей! Ви — справжні послідовники Мої!...

Подякуй Йому з усіх сил! — Додав від себе Владімір. — Ці слова тобі дуже важливо запам'ятати! Сатья Саї буде надалі постійно спілкуватися з тобою. А адже Він — один із Найбільших Божественних Учителів в історії нашої планети!

... Ми визирнули з-під ялини — дощ уже припинився.

Розмова з Кайром

Ми підійшли до місця, де на тлі світлого неба чорніли дроти високовольтної лінії. Владімір пояснив, що саме тут — величезний Махадубль Кайр.

— Розглянемо структуру цього *місця сили*, — став пояснювати Владімір. — Ми зараз увійшли в як би Купол нескінченного за розмірами Божественного Храму. Але зараз ми не будемо заглиблюватися вниз. Навпаки: заповнимо собою Купол, що складається з майже прозорого білого найтоншого Світла Свідомості Кайра, — і потім подивимося з Нього на дроти.

Чорні дроти бачаться яскравим контрастом — в порівнянні з Божественним Світлом.

Чим це місце для нас, в тому числі, важливо? Не тільки тим, що тут легко стати всім цим Світлом, але і тим, що можна настільки яскраво, чітко спостерігати прояви різних пластів багатомірності. З простору Божественного Світла — раптом! — Бачиш грубі чорні матеріальні дроти! Контраст! На одному і тому ж місці можна настільки яскраво і красиво спостерігати різницю між еонами!

... А тепер можна послухати Кайра. Він сьогодні тут скаже тобі все, що хотів... Розбирайся сама з Ним,

я вас залишу: «третій — зайвий», — посміхався Владімір. — Кайр зараз стоїть поруч з тобою, ущільнившись до розмірів людського тіла. Одягнений... в коричневу куртку..., щось на зразок дорожнього одягу. Поклав тобі Руку на плечі... А в мою сторону — махає: мовляв, іди, іди, ми тут самі розберемося!

... Я розсміялася, відразу ж вийшовши зі своєї зосередженості. Все частіше Святий Дух виявляв Себе для мене... цілком «по-людськи», стираючи, крок за кроком, ілюзорну відособленість людини — від Бога і помилкову догму про недосяжність Бога для людини.

Владімір ще вдома запропонував мені записати мої питання до Кайру в блокнот: щоб на чіткі питання можна було б отримати якомога більш чіткі відповіді.

— Ну, ось тобі — Кайр, ось — твої питання, відповіді на які ти повинна одержати сама, — говорив Владімір. — Залишаю вас приблизно на півгодини.

... Я вирішила записувати все, що почую, навіть якщо виявиться не все зрозумілим відразу.

Ось, що в мене вийшло:

— Людський манас вкрай рідко поступається інерції ілюзій.

«Людська форма» створюється манасом.

«Людська форма» страшна заспокійливою привабливістю. Але останню — теж продукує манас.

Ти можеш досягти Досконалості — у Моєму Тілі Свідомості!

Обережна будь з людьми не свого типу!

Ти повинна бути поруч з Владіміром. Але відповідальність за прийняття рішень лежить і на тобі.

Будь Мною — і запанує спокій душі в Обителі Творця!

Світло з Наших Відкритих Дверей позначає Вхід в Творця! Кажу тобі: входь в Мене, будь Мною, а Я — буду тобою! Ми будемо в Творці — разом!

Будь завжди разом з Богом, нерозривно, нероздільно! Чи не відривайся!

Перебуваючи в Мені, ти зможеш навчити людей любові!

Спогади минулого — відринь від них! На догоду самості — не варто битися!

... Коли я відчула, що Кайр сказав все, що хотів, я попрямувала до Владіміра.

Він посміхнувся і запитав у Кайра: чи все Йому вдалося сказати мені?

— Все — відмінно! — відповів Кайр.

Освоєння «Задзеркалля»

Ми знову працюємо в місті. Головне завдання зараз — підготовка до підняття кундаліні. Для цього йдемо на відповідні *місця сили*.

Але по шляху Владімір знайомить мене з ще двома еонами — протопракріті і протопуруші, а також... з пеклом.

— Ось тут — *місце сили* протопракріті, — Владімір зупинився на асфальтованій дорозі в тихому міському провулку. — Пробуємо відчутти його кордон... Перетинаємо... Треба вийти з задньонижньої частині анахати назад і трохи вниз... Цей еон позбавлений інтенсивної світимості. Стан в ньому подібно тихій південній ночі... Блаженний спокій під зірками... Ми реально бачимо нематеріальну складову зірок... Розправляємо руки — і плаваємо між зірок..., а потім і галактик...

Якщо сил вистачає, то можна це робити з виходом з тіла з різних сегментів.

Цей еон зручний для «кристалізації» свідомості, тобто, для його кількісного зростання. Чому? — Тому, що ми маємо в ньому об'єкти, які є для нас орієнтирами в просторі, — на відміну від просто рівного Світла, де спочатку важко перед самими

собою відзвітувати: чи не здається мені це — що я дійсно розширююсь?

Але, якщо ми бачимо, наприклад, зірки і можемо наближатися до них, віддалятися від них, — то ми можемо впевнено сказати самим собі, що зараз у мене — розміри галактичні!

Причому таке переміщення в даному еоні здійснюється не інакше, як за допомогою рук свідомості, витікаючих з розвиненого духовного серця.

Є в зоології такий термін: брахіації, так називають спосіб переміщення за допомогою тільки рук по гілках дерев деяких видів мавп, які проводять майже все своє життя в деревних кронах.

Ми в обживати нами еонах теж повинні використовувати цей «мавпячий» прийом.

... Я блаженствувала в новому еоні! Хто вмів милуватися на зірки в небі — той зрозумів захват душі, яка опинилася серед них!

Можна було простежувати навіть як би русла широких міжзоряних річок, переміщатися по ним... А самі зірки були великі й малі, вони реально збільшувалися при наближенні до них... Можна було спливати в цьому дивовижному просторі ще глибше і глибше... Зірки мерехтіли, здавалося, навіть посміхалися, підморгували мені, наповнюючи спокоєм і тишею...

— Це — твоє перше знайомство з цим цікавим еоном, — заговорив знову Владімір. — Але, разом з тим, треба розуміти, що він не придатний для життя в ньому. Про це теж говорив і Хуан Матус.

— А тут — так спокійно... — відгукнулася я, лише частково «висунувшись» з еона, щоб підтримати діалог.

— Так... Дон Хуан казав, що є світи, що не володіють вираженою світністю, які — дуже цікаві, дуже зачаровують, але вони не придатні для життя в них... Якщо в них «застрягти» — буде страждання

через нестерпну самотність... Тому етап освоєння роботи в еоні протопракриті пройти треба, але не затримуючись у ньому надмірно довго.

... Я тут же «вискочила»: самотність не приваблювало мене зовсім!

— Завершення Шляху, — продовжував Владімір, — не в цьому еоні і навіть не в «Сонці Бога»: адже «Сонце Бога» — Брахманічних Прояв. Але, пізнавши все це, потрібно освоїти ще й Обитель *Єдиного Ми*. Це — завершальний етап. Втім, знову ж таки, — ще не кінець розвитку.

Треба буде навчитися не тільки входити в еон Творця і жити в ньому, але і виходити з нього — вже в Божественній якості!...

В Обителі Творця всі її Мешканці ідентичні за їх граничної витонченості. Там також немає ніякої ієрархічності, взаємопідпорядкованості. Навпаки, Всі складають Одне Ціле, перебуваючи в стані Взаємозлитості, Взаєморозчинності. Це відбувається так, тому, що Кожен і Кожна, що опинилися там, являє Собою Досконалу Любов.

Саме цей стан Досконалою Любові представляє собою З'єднання, Злитись Досконалих Душ!

Але, виходячи в Творіння з цієї Загальною Обителі Досконалих, Вони, все ж, розрізняються за Своїм можливостям. А це залежить від величини і, відповідно, від сили кожної з таких Душ. Інакше кажучи — від того Вкладу Собою, Який Вони привнесли, входячи в Обитель Первинної Свідомості.

Причому можливість зростання індивідуальних свідомостей практично нескінченна!

... А зараз почнеться місце, де можна працювати з протопуруші, — Владімір відволік мене від роздумів, коли ми наблизилися до парку. — Ти пам'ятаєш схему вивчення будови Абсолюту і що таке «Дзеркало»? «Дзеркало» — це енергетична перегородка між входами в еони, які ми знаходимо спереду — або ж позаду наших тіл. «Дзеркалом» вона названа тому, що

у звичайного скляного дзеркала передня сторона (якщо освітлена) — світла, а задня — завжди темна. Еон протопракриті якраз не має світності — в протилежність освітленій пракриті.

Але «Дзеркало» має продовження вниз. І, якщо ковзати по його задній стороні вниз, то ми потрапляємо в еон більш світлий, схожий по відчуттях на ніжний ранок. Видимий тут як би легкий серпанок туману — це і є протопуруша.

Якщо ж вдасться «провалитися» ще глибше уздовж «Дзеркала», то там — той еон, з якого можна входити в Обитель Первинної Свідомості.

«Дзеркало», до речі, закінчується як раз в ньому, при цьому залишаючи вільним прохід в передній — щодо «Дзеркала» — еон.

Коли ми все це освоїли «праворуч», то можна також освоїти і «зліва». І тоді можна буде зануритися і між ними.

... Протопуруша теж виявилася цікавою. Її з іншим еоном не сплутаєш. Але тут я не могла придумати, що робити, чим зайнятися, і тому тимчасово залишила цей еон поза полем своєї уваги.

Знайомство з пеклом

— Ми можемо розглядати пекло, як те, що викинуть за межі Бога — Бога в аспекті Абсолюту. Пекло — це «смітник» Еволюційного Процесу.

... Ми опинилися поряд з онкологічним диспансером. Я відразу «стиснулася», не відчуваючи ентузіазму до ближчого знайомства з ним.

— Коли ми раніше працювали за межами своїх тіл, — продовжував Владімір, — то виходили з анахати назад — і там прагнули ставати величезними. Але зараз ми поступимо інакше: вийдемо з «нижнього міхура сприйняття» вгору. Перебуваючи на цьому

неприємному негативному *місці сили*, ми тут легко виявляємо близький пласт чорної грубості. Але входити в нього ні в якому разі не треба: «налипне бруд» цього еону, потім довго доведеться «відмиватися»!

Ну як? — відчуваєш, там щось дуже неприємне?

... Але я поки лише підозріло дивилася в той бік, прикидаючи: як би мені так туди заглянути, щоб не привернути до себе уваги мешканців того еону?

— Ну що? — немає для тебе пекла, чи що?! — спостерігаючи мою невпевненість, серйозно запитав Владімір.

— Я вже колись надивилася на вміст цього еону в своїх «астральних пригодах», — я згадала ці «пригоди»: ті самі, через які колись вперше звернулася до Владіміра. Це були не сни: я цілком реально провалювалася в ті пласти грубості зі страшними сутностями, від яких «кров стигла в жилах». Але я про це нікому не розповідала.

— Пізнання пекла — хоча і без проникнення в нього — принципово важливо для подальшого освоєння тобою твого шляху, — говорив у цей час Владімір. — Тобто, ми можемо вибудувати для себе «вектор шкали багатовимірності»: від пекла — до Обителі Творця, вхід в яку знаходиться в протилежній від пекла стороні, на як би протилежному полюсі.

Я, нарешті, осмілила — і мовчки «підтягнулася» до пекла.

— Заходити туди не треба! — тут же вигукнув Владімір. — Треба відчути лише саме кордон з пеклом! У нього занурюватися не слід ні в якому разі! Нам необхідно лише знати, що таке пекло, щоб вміти його розпізнавати й уникати.

... Я обережно торкалася пласта пекла, відчуваючи його грубість. Але він мене не лякав, тільки викликав дискомфорт. Не порівняти з тим містичним жахом, що я пережила в тих давнішніх «астральних виходах»!

— Ось подивися, яка ще є цікава ситуація, — продовжив Владімір. — Кастанеда описував якийсь «чорний план», який нібито є єдиний, який володіє силою. Зрозуміло, Хуан Матус говорив йому зовсім не про пекло.

Адже є й інші еони без яскравої світимості, які хтось може теж назвати «чорними». Серед кількох з них — відомий тепер тобі еон протопракріті. В результаті, виникла досить небезпечна плутанина. І я одного разу зустрічався з чоловіком, який іменував себе «просвітленим» лише на тій підставі, що пізнав пекло...

А адже слово *просвітлення* означає цілком конкретне, зовсім не лише символічне, перетворення індивідуальної свідомості у Світло!

Такі от бувають казуси в середовищі псевдодуховних невігласів!

Що ж стосується розпізнавання чорного еону пекла — і еонів без сильної світності, то адже, наприклад, коли ми вимикаємо світло в своїй кімнаті в темний час доби, там не настає пекло, там — просто відсутнє освітлення.

Підняття кундаліні

Ми перейшли через дерев'яний міст, і опинилися в дуже красивому великому парку. Владімір звернув мою увагу на те, як яскраво змінюється енергетика простору.

— Спостерігаємо, — говорив він, — як у міру нашого просування починає підніматися із *глибин* якийсь виступ фалічної форми... Він виходить з кундаліні. Його називають *шівалінгам*. Він дістає до муладхари і поступово входить в тіло.

Завдання — дозволити йому увійти в тіло аж до голови і вище — і закріпитися тут. Шівалінгам служить

для скріплення всього резервуара кундаліні — безпосередньо з тілом.

А далі, в цьому ж парку, знаходиться *місце сили*, де буде реальний підйом кундаліні і її вхід у тіло. Ми зможемо саме побачити цю енергію, заповнюючу тіло.

... Я все бачила саме так, як описував Владімір. Мені залишалося лише спостерігати за тим, що відбуватиметься.

— Потім буде ще дуже цікава *робоча площа* Ігла, присвячена продовженню цієї роботи, — продовжував Владімір. — Всі Видатні Божественні Вчителі пройшли колись через це! Тому — що це необхідно для взяття наступних етапів розвитку!

Зверни увагу, що є прийоми духовного вдосконалення, які можна об'єднати в групу інформативних. Їх треба просто один раз зрозуміти — і цього достатньо. А є прийоми, які потрібно повторювати і повторювати, тому що через це йде зростання свідомості в тому чи іншому варіанті.

З кундаліні будемо працювати і працювати, тому що тут можуть виявлятися все нові можливості для зростання свідомості.

А коли шівалінгам, до речі, закріплений вище голови, то над головою виникають енергетичні утворення, що нагадує оленячі роги, що світяться.

... Мені не відразу вдалося розгледіти ці «оленячі роги», їх форма спочатку змінювалася відповідно польоту моєї фантазії. Щоб краще зорієнтуватися, довелося запитати про їх величину і протяжність. Виявилось — біля півметра завдовжки, по одному «рогу» з кожного боку. Довелося цим на час задовольнитися.

— А ось тут починається знову підйом енергії знизу до тіла, але це — вже не шівалінгам. Але піднімається сама кундаліні. Ось — вона входить в тіло...

... Знизу, з простору, схожого на космічні простори, піднімався до мого тіла широкий стовп

ніжно-білого інтенсивного Світу. Нижня частина цього стовпа проглядалася далеко в *глибинах*, його кінця не було видно. Підійшовши до муладхарі, Світло кундаліні повільно і плавно влився в моє тіло — як би по дорозі, прокладеній шівалінгамом.

— Це і є підйом кундаліні, його початок... Кундаліні тепер сполучена з тілом... Шівалінгам проклав дорогу і став сполучною ланкою.

Ось, дивись: кундаліні можна бачити вже над головою.

Я простежила: так, Світло, пройшовши крізь голову, продовжував впливати нагору. Відчуття були нові, незвичайні. Я з цікавістю стежила за їх розвитком.

Владімір продовжив:

— Кундаліні — це запас всього найкращого, що було накопичено кожним з нас за всю історію всіх втілень. Але треба розуміти, що кундаліні є далеко не у всіх, але тільки у тих душ, які мають позитивне минуле, які росли — тоншаючи...

Ось — що таке справжня робота з кундаліні, точніше — її початок! Все інше — ще попереду. Тобто, потрібно буде розархівувати всю кундаліні, а вона у тебе... — дуже велика! — зауважив Владімір, простеживши її протяжність. — І потім те ж саме потрібно буде повторити з боку всіх чотирьох сегментів!

Я схопилася за голову: велика робота мене чекає!

Причому, як виявилось, навіть сам Владімір свою кундаліні саме зі всіх сегментів досі ще не розархівував.

Але ця робота була дуже приємною. Удома він запропонував мені влягтися на ліжко обличчям вгору, розслабити максимально тіло. І потім мені потрібно було рукою свідомості пройти крізь муладхару в резервуар кундаліні — і злегка «поворухити» її. Від

цього кундаліні тут же приходила в рух і починала підніматися.

Я за цим заняттям пролежала більше години, але кінця краю не було видно. Треба було лише спрямовувати потоки кундаліні по основних меридіанах тіла і по іншим структурам.

Владімір час від часу заходив у кімнату, коментуючи мої успіхи. Мої «роги» дуже швидко і значно вирости, тіло ж наповнилося дивовижним ніжним і, разом з тим, що володіє силою, рухомим Світлом.

Але з чим можна було порівняти ці відчуття? Які слова придумати для позначення тієї нової форми Блаженства, яке наповнювала мене?

Це було схоже на обійми і ласки коханої людини, який дарував ніжність не тільки поверхні тіла, але і як би зсередини...

При цьому я не тільки як свідомість відчувала Блаженство, але й моє тіло відчувало справжню «райську» насолоду!

У такому стані я глибоко заснула...

Відпущені власні Махадублі, Пилип, Ісус і Вогняна Піраміда Карла Россі

Ми з Владіміром знову відвідали той же парк. Повільно крокуючи по асфальтовій доріжці, він відкривав мені нові аспекти ізнанки світу матерії.

— Поки ми зараз йдемо, можна зайнятися вивченням відмінностей в енергетиці під нашими ногами — у великих обсягах простору.

Простір усередині нашої планети недалеко від її поверхні — може бути більш світлим або менш світлим. Але можна побачити і інтенсивне Світло. Це — Святі Духи.

... Ми переходили струмок через невеликий місток. Владімір, вказуючи наліво, в сторону галявини, повідомив, що там знаходиться його власний Махадубль... Він Його колись дуже давно сам створив і залишив на цьому місці.

Я з цікавістю слухала продовження його пояснень: адже він говорив про можливість не лише створювати власні Махадублем, але і спілкуватися з ними самому ж, будучи при цьому втіленим!

— Найцікавіше, приголомшливе явище — це створення власних Махадублів! Адже Вони реально з'єднані з Первинною Свідомістю! Вони виходять з Первинної Свідомості! І кожен такий Махадубль діє як самостійний Божественний Учитель, допомагаючи іншим втіленим!

Колись ми це явище спеціально вивчали. І наробили тоді по кілька Махадублів, які потім можна було спостерігати на тих же місцях протягом декількох років. Але деякі Махадублем — без нашого відома — перемістилися. Адже Ними тепер керував Бог.

... Владімір уже переключився на іншу тему, але моя цікавість лише розгорілася. Як це так, що його власний Махадубль діє вже як самостійний Божественний Учитель?!

Тоді Владімір згадав, що його Махадубль колись приходив до колишнього знайомого, з ним розмовляв і навчав його. Сам же Владімір про це не знав, та й, як я зрозуміла, — давно втратив інтерес до такого заняття. Причому важливо тут ще й те, що той знайомий, який жив за сотні кілометрів, отримував інформацію, ідентичну тій, якою мав у своєму розпорядженні тільки Владімір.

Оскільки ця тема мене вкрай зацікавила, я звернулася пізніше з такими ж питаннями до Ані. Як пояснити це явище? І ще: чи знають Самі Аватари, які створили Свої Махадублі, про те, кого навчають їх Махадублі?!

Аня згадала замітку в Інтернеті, в якій розповідалося про людину, з чийм тілом міг з'єднуватися Саття Саї і говорити через нього. Сам же чоловік пізніше нічого про це не пам'ятав.

Або, наприклад, був випадок, коли прийшов до Саття Саї учень, якого навчав Махадубль Саття Саї, і розповів Йому про це. Саття Саї тоді зміг пригадати.

Мені прийшла в голову забавна думка: якщо б я зустрілася з втіленням Девідом — то що б я Йому сказала, як би пояснила, чим ми з Ним займалися? Сказати: «Здрастуй, Девід! Я працювала так-то і так-то з Твоїм Махадублем!»? Але Він, напевно, і слова-то такого не знає!

Тут мене почав розбирати сильний сміх, і я відчула, що це Девід сміється разом зі мною прямо в моєму тілі! І згодом, скільки б разів я не поверталася в думках до цієї теми, я тут же відчувала, як Девід сміється: мабуть, Він добре знав, як би Він Сам — втілений — відреагував.

... Ми пройшли ще кілька метрів, і Владімір, вказуючи вперед, повідомив, що зараз ми наближаємося до Махадубля Апостола Пилипа!

— Ось — Пилип! Будь ласка, знайомся! У Нього — чорні кучерики на голові. Посміхається!... Ось — Його Руки Любові! Він простягає їх в наші анахати, хоче подарувати нам Своє Блаженство... Він — ще один Божественний Учитель і теж — трохи інший за індивідуальними якостями Свідомості!

А якщо згадати нюанси особливостей Інших — то ось Вона — Божественна Любов в різних її проявах!

А Пилипа — можна обіймати, вводити руки всередину Його Тіла Свідомості, вливатися в Нього цілком, зливаючись з Ним, стаючи Ним!

І Блаженство, яке Він дарує, — адже теж унікально! Ось так адже, як Він, любити ніхто більше не вміє!

А зараз ми вже близько до кордону між Пилипом та Ісусом, — продовжив Владімір. — Можна Ісуса не

тільки бачити, не тільки відчувати себе в Ньому, але можна подивитися на те, як Він тут виходить із загальної Обителі всіх Божественних Учителів.

Ще цікава деталь: Ісус тут стоїть — як на величennomу п'єдесталі із Світла!

І ось — Посмішка Ісуса!... Ми — в Ней! Ух! Блаженство!...

... Але Владімір не планував тут довго затримуватися. Ми повільно йшли по цих чудових *місцях сили*, наповнюючись Радістю і Блаженством наших Вчителів. Головна ж наша мета на сьогодні була іншою: робота з *Пірамідою*.

Цю *Піраміду* створив Карл Россі. Вона має дуже ефективними властивостями по очищенню енергетики. І мені сьогодні також належало познайомитися з новим для мене Божественним Учителем!

— Зараз вже буде Россі... Заздалегідь потрібно налаштуватися на те, що ми побачимо *Піраміду*, що складається з Його Світла-Вогню. Потрібно буде увійти в неї і стати її Божественним Вогнем, в Котрий тут перетворює частину Себе Россі.

Так і Елізабет Хейч розповідала про Себе, що Вона стала *Пірамідою* під час однієї з медитацій, — пам'ятаєш?

— Так.

... Ми підійшли до будови, колись створеному за проектом Россі. Тут було *місце сили* діаметром у кілька десятків метрів. Ми трохи по ньому походили, щоб мені навчитися відчувати його межі.

— Ось — межа *місця сили*, — пояснював Владімір. — Можна відчувати контраст станів: поза його межами немає цього Вогню, що дарує Блаженство.

... Ми заповнили *Піраміду* собою.

— Можна відчувати руками свідомості, — продовжив Владімір, — низ цієї *Піраміди* і, піднімаючи один край, нахилити її. Що відбувається?

Відбувається найпотужніше виверження
Божественного Вогню з-під її основи!

Дійсно, варто було підняти край *Піраміди* — як вивергався Вогняний Потік. І в цей Потік можна було помістити своє тіло — щоб з нього «вигорало» все зайве, не Божественне.

... Я потім поверталася на це місце ще не один раз самотійно. У мене навіть з'явилася звичка називати Росії чомусь Генералом. Не знаю, звідки це взялося, але нам обом подобалося.

Полюбити Творця неможливо, не навчившись перш любити Його Творіння

Коли ми поверталися, Владімір торкнувся ще однієї важливої теми:

— Є одна формула, не пам'ятаю, Хто з Божественних Учителів її виголосив: «У всьому всесвіту немає мертвої речовини!».

Що це значить?

Мова йде про Бога в аспекті Абсолюту. Бог проявив Себе, в тому числі, у вигляді щільної речовини, яка називається матерією. Тому це — теж Бог! Все — є Бог!

Звідси — два наслідки:

Перше: ми повинні ставитися дбайливо і з любов'ю до всього матеріального, в тому числі.

І, зокрема, розвинути в собі любов до Творця неможливо без того, щоб спочатку навчитися любові до Його Творіння!

Друге: ми не повинні відчувати негативні емоції відносно чогось або когось у межах Абсолюту! Смиренномудрість і покірність до проявів Волі Бога по відношенню до мене — це є одна з важливих основ для успішного просування по духовному Шляху.

Не про те я зараз говорю, що нібито не слід протистояти деструктивним силам у межах Абсолюту, але наше протистояння не повинно позначатися негативно на нашій емоційній сфері, тобто, у вигляді гніву, відрази, неприязні, роздратування і т.д.

Тільки слідування цим принципам, дозволяє нам насправді перетворитися в Любов!

І ще раз відповім на питання: для чого це потрібно?

Це потрібно для того, щоб все ближче і ближче наближати себе до стану Первинної Свідомості. Завершенням же має стати Вливання в Нею, Злиття та Зрощення з Ним!

Гуни і духовне зростання

Після того, як ми прийшли додому і пообідали, у нас сталася ще одна цікава бесіда.

— Давай обговоримо, — почав Владімір, — що потрібно освоїти досить розвиненому в інтелектуальному і етичному ракурсах людині, щоб знайти повноту Досконалості?

Треба стати воістину великої — за розмірами — душею і вміти зливатися з Творцем. Більше того — треба навчитися саме жити в такому Злитті. І ще більше того — потім треба освоїти здатність виходити з Обителі Споконвічного — в Творіння, щоб повноцінно допомагати втіленим істотам. Саме останнє вінчає повноту Самореалізації.

Найяскравіший приклад володіння такою здатністю нам в даний час демонструє Сат'я Саї: будучи втіленим, Він з легкістю допомагає духовним подвижникам, що знаходиться за тисячі кілометрів від Його тіла! До Нього ту ж здатність порівняно недавно виявляв Бабаджі з Хайдакхана.

Щоб наблизитися до набуття цього вищого рівня розвитку, подвижник повинен вміти жити постійно в витонченості Творця і Святих Духів, що виходять з Його Обителі.

Готуватися ж до того, щоб навчитися входити в Обитель Споконвічного, ми можемо, попередньо навчаючись Злиття з конкретними Божественними Вчителями — Святими Духами. Розвиток в даному напрямку повинно привести до вміння перетворюватися на «Сонце Бога» і потім — в два або навіть чотири «Сонця Бога» одночасно. Це дозволяє, зокрема, завершити процес обожнювання матерії свого тіла. Але, що незрівнянно важливіше, — дасть можливість входити в Покої Творця. Бо входження в них може бути найбільш впевнено освоєно саме між двома «Сонцями Бога».

Підкреслю речі, що ніхто не може освоїти сказане по своїй лише волі й самостійно. Але це досягають лише гідні того — не інакше, як за допомогою конкретних Святих Духів.

Ну, а все, що повинно передувати даними шаблях вдосконалення, — це для тебе вже цілком наочно. Це — і нездатність перебувати в грубих станах свідомості, і поступовий прямий кількісний ріст свідомості.

Я надзвичайно радий твоїм успіхам! Але будемо також розуміти, що моя задача полягала і полягатиме лише, по-перше, в тому, щоб показувати тобі медитативні техніки, що дозволяють все це поступово реалізовувати, а по-друге, застерігати тебе від можливих помилок і вказувати тобі на твої помилки, якщо ти їх робиш. Все ж інше — здійснюєш саме ти сама. Це — і медитативні тренування, і самоконтроль в тому, що стосується емоційних станів. Адже наші емоції — це стани нас (як свідомостей). Емоції — це саме стану свідомості, а не вираз обличчя або електричні процеси в головному мозку; то — лише зовнішні відображення або сліdstва емоцій!

Також — кожному доводиться освоювати здатність до правильного (тобто, бездоганному) спілкуванню з іншими людьми, що ґрунтується на розумінні не тільки онтогенетичного, але і психогенетичного рівня розвитку кожного. І ще — на основі аналізу тих душевних якостей, які ті люди розвинули в собі: якостей праведних — і порочних.

Ще — треба навчитися жити з постійним пам'яттю про участь Бога (представленого Святими Духами) в кожній ситуації, в якій ти опиняєшся. Це все ж — навчальні ситуації для тебе, як і для кожного з втілених людей.

... Іноді зустрічаються дорослі люди з уже розвиненими — в межах тіла — духовними серцями. Зазвичай це — жінки, які пізнали щасливе, гармонійне подружжя, включаючи материнство.

... Так, це — важлива перевага жінок в порівнянні з чоловіками: у жіночому тілі — з його ерогенністю і відповідними гормонами — набагато простіше оволодівати емоціями любові, анахатністю.

І лише зрідка зустрічаються анахатні чоловіки. Більшість з них розвинуло цю властивість ще в минулих втіленнях — можливо, в жіночих тілах. Або ж вони спеціально навчалися у відповідних духовних школах або групах, керованих психологами.

... Пригадується цікавий факт. Колись я подарував — через спільного знайомого — одну з перших своїх книжок президентові Єльцину. У ній — вперше в нашій країні — були описані чакри з їх функціями і методи роботи з ними. Єльцин, судячи з наслідків цього мого вчинку, передав мій подарунок кремлівським психологам. Вони його прийняли. І потім я мав можливість спостерігати результати використання тих методик — на прикладі самого Єльцина і двох наступних президентів. Єльцину вони «зробили» здатність використовувати комплекс трьох нижніх чакр (хара) — і це дало йому ту особисту силу, яку ми спостерігали в його виступах, поки він... не

спився. Інших двох ті психологи навчили дивитися і говорити з чакри анахати. Саме це дало їм можливість виглядати настільки *серцевими*.

... Але зрозуміло, що, як би не було важливо в еволюції душі розвиток духовного серця, але тільки цього для здобуття еволюційного Досконалості не достатньо. Бо необхідні також інтелектуальний і етичний компоненти розвитку. Що — головне в першому з них? — Здатність розрізняти істину і брехню. А в другому? — Здатність щиро дарувати, а не тягнути собі, вміння з легкістю вибачати зло, вчинене іншими по відношенню до мене, посвята свого життя благу інших, а не власним благу...

... Зверну ще увагу, — продовжував після паузи Владімір, — на один важливий історичний епізод, який виявився так і не зрозумілим майже всіма людьми. Маю на увазі слова Ісуса Христа, сказані Ним — Його учням, коли Він з ними прощався, готуючись до Голгофи. Він тоді пояснював їм, що покидає їх тілесно, але Свідомістю — залишається з ними. І — буде з ними завжди, буде допомагати. І нехай вони, медитуючи, відчувають Його — в тому числі, за кожною трапезою, як би вміщуючи Його (як Божественне Свідомість) в себе — разом з їжею і питвом.

Ці слова Ісуса згодом не змогли бути зрозумілими тими людьми, які живуть лише всередині своїх матеріальних тіл, міцно скріплені з ними і ототожнюють себе з цими своїми тілами. Для таких людей — адже і Бог є лише літаючий чоловічок...

Але Бог — це Нескінченний Вселенський Океан Свідомості! І Той, Хто знайшов Божественність (в даному втіленні або ще раніше) — теж величезний за розмірами! І Він вільний переміщатися куди завгодно в багатовимірному просторі — незалежно від місцезнаходження Його тіла!

І Він може «годувати» Собою одночасно безліч спрямованих душами до Нього людей!

Це — один з варіантів допомоги нам з боку Ісуса та інших Божественних Учителів. Хоча треба розуміти, що реальна користь від такої допомоги може бути отримана нами тільки в тому випадку, якщо ми здійснюємо зустрічні зусилля по самовдосконаленню — на тлі такої допомоги з боку Бога.

У чому мають полягати ці зусилля? У співналаштуванні себе (як свідомості) — з Свідомістю Представника Творця, у поступовому привчанні себе до такого стану. Тобі це добре знайоме по твоєму особистому спілкуванню з Ісусом і Іншими — на їх робочих майданчиках.

Деякі з тих особистих учнів Ісуса, про які ми знаємо з Нового Завіту, дійсно знайшли Божественність — завдяки допомозі Ісуса і їх власним зусиллям. Ми тебе знайомили з Ними на їх місцях сили. А прочитати про їх взаємини з Ісусом під час Його тілесного життя і після — можна в нашій 'Класиці'.

Втім, адже і зараз кожна людина може точно так само опертися на допомогу Божественних Учителів. Але при цьому треба й самому або самої здійснювати необхідні зусилля по зміні себе — у відповідності з побажаннями Бога. А ці побажання треба знати...

Одним з парадоксів, однак, є те, що більшість людей покладається у своїх життях не на Учення Бога, а на «побажання» (точніше — вимоги) «пастирів» тих чи інших релігійних сект...

... Ну а те, як інтерпретували ті слова Ісуса деякі люди, не здатні Його зрозуміти, — це тобі теж добре знайоме: вони стали вірувати, що можна реально перетворити матеріальні хліб і вино — в плоть і кров Ісуса — за допомогою особливих молитов і заклинань.

Пам'ятаю, дуже давно один молодий православний священик клявся мені, що, мовляв, інші люди шанують таке перетворення лише як символ, але ось він — дійсно вірує, що це тепер — м'ясо від плоті Ісуса і кров з Його тіла!...

Чи мають позитивну значущість обряди (таїнства) причащення, практикувані в католицькій і православній церквах? Чи допомагають вони реально adeptам цих релігійних традицій?

Особисто мені — це допомогло. Я це описував у своїй автобіографічній книзі «Як пізнається Бог». Я тоді ще лише відривався від атеїстичного примітивізму — і Ісус саме заохочував ті мої поки ще дрібні кроки в правильному напрямку — блаженними станами, що виникають в результаті причащення.

Але для інших людей причащення можуть стати і «пасткою», якщо вони заспокоюються в переконанні, що від них не потрібно ніяких зусиль по самовдосконаленню, треба лише дотримуватися «рятівних» обрядів — і Бог їх за це «врятує»...

... Ми надовго замовкли. Я згадувала свої відчуття від обіймів Ісуса, від Злиття з Ним... Потім — зосередилася на відчутті своїх реальних розмірів — розмірів душі, свідомості. Так, все, що говорив Владімір, дійсно підтверджувалося моїм особистим досвідом. Спочатку я в цьому втіленні жила — як матеріальне тіло, що роз'їдалось з усіх боків одразу декількома хворобами... Мою увагу було зосереджено... на кішках... В любові до них — я шукала можливість задоволення своєї потреби до справжньої любові... Владімір був згодом абсолютно правий, коли одного разу приголомшив мене твердженням про те, що я *зливаюся в любові* не з Богом, а з кішками...

Потім з'явилися в моєму житті книги Владіміра — світло в царстві пільми. Потім — і сам Владімір... Він допомагав мені згадати, що я є не тіло, а свідомість. Він допомагав подолати натиск тих страшних хвороб... Тепер навіть назви їх мені не хочеться згадувати... От тільки зір ще не повністю відновився...

Мені все моє нинішнє учнівство давалося дуже легко і радісно! І Владімір дав переконливе наочне пояснення і цьому: досвід попереднього втілення...

Чому я вжила слово *наочне*? — адже саме тому, що Владімір надав мені можливість все те *побачити*.

... Я запитала:

— Чим можна пояснити, що настільки вороже багато людей ставляться до слів істини? Що ними рухає? Чому вони чинять так?

— Є в кожній країні серед втілених людей вельми молоді душі. Вони — поки — маленькі. Їх кругозір поки малий, він — як у дітей. І їм не вмістити знання про Велике, Найвеличніше — ні свідомістю, ні розумом. Тому деякі з таких людей схильні оголошувати істинні знання про Бога і Шлях до Нього — брехнею. Вони поки що не в змозі мислити вселенськими масштабами. Вони — маленькі, через що відчують себе беззахисними перед лякаючим навколишнім середовищем, і тому їм набагато зручніше шукати собі захист у цілком зримих для них сильних втілених людей-лідерів. Але останні часто виявляються носіями диявольських властивостей. Так утворюються злочинні банди, людиноненависницькі політичні партії, релігійні секти, що отримали назву деструктивних, тобто, що руйнують душі та заподіюють шкоду здоров'ю adeptів. А там, де банда або секта, — там починають діяти у її adeptів психічні закономірності, що позначаються терміном «ефект натовпу»: «нас — багато, тому ми — праві!», «Ми — сила!», Відчуття особистої відповідальності за свої вчинки «розмивається», перетворюючись в «колективну відповідальність», що вже не лякає, але, навпаки, створює відчуття власного героїзму...

Одна зі схем психотипізації людей — тобто, розрізнення їх за душевним властивостям — це схема гун.

Є гуна тамас, об'єднуюча тупих і (часто) злобних примітивів.

Є гуна саттва — людей раю, які перетворили себе в ніжну любов, позбавлених корисливості і самості. З цього стану досить легко піднятися на східці набуття

Божественних якостей — але лише за допомогою методів буддхі-йоги.

Між гунами тамас і саттва існує перехідний щабель, званий гуною раджас.

Можна позначити ще два ступені вище саттви: набуваючих Божественність і тих, хто вже її спіткали. Всього — п'ять.

Причому людина має право і можливість переміщати себе за шкалою гун — як в одну, так і в інший бік.

Але ти запитала дещо про інше: саме чому люди володіють настільки різними душевними якостями: позитивними — і негативними?

Причину треба бачити в філософсько-релігійному неуцтві, що панує на Землі. Вчення Бога забувається або спотворюється! Величезні маси людей не розуміють: що є добре і що є погано? Те, що Бог шанує злочинним, програмує в пекло, в «смітник Еволюції», — молоді душі, керовані лже-пастирями, вважають «святим», «богоугодним»!... І лише порівняно деякі знаходять правильний напрямок...

Висновок? — треба всіляко впроваджувати в менталітет людей, починаючи вже з шкільного віку, розуміння того, навіщо ми живемо на Землі, що таке Бог, якими повинні бути наші взаємини з Ним, що таке еволюція індивідуальних свідомостей, якими треба прагнути стати, щоб жити в гармонії з Еволюцією Вселенської Свідомості! А також — більш конкретно: які душевні властивості нам має сенс в собі розвивати, а від яких — відмовлятися? До речі, відмовлятися-то — навіщо? Адже саме для того, щоб очистити свою ж долю!

Ну а з переліком тамастичних і саттвічних якостей ти добре знайома: ми обговорювали цю тему багато разів і з різних ракурсів у багатьох наших книгах.

Згадаймо до речі: Хто з відомих нам Божественних Учителів висловився на цю тему

найбільш повно, причому Його висловлювання стали надбанням наших сучасників? Це, безсумнівно, Сат'я Саї. Про те ж багато найцінніших повчань залишив нам Ісус Христос. Додамо Крішну, Лао-Цзи, Гаутама Будда, Бабаджі з Хайдакхана... Прочитати про це можна все в тій же нашої 'Класиці'...

... Якщо, — продовжив думку Владімір, — шукати ілюстрації до теми гун, то вона дуже наочно простежується у сфері сексуальних відносин. Давай переглянемо це стосовно обом статям.

Почнемо з чоловічого. Побачимо, що у будь-якого самця людського виду з певного віку сексуальний інтерес у взаєминах з жінками проявляється у прагненні досягти оргазму, суміщеного з еяколяцією.

Чоловіки, які відносяться до гуні тамас, готові домагатися цієї своєї мети будь-якою ціною, включаючи свідомо брехливі обіцянки або зґвалтування — аж до вбивства: щоб зробити статевий акт хоч би з трупом. Зрозуміло, таким самцям «навіть в голову не приходить» подбати про те, щоб зробити приємно жінці, щоб не заподіяти зайвий біль при дефлорації, щоб жінка теж випробувала оргазм, щоб у неї не наступила небажана вагітність. Адже такі самці піклуються тільки про себе!

Секс для представників гуни тамас зовсім не є вираженням і проявом любові! Такі чудовиська можуть здійснювати статевий акт на тлі емоцій ненависті і з умисним заподіянням страждань їх жертвам — аж до садистських вбивств після задоволення власної похоті!

До речі, мова матюків, характерна для цієї гуни, вказує на аж ніяк не саттвічне відношення до сексуального аспекту любові, та й до людей в цілому — теж.

Але чоловік, який почав підростати духовно, враховує інтереси інших людей, в тому числі, в сексуальних відносинах. Він прагне до того, щоб не заподіяти жінці ніякого збитку, але, навпаки, — щоб

його кохана отримала максимум насолоди. Такий чоловік прагне вивчати жіночу сексуальну психологію та індивідуальні особливості ерогенності його коханої. Він тепер знає, що для жінки сприятливо досить тривало приймати його ласки — як до початку власне статевого акту, так і після нього. Він постійно чуйний до відчуттів коханої — і готовий негайно коригувати свою поведінку у відповідності з її висловленими або навіть не висловленими вголос бажаннями.

У тому числі, людина саттви ніколи не буде наполягати на статевому акті. Але він дочекається, коли готовність і бажання стануть обопільними.

Хтось із чоловіків пізнає такі премудрості сексуального аспекту любові — раніше, хтось — пізніше.

І треба постаратися побачити, наскільки менше було б бід людських, якби на цю тему — саме в такому ракурсі — стали б розмовляти з юнаками вже в шкільні роки!

І про основи релігійної філософії треба говорити зі школярами! Але не на рівні казок про Адама і Єву і т.п.! А з позицій Еволюції Вселенської Свідомості! Бо тільки виходячи з цих основоположних знань можливо логічно і тому зрозуміло пояснити те, якими ми повинні прагнути стати у відповідності з Задумом нашого Творця!

... За гунами можна оцінювати етичні якості представників і жіночої статі.

Жінки гуни тамас — егоїстичні. Трохи що не так з боку партнера — і він уже стає об'єктом презирства, знущань і ненависті, що проявляється в різних формах.

Так, адже дійсно існують жінки, які добровільно вступають у сексуальні контакти, ненавидячи при цьому своїх чоловіків!

Але етично адекватна жінка буде прощати помилки і — тактовно, з любов'ю — допомагати позбуватися від них на майбутнє. Вона, зокрема,

навчить свого улюбленого того, як їм обом досягати обопільної гармонії: адже чоловік природжено не має уявлення про особливості жіночої сексуальності, ці знання він набуває лише з особистого сексуального досвіду або від інших людей.

Ось — яскравий приклад. Сідниці у майже всіх чоловіків не ерогенні, на відміну від тих же частин тіла у жінок. Якщо жінка раптом почне гладити сідниці своєму коханому — це викличе лише здивування і протест (в тій чи іншій формі виражений) з боку її друга.

При цьому адже будь-який чоловік спочатку мислить, ніби таке ж відкинення він отримає на аналогічні дотику до жіночих сідниць.

Хоча, насправді, істина полягає у протилежному: легкі прогладжування шкіри в цих місцях жіночих тіл викликають яскраві відчуття і переживання ніжності. (Зрозуміло, якщо це робити у відповідній інтимній обстановці).

Відзначу ще, що ревності є одним із проявів тамастичності у представників обох статей. Чому? Упевнений, що пояснювати це детально сенсу немає, якщо розглядати дану тему не у відриві від цільних знань про закономірності і принципи духовного зростання.

... Цікаво поставити ще таке питання: яка з гун домінує в нашій країні? Відповідь, гадаю, проста: тамас — з його пияцтвом, іншими наркоманіями, насильством над іншими, домінуючими емоціями хронічного подразнення, ненависті, заздрості, жадібності та інших проявів тотального егоцентризму у більшості людей.

Діти, що народжуються і виховуються в такому середовищі, засвоюють ті ж навички життя — від своїх батьків. І такі діти, якщо не зустрінуть у своїх життях альтернативу і не засвоять чистий від пороків образ

буття, — усі теж спрямовуються слідом за їх вихователями поповнювати собою пекло.

Байки про те, що, якщо ми, мовляв, «у Бога правильно віруємо», то значить, «спасемося», — це є всього лише «опіум» для народу, як колись цілком справедливо висловився Владімір Ульянов-Ленін!

Адже Богу-то від нас потрібно зовсім інше: щоб ми не просто «вірували», але щоб вдосконалювали себе — відповідно до Його Вчення! Кожен день, кожна годину наших життів на Землі — життів, подарованих нам Богом саме для нашого вдосконалення, — ми зобов'язані присвятити саме цьому!

Хоча треба розуміти, що починати треба не з чернецтва, а з приведення себе хоча б у відносний порядок — у звичайній трудовій діяльності, у сімейному та інших аспектах соціального життя.

Про змінені стани свідомості і медитації

Владімір продовжив нашу розмову:

— До речі — про опіум і інші наркотики. Багато адже починають вживати їх не просто «від неробства», «за компанію», або щоб забути від кошмару життя на Землі при відсутності розуміння її сенсу — але заради того, щоб випробувати нові — містичні! — стани свідомості.

І при цьому наркомани гублять своє здоров'я — і фізичне, і психічне, закриваючи для себе істинний Шлях духовного вдосконалення.

Але в даний момент хочу сказати не про шкоду наркотиків, а про саму тенденції пошуку можливості випробувати нові стани свідомості.

І в звичайних умовах адже ми випробовуємо нові стани під впливом, в тому числі, музики, при перегляді кінофільмів, в храмах, при тісному спілкуванні з різними людьми: від святих — до дияволів у плоті.

Люди модулюють свої стани свідомості також за допомогою кави, чаю, або заспокійливих лікарських засобів і навіть снодійних. Ми змінюємо свої стани також і просто ситно наївшись, приймаючи теплі душ або ванну, купаючись у морі або інших водоймах...

Але існує одна дійсно найважливіша можливість довільної зміни своїх станів — це медитативні тренування.

Оволодіння мистецтвом медитації — це багатоступінчасті зусилля в наведеному на вдосконалення себе розвитку свідомості. Ця робота починається з перших кроків по очищенню енергетики свого тіла — і аж до тих грандіозних масштабів, які ти освоювала в минулому і в цьому втіленнях.

Але для чого я зараз заговорив про це? Щоб попередити тебе про надто частої помилку багатьох: вважати, що лише випробовування нових потрібних станів один або кілька разів — вже достатньо для успішного духовного просування. Але ні! Потрібно прагнути якомога частіше і багато разів повторювати все нові принципово важливі прийоми — до тих пір, поки ті стани не стануть саме природними, звичними.

І ще дуже важлива примітка, яке, сподіваюся, для тебе не актуально: адже ти про це багато разів читала в наших книгах і чула в наших розмовах. Мова зараз про те, що медитативні тренування не повинні «забігати вперед», випереджаючи саме розуміння місця кожної з освоюваних ступенів духовного Шляху — на загальній їх «сходах».

Також і етичний самоконтроль ніколи не повинен слабшати. Адже в міру психоенергетичного вдосконалення кожного учня Бога — навчальні тренувальні випробування в етиці, створювані їм для нас, все більше і більше ускладнюються. І, якщо про це забувати, то може спіткати провал у черговому випробуванні...

Крішна: поєднання Любові і Спокою — з Силою

Ми прийшли до моря, «в гості» до Крішни — на ще один Його *робочий майданчик*.

Прохолода ранку, ніжний шелест морських хвиль, голоси чайок...

Я вдихала на повні груди ці простори, немов мені досі не вистачало повітря!

Все навколо, здавалося, шепотіло мені про свободу, про політ, про безконечну любов!

Знявши рюкзаки, ми присіли на колоду, що лежало недалеко від води.

— Чому саме тут Він вибрав місце для створення *робочого майданчика*? — заговорив тихо Владімір, не порушуючи тиші і гармонії ранку. — На цьому пляжі люблять люди загоряти, на машинах сюди приїжджають, навіть на автобусах. Це місце призначене для того, щоб можна було впливати на емоційну сферу людей і також вселяти їм потрібні думки. Це зручно робити, в тому числі, коли вони перебувають на межі між сном і неспанням. Адже, засмагаючи, багато хто часто виявляються саме в цьому прикордонному стані.

Подивимось зараз на наші тіла і кокони. Побачимо, що вони з усіх боків оточені Крішною.

Хто є Крішна? Він — один із найвідоміших Представників Творця в історії планети! Його Божественна Любов яскраво проявляється в поєднанні з Його Божественною Силою! Він — Божественний Учитель, у Якого слід саме вчитися, а не здійснювати обряди поклоніння Йому!

Так, є можливість безпосередньо вчитися у Нього, вивчивши попередньо Бхагавад-Гіту, зрозумівши методологію Шляху... І — прагнучи виконати Його Вчення!

Підкреслю, що не достатньо навіть напам'ять вивчити Бхагавад-Гіту, навіть на санскриті! Але треба прагнути — саме виконати Вчення! Тільки це буде мати сенс!

А коли освоєні початкові щаблі Шляху, з'являється можливість свідомістю виходити назустріч з Свідомістю Божественного Вчителя Крішни — і безпосередньо уподібнюватися Йому.

Ми зараз, на цьому *місці сили*, можемо легко відчувати Крішну свідомостями, які звільнилися на час від матеріальних тіл, — і вливатися безпосередньо в Нього. Ми маємо Океан Свідомості Крішни — прямо тут! І, якщо ми стали вільними свідомостями, то нам нічого не варто просто зануритися в Нього — і ми стаємо єдиносущними Йому!

Йдеться зовсім не про те, що ми, мовляв, стаємо «рівними» Йому. Ні! Навпаки: ми вливаємося в Його Океанічну Свідомість — і залишається тільки Він, а мене — нема.

Це є один з тренувальних варіантів Злиття з Богом, який готує до остаточного Злиття!

Скажімо Крішні: «Я тебе люблю!» — Владімір посміхнувся. — Якщо це говорити щиро, то у відповідь обов'язково буде Його зустрічна щира Божественна Любов! Любов з любов'ю зливаються — і тоді стають зрозумілими всі Його думки у відношенні кожного з нас.

Якщо ми перебуваємо в такому Злитті з Ним, то не потрібно намагатися говорити з Ним — як з Співрозмовником: адже в ситуації Злиття є не два, а Один — один Він!

Більше немає мене і Його, які розмовляють між собою! Але є тільки Він — і до мене приходить розуміння всього, що він пропонує мені, хоче від мене. Вже немає діалогу, а є просто розуміння Його Волі безпосередньо: адже я і Він — співпадаємо...

... Я відчувала тишу... Не було думок... У мені — розлитої по всьому *місцю сили* свідомості — шепотіли і ніжно вдарялися об берег нескінченні дрібні хвилі... Ніжність — переповнювала!... Вперше раптом я відчула Крішну так яскраво! І вперше — Його побачила: над хвилями, над пляжем! На повний зріст! Величезний Вигляд був — напівпрозорий: хвилясте волосся до плечей, довге біле одіяння, злегка погойдується як би на легкому вітрі... А нижче Його тілесного образу — Океан Його Свідомості, що здається нескінченним...

— Можна в Океан Крішни занурюватися, — продовжував Владімір. — Або можна — з анахати — увійти в Його Махадубль.

Або є ще одна медитація — «Стіна». У стані «Стіни» ми можемо легко активувати саме обидва нижніх дань-тяна.

Якщо ми, перебуваючи в стані власного Махадублем, співналаштовуємося з Крішною і включаємо свій силовий нижній дань-тян — то можна такою «Стіною»... йти в бій! І на руках себе-Махадубля можна, посміхаючись і люблячи, тримати, як на таці, всіх тих, хто хочуть воювати проти мене!

Я — є Сила Любові, що перебуває в спокої! Це — не груба сила! Але це є Божественна Сила!

Згадаймо до речі: адже Крішна під час битви на полі Куру нікого не вбивав. Він взяв на Себе лише роль візника колісниць.

... Для мене слово Воїн було таким же захоплюючим, як і слово Свобода.

Я згадала, що в дитинстві у мене були претензії до того, що я — дівчинка.

Адже, значить, я не зможу пускатися в далекі морські подорожі, не зможу перетинати пустелі в пошуках пригод, битися в якості непереможного шаолінського майстра у-шу!...

Сама не знаю, чому я так вирішила, що не зможу...

Але я тоді швидко заспокоїла себе тим, що зможу — зате! — стати балериною...

Самій смішно тепер згадувати!...

Але такі дивні дитячі роздуми залишилися в пам'яті досі. І тепер я почала розуміти, що то були відгомони пам'яті з моїх минулих втілень...

Балериною я, звичайно, не стала. Але шалено любила танцювати! Я вчилася танцювати, де і як тільки можна! Але гуртки не відвідувала: не було у нас на це грошей. Просто дивилася на інших — і вчилася.

В тому числі, я винайшла і освоїла спосіб позбавлятися від стресів — саме танцями.

Завдяки такому досвіду, тепер я змогла освоювати нові медитації дома під музику — вечорами після роботи. При цьому — під музику — я не сприймала втоми.

... Але жінка-воїн, все-таки, в нашому світі... — як же це важко!...

... А зараз — я відчувала і чудово бачила свої величезні вогняні руки свідомості. Я тримала на них усю осяжну ділянку берега і моря, а також і наші тіла.

... Коли настала втома, я зловила себе на думці про те, що заздрю Гуру Нанаку-2, який володів таким непорушним спокоєм! У цьому ж житті я — немов протилежність своєму ж минулому: хвилювалася з кожного приводу і без приводу...

Значить, тепер — потрібно опанувати спокоєм, як у Крішні, живучи в жіночому тілі!...

— Зрозуміємо, що всім цим не можна оволодіти, відчуючи себе просто тілом, — говорив тим часом Владімір. — Всім цим можна опанувати тільки через буддхі-йогу, тобто, перетворивши себе — її методами — у величезну свідомість. Причому ростити себе як свідомість ми маємо право тільки в якості духовних сердець!

Прикинемо: головою (тобто, верхнім дянь-тяном) рости — це добре не вийде.

Якщо ж рости за допомогою нижнього дань-тяна, то ми теж, як і у випадку з головою, не зможемо увійти в Злиття з Богом. Бог є Любов — і Він приймає в Себе людей, тільки які теж стали Любов'ю! А емоції любові — це функція середнього дань-тяна.

Верхній і нижній дань-тяни — вони... ніколи не можуть бути Любов'ю. Відчуємо: адже вони не призначені для Злиття! Вони — всього лише допоміжні компоненти свідомості!

... Я продовжувала працювати. Крішна давав мені можливість відчувати Його непорушні Любов, Спокій і Силу. Чим сильніше я тягнулася до Нього своєю любов'ю, тим довше у мене виходило безперервно відчувати ці Його злиті воєдино Стани.

Я йшла все глибше в Крішну, залишаючи своє маленьке втомлене тіло на поверхні Землі... — і потім знову поверталася в світ матерії, де мені належала нелегка дорога.

... Коли ми закінчили медитувати, я попросила Владіміра торкнутися теми долі. До цих пір мені залишалася незрозумілою концепція її «зумовленість». Я завжди знала, точніше — інтуїтивно відчувала, що людина може і повинна саме міняти свою долю! Але як?!...

— Бог спостерігає за тим, які рішення приймає в кожній ситуації кожна людина, — пояснював Владімір. — В залежності від цих прийнятих рішень доля може радикально і швидко мінятися.

Зокрема, саме тому буває, що — з часом — плани, запропоновані Богом, змінюються їм же на 180 градусів. Адже успіх або провал створюваних планів залежать часто від реалізації багатьма людьми їх свободи волі.

Є точка зору в парадуховній літературі, що усе визначено... Доля, мовляв, як вона закладена, так вона і буде виконуватися до кінця втілення. Це — невірно! Доля весь час змінюється в залежності від прийняття рішень самими володарями цієї долі...

Білий Вітрильник Никифора

Нас вже давно запрошував «в гості» Никифор. Його *робочий майданчик* розташовувалася в лісі, недалеко від місць Девіда і Саркара, де ми вже працювали.

З того самого моменту, коли я вперше прочитала про Никифора, мені запам'ятався Білий Вітрильник, який прибував в потрібний час і в потрібну годину за людиною, що шукає і призиває Бога.

Як було б здорово, ділилася я думками з Владіміром, якби у нас була така ж можливість і в наш час: підпливати до потрібного берега, щоб забрати з собою кожного гідного потенційного учня! Владімір теж був би радий. Але ми розуміли, що зараз такої можливості — вільно перетинати морські простори, як це робив Никифор, — не існує...

Ми йшли по лісовій стежці, але раптом були змушені зупинитися перед перешкодою у вигляді великої калюжі, яку необхідно було обійти, трохи заглибившись у ліс.

Владімір, повернувши направо, раптом засміявся і, обернувшись до мене, каже:

— Никифор просить вибачення за цю калюжу!...

Я приєдналася до його сміху: це здорово — Бог просить вибачення!

Це був перший жарт Никифора. Потім розповім про другий.

Ми тут же зрозуміли «таємне значення» цієї калюжі: обходячи її, ми натрапили на великі кущі чорниці, суцільно вкриті великими смачними ягодами, якими ми із задоволенням поласували.

Ми пройшли ще трохи вглиб лісу і опинилися на дуже затишній галявині, оточеній високими соснами та ялинами. Тут знаходилося *місце сили*, на якому можна було побачити той самий Вітрильник... Він злегка

похитувався на хвилях, немов в серпанку туману, в ніжно-білому Божественному Світлі Никифора...

— Ми — у Никифора, — заговорив Владімір, коли ми сіли на стовбур дерева, що впало. — Тут легко відчути, що мав на увазі дон Хуан, коли говорив, що місця сили — це є як би дірки з одних просторових мірностей в інші. Тут — як раз дуже чіткий, яскравий приклад такої «діри».

Вставши на краю цього *місця сили*, ми легко «провалюємося» свідомостями до еону Брахманічного Світу.

Якщо ж ми «провалюємося» в цьому як би колодязі ще глибше, то там ми знаходимо Океан Божественного Світла-Вогню.

Подивившись ж звідти вгору, ми бачимо затвердіння космічних енергій, які утворюють матерію води і суші.

Ще можна згадати тему векторів шкали багатовимірності — або «шкали еманцій», як говорив дон Хуан. Ми такий вектор протягуємо від матерії власних тіл і навколишнього їх матеріального світу — і до того Світла-Вогню. І тепер можна «з'їхати» в Нього — як по намасленій жердині — миттєво перетинаючи всю «шкалу еманцій».

А звідти — з глибини — простягаємо руки свідомості до свого тіла: щоб перетворити його, а якщо потрібно, і підлікувати.

Адже, саме злившись з Океаном Божественного Світла-Вогню, ставши настільки колосально величезними — в порівнянні з нашими малесенькими матеріальними тілами, як крапочками якимись ледь помітними, якщо дивитися з глибин Океану, з Його величезності, — то чому б не впливати Силою Океану на ці тіла?...

... Так, мені подобався цей Вітрильник! Мені подобалося поринати в Океан Свідомості Никифора і ставати їм! А своє матеріальне тільки знайти довго не

вдавалося: настільки воно виглядало нікчемно маленьким...

Я відпочивала, сидячи на колоді, коли Владімір знову заговорив, сказавши, що тут ще і Адлер:

— Він каже, що можна продумати таку ідею: створити 'Центр психічної саморегуляції і духовного серця' на базі тієї організації, де ти будеш працювати. Організувати справу треба буде так, щоб люди і з інших країн змогли вільно до тебе приїжджати навчатися. Але це поки що, Він говорить, лише варіант розвитку подій.

... Ми довго сиділи в тиші, насолоджуючись перебуванням в Никифорі. Потім почали збиратися додому.

— Никифор говорить, що чекає нас знову на Його робочій площадці через три дні, — оголосив Владімір.

* * *

Через три дні, однак, Владімір повів нас пішки по міських вулицях на *місця сили*, розташовані в межах міста. Виявляється, він зовсім забув про пропозицію Никифора...

Але я — пам'ятала. І сказала йому про це по дорозі.

Владімір зізнався, що схибив.

Але, пройшовши всього лише пару десятків метрів, він раптом зупинився і вигукнув:

— Стоп! Никифор тут!

Вивчивши ситуацію, він оголосив, що ми опинилися на ще одному *місці сили* Никифора, про який він раніше не знав!

Никифор — сміявся разом з нами! Це Він підстроїв такий жарт! Адже ми дійсно опинилися через три дні на Його *робочій площадці*. Але тільки — на іншій!

... Тут можна було дуже успішно працювати з усіма сегментами і вибудовувати з кожного з них по власному Махадублю...

Любов Суфі

Нас запросила до Себе Суфі. Ми раділи майбутньому побачення.

І ось, ми прибули в її краї на електричці, потім довго йшли по лісовій стежці.

Її *місце сили* розташовувалося на невеликому піщаному пагорбі, вкритому сивими лишайниками і порослому не густим сосновим лісом.

Зійшло сонце і освітило своїм ніжним ранковим трохи помаранчевим світлом ажурні вершини дерев. Краса була така, ніби я потрапила в казку!

Підвівши нас до потрібної ділянки, Владімір почав розповідати:

— Вся ця частина пагорба — *місце сили* Суфі. А ось тут, біля цієї невеликої сосонки — власне її *робочий майданчик*.

Суфі запропонувала нам Свою допомогу — тим, кому це дійсно потрібно, — в очищенні енергетики наших голів, зокрема — у зв'язку з лікуванням органів зору.

Ввійдемо. Якщо буде крутитися голова, — звернувся до мене Владімір, — то це нормально. Коли ми вперше бували тут, у нас всіх були саме такі відчуття від її колосальних за силою впливів!

... Мене залишили наодинці з Суфі. Я притулилася спиною до сосни — і тут же немов зникла, провалившись у її Обійми! Я ще не встигла докласти жодних зусиль, але гаряча ніжна Любов Суфі вже заповнила мою анахату, а потім і все тіло. Трохи з сумом я відчула: яка ж ще величезна між нами різниця!

І як же багато чому мені належить ще навчитися, щоб стати такою, як Вона!

Я відчувала, як Вона цілує і обіймає мене! Яка ж це була інтенсивна і, разом з тим, найтонша Любов! У той момент прийшла думка, що, якщо б я була чоловіком і зустріла на своєму шляху таку Жінку, то я б обов'язково досягла Досконалості! Посміхнувшись своїм думкам, я подумала, що обов'язково навчуся в цьому житті дарувати любов так само, як це роблять Божественні Жінки!

І тоді Суфі сказала мені:

— Жіноча любов може творити дива, відкриваючи духовні серця і ведучи за собою — дорогою любові!

Але для цього потрібна сила! Ставай сильною!

... Поки ми підкріплювалися перед тим, як продовжити медитації, Владімір передав й інші її слова:

— Багато ти приведеш до Мене людей! Повністю ти дозрієш, коли тобі буде близько 40.

Великий Нгомо

Владімір почав знайомити мене з Ним, коли ми були ще на пагорбі Суфі, на іншій стороні пагорба.

Вказуючи вдалину, він почав пояснення:

— Подивися он туди: там — величезний, багатокілометровий Махадубль Нгомо. Звідти — Він зараз простягає до нас Руку, і тіла наші опиняються на Його Долоні.

Оглянемося тепер з Його Долоні. Навколо, з усіх боків — багатовимірنا Нескінченність Абсолюту!

Відчуємо: Бог тримає мене на Долоні. Він постійно спостерігає мене: все, що я роблю, про що думаю, про що говорю. Він тримає на Долоні, споглядає і приймає рішення про моє майбутнє —

близьке і віддалене — в залежності від усіх прийнятих мною етично значущих рішень...

Це відчуті і запам'ятати — важливо: я постійно є помітний Богом, сховатися від Нього — неможливо! Немає можливості хоч щось від Нього втаїти! Все, про що б я не думала, про що б не говорила, що б не робила, — все зараховується при вибудовуванні моєї долі! У кожен момент Нгомо і Інші Святі Духи з усіх боків споглядають мене!

... І ще одна медитація, яку зручно виконувати тут: можна, злившись з Нгомо, підійти до свого тіла, увійти в його серединний меридіан — і з нього прочищати руками свідомості очі.

... Ось — і Суфі налетіла! Як пташка! Хоче теж допомогти тобі з очима, — говорить раптом Владімір, і всі ми сміємося.

... Я працювала, відчуваючи Їх Руки, Зливаючись з Ними. Мою роботу трохи утруднював нежить, що загострився. Причому Владімір наполегливо вчив мене сякатися не в хустку, а прямо на землю, затикаючи пальцем спочатку одну ніздрю, а потім іншу. Він пояснював, що носовичок є джерелом зарази. Інфіковані соплі висихають на хустці — і потім при будь-яких діях з хусткою вони розпорошуються і заражають інших. Тому хусткою доречно користуватися тільки там, де сякатися «оземь» вважається непристойним.

Я вчилася цього... довго і важко, оскільки ніяк не могла побороти якісь свої «комплекси». Щоб сякатися «методом Владіміра», я намагалася відходити подалі від усіх — в куці. Там я... тренувалася. А всі поглядали здалеку на мене і сміялися.

Тоді Владіміру довелося прочитати на цю тему невелику лекцію:

— Якщо відчувати себе матерією, — говорив він, — то легко виходить засуджувати деякі види матерії: ця і та, мовляв, — «нехороші». Але в такому випадку

ми адже маємо справу, знову ж таки, з «людською формою».

Розглянемо приклад: поки моя слина знаходиться у мене в роті, вона є природна частина мене — і все в порядку, чи не так? Але варто плюнути — і та ж слина вже може викликати огиду! Навіть з власним плювком мені вже контактить не хочеться! Чому?

А соплі — це ж такий ж розріджений слиз, народжений моїм тілом. Слина плювка, соплі — це є всього лише матерія, пракріті — в різних її проявах. До них можна ставитися філософськи, а не по шаблонах «людської форми», тобто, не тому, що так «прийнято» або «не прийнято».

Все це — пракріті. Трупі — це теж пракріті. І якщо ми розуміємо, що це все — лише варіанти пракріті, то відрази до трупів чи страху перед ними вже не буде. Як і до сопель.

— Ну, трупи — це для мене вже пройдений у студентські роки етап вдосконалення, — сміюся я.

— Так!

Соплі! Ось — сучасний етап! Злободенна тема! — Урочисто проголосив Владімір, і ми дружно реготали.

Потім він підвів підсумок:

— Безсумнівно, грань між допустимим і недопустимим з точки зору естетики — треба завжди відчувати і дотримуватися. Приклади наводити не буду. Але сякатися в лісі — по — нашому! Це — правильно.

* * *

— А тепер підемо на іншу *робочу площадку* Великого Нгомо! — Промовив Владімір. Потім, прислухавшись і посміхнувшись, він додав:

— Нгомо жартує: «Ой, говорить, Мене ще ніхто так не називав!».

... Ранок був прохолодним, і я трохи змерзла. Плюс — нежить...

А Нгомо — огортав відчуттями усмішки й радісного сміху! В результаті, я настільки осміліла, що навіть посміла пристати до Нього з «дерзновенної молитвою»: з проханням про африканську спеку. Я мріяла нагріти своє тіло — до гарячих температур! Мабуть, мама перегрівала моє тіло в моєму дитинстві. Швидше за все, саме звідти — така любов до спеки і неприйняття холоду.

... Місце, куди ми прийшли, виявилось, до всього іншого, на чистому піску. Ну чому тут — не спекотна африканська пустеля?!

... Владімір, намагаючись хоч трохи задовольнити моє бажання спеки, організував у ліску неподалік жарке вогнище. Навколо нього ми відпочили, а я хоч трохи відігрілась.

Потім ми знову вийшли на *робочу площадку*.

— Ми — в Ньому, у Великому Нгомо, — говорив Владімір. — І перше, що можна тут зробити, це «провалитися крізь землю» — в «прірву» позаду свого тіла. «Прірва» — заповнена Його яскравим білим вогнеподібним Божественним Світлом! Це *місце сили* — ще один гарний приклад «дірки», що дозволяє найлегшим чином проникати в Божественні еони!

Потім можна буде те ж саме потренувати стосовно і до всіх інших сегментів.

... Тут можна навіть відчути Живе Світло Його Божественної Свідомості — на дотик, між пальцями рук себе-свідомості. Зі стану розчинності і єдиносущності — відтворимо тільки руки — і поторкаємо Нгомо пальцями.

... Вивчаємо Нгомо! Він тут — на кілометри в усі боки!

Можна багаторазово зміститися концентрацією себе всередині величезного Махадубля Нгомо. У Ньому — кілька *робочих майданчиків* з різними властивостями і можливостями.

Тут можна дуже легко робити «наїзд» на своє тіло ззаду — так, щоб сприймалася тільки передня стінка тіла. Підходжу до тіла ззаду Стіною Світу — і з'єднуюся з простором усередині тіла. Заповнюю цей простір собою-Світлом — аж до найдрібніших деталей тіла: таких, як ніс, вуха, очі, пальці рук і ніг. Використовуємо для цього руки свідомості.

А тіло тепер можна сприймати як «рухливий барельєф», єдиносущий Великій Стіні Світла!

Перебуваючи в цьому стані, можна легко перетворювати себе-Світло — в Вогняний стан. Проміємо цим Вогнем свої обличчя зсередини, тобто, підходячи ззаду.

Повторимо все це з усіх чотирьох сегментів.

Повне зцілення від складних хвороб може наставати лише тоді, коли ми промили і прочистили тіло з усіх чотирьох сегментів або хоча б з двох задніх.

... Увійдемо в медитацію: «Є тільки Божественний Вогонь». Бажано привчити себе до цього стану. Воно повинно стати стійким, стабільним для нас!

Більш того, можна переміщатися в якості Божественного Вогню: бути їм, зокрема, попереду від свого тіла, що рухається, а також позаду, зверху, знизу, всередині...

Така практика дозволяє поступово нарощувати кількість себе-Вогню, поступово готуючись до того, щоб стати «Сонцем Бога».

Зрозуміємо значущість цих медитацій: адже цей стан мене-свідомості ідентично тому, в якому найпотужніші Святі Духи виходять з Обителі Творця!

І ми можемо вже прямо зараз вчитися бути в цьому стані!

Наступним же етапом має стати освоєння уміння перебувати в Обителі Споконвічного — в Злитті з Ним.

... Лада теж зараз тут. Вона спостерігала за нами. Вона каже, що Нгомо ще дечого підкаже Тані, а Я, мовляв, «піду займатися Своїми справами».

... Ми посміялися і продовжили роботу.

— Таня! — Говорить Владімір, підійшовши до мене. — Ти знову нерухомо стоїш! Може бути, я даремно до тебе пристаю з тим, що краще медитувати при русі тіла. Може бути, у тебе — така індивідуальна особливість? Ти сама — через особистий досвід — спробуй, порівняй: як буде краще виходити?

Я трохи роздратовано відповіла, що особливої різниці не відчую. Владімір згідно кивнув і відійшов.

Я спробувала ще раз — рухатися або стояти — і помітила, що масштабні медитації легше вдаються саме при русі. Але «маленькі», де потрібно, наприклад, зосереджену увагу на усуненні дрібних забруднень в якихось частинах тіла, краще виходять — у мене — при нерухомому тілі.

... Але я недовго змогла медитувати: втома нахлинула така, що я готова була впасти на місці і заснути. Ледве пересуваючи ноги, я відійшла трохи вбік і, розклавши туристський килимок, плюхнулася на нього на спину, спрямувавши погляд в блакитну височінь. Розкидавши руки й ноги, завмерши в блаженстві, я запізнило зазначила, що не скинула верхній одяг і що зараз знову підійде Владімір і запропонує її зняти, так як вже давно піднялося сонце і взагалі — жарко!

Але мені було — так добре! Я була не в змозі поворухнути жодним м'язом! А Нгомо просочував мене Своїм Сонцем! Я потопала в Ньому, в Його Радості, в Його Блаженному спокої!

... Владімір, однак, так і не підійшов. Він пішов збирати гриби. Решта ж — так і взагалі вляглися загоряти. А я лежала в своїй фуфайці і насолоджувалася — в ній — «африканською» спекою!

... Зрештою, мої сили відновилися. Відчувши, що я можу вже сісти, я піднялася і почала повільно стягувати верхній одяг. На інше мене «не вистачило».

Нгомо запропонував мені вислухати і записати Його слова:

— Приблизно шість тисяч чоловік прийдуть в майбутньому до тебе вчитися... — я трохи затнулася на цифрі, але потім подумала, що нехай поки так, «час поправить». — Нехай вони будуть — як діти твої! Піклуйся про них, як про себе!

Закрий очі на те, що люди не шукають Мене! Нехай із сотні знайдеться тільки один, який захоче слухати! Розповідай йому про Мене, починаючи з нуля!

... Далі Нгомо торкнувся деяких нюансів і подробиць щодо моєї роботи з учнями в моєму місті. Я тільки зітхала, напружено думаючи, як же мені це здійснити найбільш вдало і бездоганно?!

Нгомо посміхався. Я зливалася з Його ніжним білим Світлом і готова була залишатися тут вічно!

Сонце Адлера

Ми збирали гриби, коли Аня, посміхаючись, зауважила, що сьогодні дуже активний Адлер. Ми зрозуміли, що Він запрошує нас зайти на Його місце сили. Тим більше це було приємно, що ми вже були якраз недалеко від нього.

Тут мене чекав черговий сюрприз: величезне «Сонце Бога» Адлера! Владімір говорив, що на цьому місці сили можна виконувати майже всі вищі медитації.

Я бачила величезність «Сонця Бога» і позаду за спиною, і безпосередньо під ногами, і вгорі, і в безмежних глибинах внизу! Воно оточувало з усіх боків, але також світило і з багатовимірної глибини безпосередньо під матерією мого тіла!

Після очищення тіла з боку кожного сегмента мені прийшла думка пройти крізь своє тіло — в стані Злиття з «Сонцем Бога». Спробувала — вийшло!

Працюючи так, я почала *бачити* Адлера, точніше — один з його обліків, як згодом виявилось. У Нього була світла коротка борода і довга темно-коричнева мантия, схожа на ті, що носили вчені середньовіччя. Але Адлер швидко відкинув можливість формування стереотипу мого ставлення до Нього через цей Його образ. Замість цього Він... обійняв — і занурив у Свою Любов так інтенсивно, що я забула, де перебуваю! Я розвеселилася і навіть почала жартувати з Адлером! Вже таку Він створив емоційну обстановку!

Через кілька хвилин Владімір підійшов до того місця, де я тільки що так спілкувалася з Адлером, але тепер вже пішла і відпочивала біля багаття. Він раптом зауважив, що тут особливо добре відчувається Адлер і що я вже створюю свої *місця сили*!

Адлер попросив мене взяти ручку і блокнот і вислухати Його. Перше, що я почула, звучало так:

— Ефективним впливом на щільну матерію ти повинна будеш опанувати досконало!

... Почувши таке, я, проте, тут же повернулася до «прозаїчного»: адже я ще й тіло-то своє не дочиста! Самими непідвладними залишалися очі. З цим питанням я до Нього і звернулася:

— Адлер, чому я не можу дочистити свої очі?

— Проблема — в неадекватності діяльності розуму: неповної оцінки їм нових перспектив, що розкриваються перед тобою. Щоб справитися з цією проблемою — потрібно навчитися саме постійно жити в максимально розширеній анахаті, бути нею, бути духовним серцем. Лише тоді така неадекватність пройде, настане життя в стані «хронічного успіху»!

— Я не живу в анахаті?

— Ні, ти в ній живеш. Але ти зайво часто перетинаєш площини матеріального світу — і світу Духа. Світ матерії заманює тебе — і ти гальмуєш перебування в Мені. Навчися жити — майже постійно!

— саме розширеним духовним серцем! Так ти,

зокрема, в ще більшій мірі підставиш себе поцілункам Моєї Любові!

Треба підніматися у верхній «міхур сприйняття» лише в міру необхідності. Ти ж робиш протилежним чином: опускаєшся в нижній, лише коли приймаєш таке рішення.

В освоєнні цього — основа всього твого подальшого успіху!

І постарайся донести до людей інформацію про чудеса зцілень, що здійснюються саме завдяки життю в якості духовного серця!

Але чудеса відбуваються з тими, хто при цьому не забувають про Мене!

Сама — будь в Мені! Для цього — продовжуй освоювати величезність і велич духовного серця!

Ще: припини голосити: «У мене не виходить!»

«У мене — виходить! У мене — вийде!» — Живи ось в такому напорі!

... Від кількості інформації «крутилася голова». Потрібно було стільки всього засвоїти, стільки навчитися, у стільком розібратися!

А поки розбираєшся — як не спіткнутися?

«Чертог Шлюбний» Бога-Отця

Місце сили Хуан-Ді, яке Він запропонував нам сьогодні відвідати, було на березі моря. Тут Він показував Обитель Творця і вчив в неї занурюватися.

Ми зійшли з електрички і рушили в потрібному напрямку. І тут я відчула особливі властивості ніжності і радості, які раптово заповнили мою анахату. Це було так здорово, що я... як би відразу «ожила», чітко розуміючи, що цей стан дарував мені мій новий Учитель Хуан-Ді! Я йшла з Ним, як в обнімку з коханим! Ніколи не думала, що Він — такий! Адже все-таки... —

Імператор Китаю, Мудрий Наставник!... Я сміялася, дивуючись і захоплюючись!

— Я ніколи не спостерігав *так багато* Хуан-Ді! — Раптом каже Владімір. — Він прийшов на побачення з тобою!

... Ми підійшли до *місця сили*: піщана мілина, а попереду, наскільки вистачало очей, стелилося море, ніжно і тихо шелестячи прибоєм.

— Це — місце, де Хуан-Ді хоче показати тобі нову медитацію, — сказав Владімір, скидаючи рюкзак. Я наслідувала його приклад, і ми сіли на лежачі на піску колоди. Поруч знаходилося кострище. На ньому Владімір швидко розвів невелике багаття.

Після того, як ми відпочили і перекусили, він приступив до пояснення.

— Давай почнемо з розминки: підходиш до води — і згадуєш, як можна тримати море на своїх руках — руках Махадублем.

Потім — те ж саме, зайшовши босоніж у воду, з моря — по відношенню до берега.

... Почекавши, поки я потренуйтеся з цими медитаціями, Владімір продовжив:

— Далі продовжимо роботу з «міхурами сприйняття». Ми вже «розкривали» знизу нижні «бульбашки» — і через їх *бездонність* можна було входити в найтонші еони.

Зробимо це спочатку «праворуч», потім — «зліва», а потім і те, і інше — одночасно.

... Тепер — інша підготовча медитація: входимо в стан відразу двох «Сонць Бога» — «правого» і «лівого»...

... І ось тепер — найголовніше. Але це вийде не інакше, як за участю Хуан-Ді. Тобто, на те, щоб медитація вийшла, потрібна безпосередньо Його Воля.

А саме, треба спробувати запросити Його — Обличчям — в свою анахату. І, якщо Він погодиться — то тоді можна буде легко опуститися в Його

Вселенську Анахатищу — безкрайне Духовне Серце Хуан-Ді, суще в Обителі Творця.

Так — ми опиняємося в загальній для всіх Божественних Учителів Обителі. Це звідси — Вони виходять для допомоги втіленим, постаючи перед нами в Світлових Проявах — в тому числі, у вигляді Махадублів і «Сонць Бога».

... Увійшовши в Обитель Їх Єдиного Ми — розправляємо руки і пізнаємо цей стан Бога — стан Їх Спокою...

... А з нашими тілами зараз поруч — Хуан-Ді, Лао-Цзи, Хань... Хуаня немає чомусь... Мабуть, іншими справами зайнятий... Чим Вони займаються, поки я говорю?... Вони — дивляться на нас, спостерігають. Ми — «за це» — можемо пообнімати Їх. І, якщо будуть якісь побажання чи натяки в медитативному відношенні або в чому-небудь іншому, — то потрібно прийняти Їх поради, настанови...

Ось — Хуан-Ді підійшов ближче Всіх до наших тілах. Він відкриває Собою вхід в Їхню загальну Обитель... Це — саме Його улюблене заняття: показувати учням Бога даний розділ Їхньої духовної роботи.

... Тепер пробуй все це робити сама, без моєї участі, але спираючись на допомогу тільки Хуан-Ді...

Нагадаю, що Апостол Пилип називав Обитель Бога-Отця — «Чертогом Шлюбним», тобто, місцем, де Єдиний Споконвічний приймає в свої обійми знов вхідні Душі — і зливається з Ними в Божественному екстазі Досконалою Любові.

... Я відчула Обличчя Хуан-Ді в анахаті — і у мене тут же все вийшло! Скільки Блаженства! Мені страшно захотілося простягнутися туди повністю — до останньої своєї крапельки! Щоб, як колись говорив Владімір, вже звідти, з Їхньої Обителі, — дивитися на світ матерії, надягати своє тіло на руку свідомості, як рукавичку. Але це поки не вдавалося.

— Ну от, Хуан-Ді говорить, що бере тебе «в оборот», — промовив Владімір. — Він приймає тебе в свої обійми... І показує тобі «Чертог Шлюбний» Бога — Отця зсередини...

* * *

Коли ми потім відпочивали, Владімір продовжив бесіду:

— Треба, використовуючи схему вивчення будови Абсолюту, опубліковану в наших книгах, навчитися розрізняти еони. Не маючи достатнього досвіду в їх розрізненні, їх можна сплутати. Особливо це небезпечно стосовно тих з них, які позбавлені яскравої світимості.

У «Чертозі» — немає яскравого світла: адже там — Спокій.

І там є характерна саме для цього еону як би легка світлова структурованість.

В якійсь мірі схожий з «Чертогом» еон протопракріті. Але в ньому немає тієї структурованості. У ньому — ми бачимо зірки, а якщо ще далі піти, то і сузір'я.

Ще є чорне пекло, вміст якого — липка чорнота, що складається з агресії і злості. Це — якщо співналаштуватися — викличе стан жаху... І наслідки можуть виявитися дуже несприятливими...

Але — краще не співналаштовуватись! Перемкнемо краще увагу на Бога!

Повторю, що Бог — в аспекті й Творця, і Абсолюту — Єдин. Це — Істина. Але складається Він — з Множини.

Це — важко вирішувана ситуація для слабких інтелектів. Але, коли інтелект вже розвинений в ряді інкарнацій і в даному втіленні, то виявляється можливим цю Істину сприйняти.

Причому це треба не забувати розумом, а пізнати через власне дослідження, вивчення.

... Тепер можна підвести підсумок нашої роботи. Я показав тобі на практиці всю необхідну поки для тебе програму, — додав Владімір через якийсь час. — Ось як можна цікаво жити, виявляється! А ти... на танці перш бігала на високих підборах!

... Коли ми поверталися додому, «душа співала»: я була наповнена радістю, щастям! Я була — дійсно щаслива!

* * *

Сьогоднішня поїздка була останньою в цей мій приїзд. Прийшла пора прощатися. Підсумки були підведені, цілі ясні. Всі мені бажали успіхів!

На підході до електрички, Владімір передав мені записане їм ще одне Одкровення від Адлера:

«Навіть якщо у тебе нічого не вийде на соціальному плані, навіть якщо будуть всього одна або дві людини, яких ти зможеш привести в Мене, — знай, що ти — Моя!

Це твоє втілення — останнє в ланцюзі всіх попередніх: довгої дороги в свій істинний Дім, в Мою Обитель.

Ніяких сумнівів у Мене немає в успішному результаті цього твого втілення.

Я тебе запрошую в нашу Групу Божественних Вождів!»

Перша втрата стійкості

Після цілого місяця тієї гармонії життя в спілкуванні тільки з Богом і Його успішними учнями — мені довелося повернутися в колишнє оточення роздратованих, хворих і втомлених людей. Немов

навмисно з їхнього боку, їх грубі вимоги і претензії до мене почастішали, доходячи аж до повністю абсурдних. І одного разу я зірвалася, зрезонувала з ними емоційно, увійшла в стан конфронтації і надовго втратила внутрішню гармонію...

Я нікому з моїх друзів про це не повідомляла. Але... незабаром прийшов лист від Ані, в якому вона м'яко попереджала, що виходи зі стану любові неприпустимі, що потрібно нести відповідальність за ту силу емоцій, якою ми тепер володіємо...

Я прийняла ці настанови до уваги і постаралася «взяти себе в руки». Але повністю відновитися не вдавалося...

Останній призов Бабаджі

Через кілька днів Аня переслала мені записані нею і адресовані мені слова Бабаджі:

— Я міг би розповісти тобі дещо ще для твоєї книги, коли ти розгорнеш серце, впускаючи Мене, і схилиш свій слух до Моїх слів.

... Все проходить: століття, втілення... А твоя любов до Мене і Моя Любов до тебе — хай будуть непорушними!

Ця любов дозволяє Мені завжди бути поруч, знати про тебе все, бачити тебе, де б ти не була!

Ця любов дозволяла тобі занурюватися в Мої Глибини!

Любов людини і Бога може бути взаємна — і тоді вона вчить розчиненню індивідуального «я» в безмежному Загальному «Я» Бога!

Слухай Мене, Моя улюблена! Згадуй Мене! Це — зараз особливо важливо!

Я привів тебе до Гуру, який вмів зчищати всі нашарування его з Атмічної Складової душі. Він робить це настільки ж віртуозно, як Я. Не протився

його роботі Майстра! Тільки там, де більше немає «тебе», — у всій повноті являє Себе Бог!

Це — Наша задумка на твоє останнє втілення: така усвідомленість душі в Первинному, що через твоє тіло може бути явлено все те, що хоче Велика Єдина Одвічна Свідомість!

* * *

Я сиділа за комп'ютером, закінчуючи обробку своїх спогадів про роботу з Владіміром і його найближчими друзями.

Раптом — у всій квартирі погасло світло. Відключився і комп'ютер.

Стала розбиратися. Виявилось, «вилетів» запобіжник.

Виправила. Включила знову комп'ютер.

У випадках подібного «некоректного» вимикання комп'ютера — в програмі WORD передбачена спроба відновлення файлу, з яким до такого виключення йшла робота. При цьому створюється додаткова версія файлу з, як іноді буває, більшою кількістю збереженої інформації. Такий новий файл різні версії програми шаблонно позначають як «Документ 1», «файл відновлений» або якимось подібним словом.

Дивлюся — і не вірю своїм очам! В моєму комп'ютері цей новий створений WORD'ом файл виявляється названий: 'В гостях у Бога'! Як би «комп'ютер сам» створив цю назву!

Явне втручання в роботу комп'ютера з боку Бога! Чергове диво, створене Бабаджі з метою підтвердження — для мене — реальності й істинності всього розказаного в цій книзі...

Візит Владіміра в мій будинок. Мої помилки і гіркота прощання

Ми з Владіміром домовилися, що він приїде до мене, щоб допомогти знайти нові *місця сили* в моїх краях.

І ось — він приїхав.

Я жила одна в однокімнатній квартирі, що складалась із досить великої кімнати, суміщеної із кухнею.

У мене було тільки одне спальне місце — розкладний диван. Тому до приїзду Владіміра я приготувала друге спальне місце — на підлозі для себе, постеливши поролоновий килимок.

Але Владімір, озирнувшись, вибрав для себе саме це місце — на підлозі:

— Навіщо ж я буду порушувати твій звичний спосіб життя?

... Потім він став оглядати все інше в моєму житлі. Звернув увагу на велику кількість домашніх рослин в горщиках. А їх у мене було штук двадцять. Вони займали і все підвіконня, і цілий кут кімнати біля вікна — на спеціальних зварних металевих стелажах.

— Навіщо тобі їх стільки? Схоже, вони зайняли в твоєму житті — за значимістю — те саме місце, яке колись належало кішкам!

В результаті, адже не відбулося очищення твоєї уваги від зайвого, не необхідного — відповідно до чернечого принципу апаріграхі. Відбулася лише заміна одного зайвого — на інше зайве!

Виявилось, що ти... просто не можеш жити без цих — привабливих для твоїх індрій — об'єктів уваги! Але ж скільки ми про це говорили, скільки ти могла про це читати в наших книгах!

Адже одне з головних правил чернечого життя полягає в тому, щоб усунути з нього все те, що

відволікає увагу від Бога, спрямованості до Нього і служіння Йому!

... Я мляво спробувала заперечити:

— Але ж це — мої друзі, я доглядаю за ними...

— А тепер давай подивимося на цих твоїх друзів більш конкретно.

Ось ця велика рослина — так, це твій друг. У нього — прекрасна енергетика, що відповідає чистій і сильній людській анахаті!

Ще ось це маленьке, того ж виду, — воно теж друг, але воно занадто мале, щоб від нього була користь.

А ось ці всі — вони біоенергетично нейтральні: ні друзі, ні вороги. Просто місце займають. А також — твої увагу і час. Чому б тобі їх кому-небудь не подарувати? Або хоч на підвіконня на першому поверсі на сходах постав і поклади записку: «Кому треба — візьміть».

Тепер подивися на це — з жорстким листям, налаштуйся на його енергетику! Вона у нього — інтенсивно сіра, його біополе налаштоване вороже по відношенню до тебе! Воно тобі явно шкодить!

І взагалі, чи не краще посадити в таких же горщиках на підвіконні щось їстівне? Селера, любисток, петрушку і так далі...

... Так... Перемкнемося на стіни.

Ось ці фотографії з нашими краєвидами — прекрасні! Вони налаштовують на витончену красу природи! Портрети Ісуса, Саття Саї, Бабаджі — вони — як вікна в їх Божественні Душі!

А ось це — що за мазня? — Владімір вказав на дійсну мазанину, вивішену в дерев'яних рамках. Широкі безладні мазки пензлем — зеленою фарбою. Мабуть, це були перші спроби малювати якоїсь дитини у віці одного-двох років. Я не знала їх походження, вони дісталися мені разом з цією квартирою.

— Поглянь на цю ситуацію адекватно: вони — енергетично — і не корисні, і не шкідливі. Але вони —

час від часу — затримують на собі твою увагу, відволікаючи тебе від дійсно корисних для тебе об'єктів: твоїх Божественних Вчителів і тих людей, яким ти допомагаєш!

Дозволь мені трохи торкнутися ще раз глибин методології духовного вдосконалення. Пам'ятаєш? — Ми говорили про вектори шкали багатовимірності? Ми тоді стосувалися тільки одного з них. Але, насправді, їх можна вибудувати більше. Такі вектори дозволяють проілюструвати, зробити наочними для себе — послідовності переходів між двома протилежними крайнощами. Це — як збудовані траєкторії для роботи над собою.

Перший і найважливіший вектор — між пеклом — і граничною витонченістю Первинної Свідомості.

Другий — між матерією — і її Творцем.

Також:

— Між темрявою невігластва — і пізнанням самого важливого в житті,

— Між «глухим» егоцентризмом — і саможертвовної любові,

— Між гунами тамас — і саттва, а потім і ще вище: до станів Святого Духа і Творця,

— Між емоційним співналаштуванням зі своїми конкретними ворогами-людьми — або з Безкрайністю Любові Бога,

— Між поневоленими хворобами — і тотальної чистотою душі і тіла і навіть набуттям Безсмертя.

А ще — між конкретними локалізованими об'єктами світу матерії — і Нескінченністю і Вічністю Первинної!

Прагнучи пізнати Творця, нам є сенс привчати себе до співналаштування не з дрібними предметами, а з об'єктами все більш і більш масштабними. Згадай, як ти сама росла: починали ми з заповнення собою кочоків дерев, потім — просторів над морем, ще далі були величезності Свідомостей Святих Духів і еонів «Задзеркалля»... Механізм «тотальної

реципрокальності» дозволяв саме дійсно розчинятися духовним серцем в цих Проявах Абсолюту... це поступово підвело до можливості Злиття і подальшого Зрощення з Єдиним Ми Первинної Свідомості...

А ти... в своєму житті... виявляється, активно протистоїш цьому, повертаючи і повертаючи себе знову до «злиття» і «зрощенню» свідомістю з матеріальними дрібницями...

... А це фото сплячого кота!... Так, у нього — симпатична незвична поза! Але ж він зараз, тобто, в той момент, коли був сфотографований, бачить якийсь дуже поганий сон! У нього — чорна всередині голова! І чи не тому у тебе завжди теж енергетичний бруд в головних чакрах, що ти милуєшся ним і співналаштуєшся з ним? Адже при кожній нашій зустрічі мені доводиться очищати твою голову! А коли ми довго не зустрічаємося — вона у тебе хронічно боліла!

... Мені було соромно... Адже чому сама не здогадувалася?! Ще раз переконалася, що Владімір завжди правий у вирішенні моїх проблем зі здоров'ям...

— Чому у тебе, — продовжував громити мої «життєві підвалини» Владімір, — на клавіатурі комп'ютера на чорному тлі — темно-червоні літери?! Невже тобі корисно таке перенапруження зору, коли ти щось друкуєш?! І чому у тебе світло люмінесцентної лампи б'є прямо в очі з відстані всього в півметра?! Ось, виявляється, чому нам так і не вдалося відновити твій зір: адже ти сама його калічиш!

... Втім, треба зазначити, що Владімір говорив все це своїм звичайним м'яким і спокійним тоном... Хоча інший хто-небудь міг би і роздратовано кричати...

... А потім я накоїла таке, за що мені буде соромно завжди...

Справа в тому, що у мене був життєвий стереотип, зафіксованих ще з дитинства, — вставати

вранці так, щоб «бігом» сполоснутись під душем, випити чашку кави — і мчати на роботу.

Владімір же чинив діаметрально протилежним чином: вставав рано і, поснідавши, щоб запастися енергією, — якщо не було інших термінових справ, медитував.

Різниця в часі між нашими пробудженнями становила кілька годин.

Тут мені довелося зрозуміти те, що він мав на увазі, коли говорив, що кожному ченцеві добре б мати власну келію...

Зрозумівши, що мене переробити швидко щодо корисності ранніх підйомів не вдасться, він спочатку — годинами — просто лежав на своєму килимку вранці, намагаючись нічим не порушити мій сон. У наступні дні він став пробувати тихенько вставати — і медитувати, сидючи на стільці в темряві... Хоча зрозуміло, що ефективність такої його роботи була прикро низькою.

Я розуміла, що він від цього страждає. Адже він раніше не раз говорив мені, що кожна година подарованої нам Богом життя на Землі повинна бути заповнена корисною роботою максимально!

Але я не вважала за потрібне змінитися прямо зараз: адже як приємно ще хоч трошки поспати вранці!

І одного разу я не витримала і «зірвалася» емоційно, коли Владімір мене мимоволі розбудив. Моє роздратування виявилось вельми бурхливим і зтяжним. Хоча вголос я не вимовила на цю тему ні слова...

Владімір теж, хоча і відчував прекрасно, як потім з'ясувалося, мій стан, не говорив мені про це нічого в той день. Він очікував моменту, коли я зможу його вислухати в урівноваженому стані.

Лише наступного дня він про це заговорив:

— Нам треба дуже серйозно обговорити твої успіхи і недоліки в нашій роботі. І — намітити плани на подальше.

... Він спочатку перерахував — по пунктам — успіхи.

Але потім, обережно підбираючи слова, щоб мене не травмувати зайво, — став говорити про мій вчорашній стан:

— Але... дивись: вчора ти, можна сказати, майже перекреслила всі свої досягнення...

Адже що таке психічна саморегуляція? Так, це — вміння легко довільно змінювати свій емоційний стан. Це ти опанувала.

Але для чого все це потрібно? Для того, перш за все, щоб знищити в собі навіть саму здатність до прояву будь-якої грубості, зміцнитися в максимальній тонкощі — і стати Досконалою Душею, гідною того, щоб влитися в Первинну Свідомість.

Ти можеш заперечити, що, мовляв, увійшла адже в такий стан — ненадовго, всього лише години на дві...

Так, таке виправдання було б припустимо, якби мова йшла про енергетично пересічну людину. Але ти — маєш силу Нанака! І плюс те, що вже напрацювала в цьому втіленні!

Адже, чим більшою силою свідомості володіє людина, — тим вона зобов'язана бути більш обережною у поводженні з цією силою.

Маленька душа може принести шкоду своїм подібним станом — лише небагатьом істотам, яким не пощастило опинитися поруч.

Але від негативних станів великих душ — шкода може бути колосальна!

Великі витончені Душі — адже насправді, а не тільки в казках і легендах — облагороджують простір навколо своїх тіл — на кілометри, сотні кілометрів і до ще незрівнянно більших обсягів простору. І ті з втілених людей, хто бажають наблизитися до Божественності, можуть робити це, в тому числі, через співналаштування з такими Душами.

А ти... — я спостерігав тебе з великої відстані в ті години твого пекельного стану — сама перетворилася

на подобу... чорної пухлини всередині Світла Святих Духів!

І цим твоїм станом ти, в тому числі, дала мені такого стусана, що я ось... до сих пір відчуваю себе... в польоті!... І тільки тіло моє затрималося в твоєму домі!... Мені тепер треба і його забрати.

Тому я зараз і тілом змушений буду тебе покинути.

У ситуаціях, подібних до цієї, Бог застосовує таке формулювання в напуття людини, що залишає конкретний потік духовної роботи: «Тепер тобі належить почати все з початку...».

Тобі зараз знову надається повна свобода вибору твого шляху по життю. Ти вільна зробити будь-який вибір — як, втім, і завжди. Але — пам'ятаючи про «закон карми».

Якщо захочеш йти тільки тим шляхом, яким йшла з нами, — почни з докладного усвідомлення і прикладання до себе перших же двох ступенів схеми Патанджалі, які змальовані, в тому числі, в нашій 'Екопсихології'.

Я підкреслюю: вже найперші з тих ступенів ти так ще і не освоїла...

— Так, я згодна... Все було так швидко...

— Так. Всього лише ті кілька років, які ти мала для того, щоб все те, що прочитала в наших книгах, — прикласти до себе і змінити себе відповідно до тих багатьох рекомендацій Бога! — З м'якими сарказмом і сумом відповів Владімір.

... Помовчавши, він продовжив, привносячи оптимістичний емоційний струмінь:

— Але за останні місяці нашої спільної роботи ти придбала такий величезний життєвий досвід, так багато дізналася і про Бога, і про людей, і про себе!

Хоча, бачиш сама, деякі проблеми залишилися так і невирішеними.

Зараз тобі надається досить сприятлива ситуація: використовуючи всі отримані знання,

переглянути і переробити себе і своє життя ще раз з початку.

Ти могла б адже не тільки слухати про «людську форму», а й дійсно переглянути всі компоненти свого життя — і позбутися від всього тамастичного, що в тобі ще присутнє!

І не переживай про те, що трапилося з тобою вчора надмірно сильно: таке трапляється з багатьма з тих, хто потім успішно продовжують свій духовний ріст.

Це виявляється дуже непросто: не тільки погодитися з правильністю принципів життя, запропонованих нам Богом, а й застосувати їх саме до себе.

До речі, одне з таких правил — «Кожен вихід зі стану любові веде до накопичення негативної карми». Про це я розповідав в книзі 'Як пізнається Бог'.

Я вірю, що ти впораєшся з усіма труднощами! Адже ти набула такий багатючий досвід, включаючи досвід цих останніх днів!

Бажаю тобі успіхів і повноти щастя і в «земному», і в духовному!

... Потім Владімір говорив зі мною ще кілька годин, нагадуючи мені, в тому числі, про те, якими принципами він і його найближчі супутники допомагали мені.

— Зверни увагу: адже маса невігласів проголошує себе «просвітленими гуру» — і торгує своїми дурницями або навіть явною брехнею! Але ми тобі — дарували.

Хіба ж може бути грошовий розрахунок у взаєминах, заснованих на справжній духовній любові?!

Побач: любов — це саме дарування: дарування свого, дарування себе! Коли з'єднуються душі, саме так люблячі один одного, — то між ними виникають гармонія і потім злиття.

Люди, які навчилися цього в любові один до одного, потім легко зливаються в любові і з Богом!

У майбутньому ти зможеш, якщо вважатимеш такий принцип також і своїм, чинити так само.

... Зараз ти своїми станами... розтягнулася між інертністю гуни тамас — і тим, що набагато перевищує гуну саттва. Але так жити довго — не можна!

Тобі зараз треба зупинитися, відпочити, озирнутися — і зробити вибір: чого я далі хочу?, як хочу далі жити?, ким хочу стати? Ти маєш повне право на такий вибір.

Якщо захочеш рости далі — тобі можуть допомогти всі наші публікації, включаючи добірки віршів-медитацій, подарованих нашими Вчителями. Особливо я б наголосив на важливості роботи з порадами-заповідями наших Вчителів, які зібрані в наших книгах. Особисто я в колишні роки перечитував їх по багато разів, «вдруковуючи» їх в душу. Це є надзвичайно важливий прийом роботи по перетворенню себе — перетворенню, перш за все, етичного!

Ще можу порадити книгу Берда Сполдінга 'Життя і Вчення Майстрів Далекого Сходу'¹. Вона була видана в першій половині минулого століття в США. В ній йде розповідь про експедицію по країнах тієї частини нашої планети. Під час цієї подорожі тривалістю в кілька років його учасники зустрічалися і довго розмовляли з багатьма духовними Майстрами Божественного рівня розвитку. Серед Них був і Ісус, який відтворив для таких зустрічей Своє тіло. Всі розмови з Ісусом й іншими Божественними Вчителями

¹ Baird Thomas Spalding — 'Life and Teaching of the Masters of the Far East'. «DeVorss & Co», 1924 — .

Російською мовою книга була видана видавництвом «Софія» у 2007 році.

Або переклад російською мовою може бути знайдений в інтернеті.

були спочатку застенографовані, а потім опубліковані автором в декількох томах.

Учасники експедиції також були свідками і безпосередніми учасниками безлічі чудес типу дематеріалізації та матеріалізації тіл, сотворіння будь-якої кількості цілком матеріальної їжі і багато чого іншого.

Я сам познайомився з цією книгою зовсім недавно: мені про неї написали наші читачі з США.

Чим особливо цінна саме для нас ця книга? Тим, що в ній містяться інструкції про те, що робити після того, як освоєно входження в Обитель Первинної Свідомості.

Ти можеш запитати: так чи не є саме ця книга повноцінним підручником із методології духовного вдосконалення?

На жаль — ні. Проблема тут у тому, що в книзі описані подальші ступені Шляху тільки для тих духовних подвижників, які вже перетворили себе в розвинені духовні серця і досить ретельно ознайомилися саме на власному практичному досвіді з реаліями багатовимірного устрою Абсолюту — приблизно на нашому рівні.

Так, в проповідях Майстрів, наведених в книзі, постійно звучить заклик розвивати духовне серце і прагнути жити в стані любові.

Але чи багато зараз живе навколо нас людей, які взагалі-то розуміють, що таке — духовне серце? Адже для більшості — духовне серце — це всього лише порожні, хоч і красиві слова, символ життя «за течією своїх емоцій»!

Вийшло так, що методологічна складова книги виявилася схожою на сходи, що мають лише самі верхні сходинки. А про те, як до них дістатися, — про це не сказано.

Дана тема на сьогодні детально розроблена і висвітлена працями якраз нашої Школи. І ми підвели тебе до цього вищого маршу сходів.

... Дозволю собі заздалегідь розвіяти твої цілком доречні сумніви щодо адекватності рекомендованого в розглянутій книзі медитативного ствердження «я є» («я єсмь»). Воно, до речі, характерно і для окультної літератури, виданої в кінці позаминулого і початку минулого століть.

Що означає це «я єсмь»? У правильному розумінні — це є заклик до відчуття себе саме в Злитті з Богом, тобто, в стані Адвайти — Неподвійності по відношенню до Творця і всього Абсолюту! Тоді — є тільки Одне! Саме на цьому етапі вдосконалення і тільки на ньому — доречна дана медитація!

Але ж скільки шизофреніків, параноїків, різних агресивних примітивів та інших недоумкуватих — теж побажають застосувати цей принцип до себе! І вони будуть — з його допомогою — стверджувати у собі свою патологію!

... Ще зупинюся на неодноразово повторюваному в книзі твердженні про те, що «все є вібрації». Треба розуміти, що це є всього лише приклад використання неадекватного терміна в тому випадку, коли в лексиконі слухачів немає більш підходящих слів для розуміння ними того інтелектуального матеріалу, який поки що «поза межний» для них, який треба поки що тільки зафіксувати, записавши, — щоб розбиратися потім. Насправді ж мова тут повинна йти не про «вібрації», а про види енергії, притаманні різним еонам, і про можливість трансмутації цих станів — в варіації, що властиві іншим еонам.

... Ну а в цілому, всім психічно повноцінним людям дуже рекомендую познайомитися з цією книгою! Вона — одна з найцінніших книг в історії людства! Кожна інтелектуально розвинена людина зможе знайти в ній цінне для себе! І це — так надихне її на духовні звершення!

... Я ще раз прозрівала, слухаючи Владіміра... Все, про що він говорив, я бачила і раніше, але... не

усвідомлювала. Я просто пливла в течії річки його любові і його друзів...

Сльози капали у мене з очей, текли струмками по щоках...

... Прощаючись, я, насилу стримуючись від ридань, вимовила:

— Дякую тобі і всім вам! Прости мене!...

— І ти мене прости, за те, що не зміг допомогти тобі краще... — відповів він.

Повернення

Я була не права на 100%!

Аналізуючи все, що сталося, я зрозуміла, що була не права в зв'язку з візитом Владіміра — саме в усьому, навіть у дрібницях, — на всі 100%. І мені думалося, що я не побачуся з ним і його друзями більше ніколи...

Але, виявилось, що я і в цьому — теж була не права!

Але розповім про все по порядку.

Озираючись на минуле, мені вже було легше зробити висновки про свої помилки і проблеми — з висоти нової ступені отримання життєвого досвіду. Хоча я ще не могла стверджувати, що всі зроблені мною висновки — вірні. Але я точно знала, що за правильні рішення Бог завжди нагороджує і підтримує. І — одночасно перевіряє: чи зможеш вже зараз продовжити підніматися далі?

Я дуже довго вмовляла себе сісти за комп'ютер і описати ті події, які відбувалися зі мною після від'їзду Владіміра, — через небажання воскрешати в пам'яті ті стани відчаю, які я тоді пережила.

Але, можливо, мій досвід буде корисний тим, хто теж зіткнеться з подібними проблемами в своїх життях.

Хоча знаю, що буває і так, що, навіть незважаючи на численні попередження і розповіді про чужі помилки, людині необхідно саме самій пройти життєві уроки так, щоб зберегти цей досвід назавжди.

Невдалі спроби вибратися з «ями»

Наші Божественні Вчителі говорили зі мною кожен день, намагаючись витягти мене зі стану повного занепаду сил. Мені не вдавалося відразу впоратися зі своїми емоціями. Але непорушна віра в те, що всі перешкоди — переборні, допомагала мені хоч якось «триматися на плаву».

Наприклад, пам'ятаю, як в той день, коли я розпрощалася з Владіміром, я майже втрачала ґрунт з-під ніг: тіло заніміло і не хотіло слухатися. Але раптом я чітко побачила і відчула величезну Долоню Бабаджі, яку Він підставив під моє тіло, як би перешкоджаючи моєму ще більш глибокому падінню.

Я тут же тоді усвідомила: якщо дозволю собі почати турбуватися ще сильніше, то вибратися з цієї ями і очиститися буде вкрай важко, якщо взагалі можливо...

Я раптом відчула в той момент величезне полегшення: Бабаджі наповнював Своєю Любов'ю! Мої думки тут же переключилися на роздуми про те, що найкраще тепер можна було б зробити в становищі, що склалося?

Безсумнівно, мені потрібно було переглянути всі мої помилки — і продумати те, як можна було б чинити по-іншому, правильно.

І, без сумніву, мені треба було «закріпитися» на Долоні Бабаджі, повністю довіряючи себе і своє життя

— Йому. Але така усвідомленість далася мені далеко не відразу і з великими труднощами.

Після від'їзду Владіміра мої емоції, немов маятник, розгойдувалися то в одну, то в іншу сторону. Занурена в стан самозвинувачення, я іноді навіть не могла встати вранці з ліжка через важкість думок. У такі хвилини Бог особливо яскраво передавав мені Свої напоумлення. До мене приходили майже всі знайомі мені Божественні Вчителі.

На тему моїх емоцій мені говорили Дон Хуан і Хенаро в особливій філософсько-оповідній манері, проникаючи в хід моїх власних думок і обігруючи мою зацикленість на самій собі:

— Ти з заздрістю дивишся вдалину на володарів крил! Але сама — знову і знову опиняєшся відкинутою власною не бездоганністю — заліковувати незагойні рани печалі і туги...

Хочеш? — Я навчу тебе парити в висоті, навчу бути іншою? Ти будеш злітати вище зірок, торкатися — звідти — Сонця і Землі! Я готовий навчити тебе бути живою і життєрадісною! Стеж за Моїм польотом!

Тебе зараз гублять твої власні думки! І адже так — ти проживеш марно життя, хоча можна було досягти рівноваги і завмерти в блаженному спокої — просто... «вийшовши з цієї гри»!

Ось, ти сама себе тицьнула пальцем в хворе місце — виразку в душі... — і — смуток, печаль, відчай...

Але краще — зупинись! Побудь зі мною!

Ви — любите свої рани! Вони надають особливу «вагомість» їх власникам, виділяють серед інших!

І ви намагаєтеся лікувати свої рани, заподіяні... самими ж собі!

Краще — укутайся хмарами! І зрозумій, яке прекрасне життя! У небесній Безбережності немає нічого, що завадило б тобі парити!... Полюби Землю, оповиту Тасмницею! Полюби її, як любимо її Ми!

Смуток — лише глибше занурює в безвольність!

Ти сама розумієш, наскільки потворне життя, яке ти зараз ведеш! І ти кидаєшся на всі боки, щоб від нього врятуватися. Але вихід — тут: прямо тут перед тобою! У твоїх руках — вивести саму себе за власні рамки і обмеження!

Лише деякі зрозуміють сказане Мною. Люди звикли мислити на власному доступному для них рівні розуміння, тому Нагваль залишається для них «потойбічною загадкою».

Але лише любов здатна створити правильні стосунки між людиною і Мною!

Твій розум — призвідник розбрату і неприємностей! Він валить тебе в зневіру і не хоче відпускати! Він — лише прояв слабкого «нижчого я», що бездарно керує твоїм життям! Перетвори ж його в помічника!

... Я помітила, що Бог говорить з кожним із людей «на його мові», використовуючи ту індивідуальну термінологію і запас слів, які притаманні цій людині. Мені завжди, наприклад, подобалися образні уявлення і порівняння: так легше виходило вловлювати суть сказаного. Але для когось іншого такі пояснення можуть здатися плутаними і незрозумілими.

Мені не вдавалося вловлювати все, сказане Ними, чітко. Іноді я не могла розрізнити: де мої думки, а де говорить Бог? Але це вже було справою практики — навчитися такому розрізненню.

А одного разу до мене прийшов Авіценна... Це було дуже несподівано, я навіть спеціально перепитувала потім у Ані: чи можливо взагалі таке?

Бог іноді «включається» в потік наших роздумів, коли бачить, що якусь нашу думку потрібно розвинути або змінити — щоб допомогти цій людині розібратися і розлучитися зі страхами і тривогами. Адже я, крім Бога, в той час ні з ким не могла поділитися своїми переживаннями, і це було дуже болісно...

Хоча адже муки відчуває тільки маленьке особисте «я». До Божественного «Я» подібні емоції не мають ніякого відношення!

Напоумлення від Авіценни

— Багато часу пройшло з тих пір, як Я втілювався на Землі.

Літописи, що збереглися про Мене, — все це мізерно мало в порівнянні з тим, що було між нами: Мною (в ту пору втіленим) і Богом.

У ті дні Мені доводилося прикладати чимало праці, щоб відстоювати Свою незалежність. Стійкість — була найкращою Моєю рисою в той час.

Зараз Я знаю чітко, що час — це є найдорожче, що може мати людина, керована Богом. У цьому — мудрість життя!

Печаль лише тоді доречна, коли ти знаєш, що зробила помилку — і вона непоправна.

Але твоя ситуація — інша.

Зараз — лише початок твого Шляху з Нами. Тримайся! Тобі належить пройти ще чимало доріг, і всі вони поведуть до Мене!

Не турбуйся! Путівник твій — Мої Слова! Хай буде все в твоєму житті так, як Я хочу!

Життя зі Мною навчить тебе ніжності.

Рука об руку пройдемо ми твій шлях земний!

Цілком довіряй Мені!

Не протився викриттю тебе Владіміром! Він успішно змів з тебе пласт грубості!

Не потрібно слів докору на його адресу! І не потрібно страху! Потрібно — лише точно слідувати Моєму і Владіміра керівництву!

Борись за свою любов до Мене!

Нам зараз потрібно, щоб ти навчилася легко входити в стан повного спокою! Адже це тобою вже було освоєно! І це — твоє майбутнє!
Злітай!

Допомога інших Святих Духів

Мені вдавалося іноді почути саме дуже чітко їхні думки. Для цього я спеціально заздалегідь записувала на папері конкретне, ясно сформульоване моє запитання до Них і, намагаючись розчинитися в Них, намагалася сприйняти їх відповідь.

Іноді я потім тим же способом повторювала питання ще раз, якщо відчувала, що не все зрозуміла.

Зараз, коли я перечитую ці Одкровення, мені стає вичерпно зрозуміло те, що хотів сказати мені Бог і те, як сильно Він мене підтримував. Але в ті дні сприйняти все це було набагато складніше...

Я приведу тут деякі уривки з моїх розмов із Ним, що відбувалися протягом приблизно півроку. Сподіваюся, вони виявляться корисними для тих, що йдуть тим же Шляхом.

Сат'я Саї:

— Все, що відбувається з тобою, призначене для того, щоб ти швидше дорослішала. Цей етап потрібно пройти. Цей етап — Мій і твій. Вивчись на Воїна Духа! Це — наша з тобою робота на найближчий час!

Розчинися в Мені! Віра в надійність Наших Рук — ось властивість, до якої ти ще не привчила себе!

Джерело Світла притягує до себе лише тих, хто шукає Його!

І належно бути уважною, щоб не заблукати в темряві людських помилок!

Радуйся! Настане час, коли ти зможеш здолати всі шаблі Шляху!

Що години слідує Моїм вказівкам, слухай Мої настанови!

Витримай цей етап становлення Мудрістю!

Саркар:

— Попереджаю: не слухаючись Мене, ти псуєш собі майбутнє!

Каяття у вчиненому не приносить плодів, якщо ти працюєш у виправленні себе не в повну силу!

Зверни увагу: часто ти «пропускаєш повз вуха» Наші поради!

— Але як мені зрозуміти, що я чую Тебе, а не власні думки?

Девід:

— Неправильно почути Мене — можна тільки в тому випадку, якщо ти не націлена цілком отримати інформацію від Мене. Тоді — спотворюється сприйняття.

Саркар:

— «Дорога Додому» для тебе — адже ясна, як день!

Бездоганність є те, що належить тобі освоїти!

Враз вирішуй свої проблеми, не залишай нічого «на потім»! Це дуже важливо!

Життя в Мені — краще Джерело для втамування всіх печалей! Приходь в Мене!

Наше завдання в даний час — навчити тебе бачити і чути Нас так само добре, як Ми — тебе!

Що зажурилася? Набирай швидкість, розправляй крила! Господь — з тобою! Амінь!

— Що ж я можу зробити зараз, в даній ситуації, вдаліні від Владіміра? І що я можу зробити для Тебе?

Бабаджі:

— Найкраще, що ти можеш зробити для Мене, — це стати Мною!

Надзвичайно важливо, щоб ти вирішила залишитися з Нами назавжди і в усьому!

Наші і твої бажання повинні збігатися!

— Що зараз — зайве в моєму житті?

— Все нове, що ти отримаєш зараз від Мене, — слід виконувати! Це — методи саморегуляції та очищення. Прокидайся рано — і берися за справу! Очищай манас!

— Як мені перемогти дратівливість?

— Помічай все, що «виводить із себе»! Не повинно бути рефлекторних реакцій!

І ще є одна вада в твоєму світогляді.

— Яка же?!

—...

— Як же її зрозуміти і виправити?

— Вір Мені, довіряй Мені! Ми «вивітримо» з тебе усі пережитки твого минулого! Допмагай Нам в цьому! Все потрібне в собі відбери і збережи, непотрібне — відкинь!

Велетень:

— Величина тебе як свідомості вже зараз може дозволити тобі робити неймовірні справи! Простеж за тим, щоб забезпечити свою функціональність на повну потужність!

— А як Ти колись переміг в Собі негативні емоції?

— Я віддав Себе Богу... І — не допускав жодного моменту, де Моє тоді маленьке «я» могло б проявити себе.

У всьому, що ти робиш, покладайся також і на Мене! Намагайся не бути окремою від Мене особистістю!

Також важливе значення має це наше з тобою спілкування — спілкування через думки.

Не бійся! Йди вперед!

Розберися ще зі своєю системою цінностей: з їх ієрархічним розподілом.

Поза всяким сумнівом, ти переможеш!

— А як перемогти своє «нижче я»?

Апостол Матвій:

— Концентрація в Мені — зломить твоє его!

І пам'ятай, що лише гідний пройде весь Шлях до Первинного!

Тобі належить важкий вибір: йти до Мене — або діяти на догоду твоїй самоті.

Краще — рішуче змитай всі свої вади!

Весело йди по життю!

Впущу тебе в Своє Світло, коли ти встанеш переді Мною голою душею без єдиної вади!

Потрібно намагатися триматися за Мої Руки в будь-якому твоєму пошуку, в будь-якому починанні!

І ніколи не слід випускати з-під свого контролю свої емоції і вчинки: не встигнеш озирнутися, а позаду — зачеплені серця, залишені рани...

Ти навчишся жити в Мені! Але тебе чекає ще довга «дорога Додому».

Кім:

— Ми разом пройдемо цей шлях! Всі Ми — з тобою!

Наше щастя — бачити тебе щасливою!

І навчи цього інших!

Найкраще, чого ти можеш навчитися зараз, — це тверезо оцінювати все, що відбувається з тобою!

Адже це все — створювані Нами для тебе навчальні ситуації! Через них — ти ростеш!

Ти повинна невинно думати про Мене: в кожную секунду твого життя, щогодини, щодня!

«Вийдеш з себе» ще хоч раз — заборонимо будь-яку можливість приїзду до Владіміра!

Завжди посміхайся!

Ми поряд!

Ми — завжди з тобою!

Знай, що ти ще зумієш надолужити згаяне в минулих життях. Але спочатку ти повинна навчитися володіти собою.

Постійний контроль за собою показаний в процесі росту!

Бабаджі:

— Мета твоя — досягти Досконалості!

Справа Владіміра — наставляти тебе, як Я скажу.

Бездоганність — це Моя якість!

Працьовитість — Шлях до повноти пізнання Істини!

Я підкажу тобі, як вирішити твої проблеми.

Неблагополуччю твоєї долі — вже знайдено рішення!

Обійми Мої — відкриті! Насолоджуйся Моєю Любов'ю! Я буду пестити тебе!

І не додавай значення думкам недосконалих!

Девід:

— У любові є чудова властивість: затирати спогади про негативне минуле.

Ластівка:

— Негативні переживання властиві гуні тамас. Тамастичні жінки ненавидять, звинувачують, зневажають. Непохитності в любові у них немає.

Ти ж — не люби себе і не ненавидь себе!

Краще — люби Мене і розчинись у Мені!

Меньюл:

— Віра в себе дозволяє долати перешкоди!

Зневіра і смуток, навпаки, ведуть до бездіяльності!

Контроль над власними станами здійснюється за допомогою управління індріями. У тебе це ще не дуже добре виходить: ти захоплюєшся ситуаціями повністю.

Рішення, які ти приймаєш, — позитивні! Нехай вони розвиваються і далі!

Життєрадісність нехай стане твоїм девізом!

Не май потреби в підтримці кого б то не було, крім Нас!

Лише гідний пройде всі випробування, уготовані йому долею!

Не важливо, хто і що думають і говорять про тебе! Наявність в тобі любові врятує тебе від будь-яких негараздів!

Не поспішай! Але і надмірно очікувати — теж не потрібно! Все в твоєму житті піде своєю чергою.

Через 10 років ти повністю «встанеш на ноги». І тоді всі перешкоди стануть для тебе лише грою. Але це буде можливо лише в тому випадку, якщо ти станеш, в тому числі, дружелюбно ставитися до всіх людей, яких Я до тебе приведу. Причому це можуть бути, в тому числі, і розумово відсталі люди.

Не важливо, як і що відбувається з тобою! Важливо, щоб ти була з Нами! І в цьому — хай буде твоя бездоганність!

Головне, що ти можеш зараз зробити, — це прийняти Нашу Волю. Амінь!

Апостол Матвій:

— Життя в Мені означає: ніколи не занурюватися цілком в матеріальні турботи! Не важливо, що з тобою відбувається в матеріальному світі, але важливо інше: щоб ти в кожен момент була Моя!

І в роздумах — не потрібно потопати, але треба безпосередньо діяти спільно зі Мною. Мої підказки виведуть тебе з летаргії.

Апостол Андрій:

— Схильність до смутку шкодить твоєму здоров'ю! Це неправильно — коли ти сумуєш і сумуєш! Це треба змінити негайно! Забороняю тобі сумувати і «рвати на собі волосся»!

Завдання твоє на сьогодні: завершити нагальні справи і приступити до виконання спільної справи.

Твій успіх залежить від тебе самої: якщо ти допомагаєш іншим змінюватися в кращу сторону і при цьому робиш зусилля також і по перетворенню себе, — то твої зусилля приведуть тебе до Моєї Брами!

Люблю тебе, Моє Джерельце!

Моє індіанське втілення

Джерельце... Я згадала: про це моє ім'я мені недавно говорили Ісус і Марія Магдалина...

... То було моє індіанське втілення — те саме, через яке я і зараз настільки небайдуже ставилася до корінних жителів Північної Америки.

У мене тоді було жіноче втілення. Будучи ще молодою дівчиною, я любила проводити багато часу, гуляючи по лісах, бігаючи по лісових стежках — назустріч сонцю, назустріч вітру! Моя хода була легка,

швидка і безшумна, голос — дзвінкий і радісний, за що мене і назвали Джерельцем. Радість, любов, безтурботність — часто наповнювали моє серце, і я була близька до того, щоб відкрити в собі Бога...

Але ось, я бачу картину, як біля красивого мустанга, мого чотириноного друга, на якому я сиджу, зображуючи гордість і неприступність, стоїть гарний сильний чоловік, злегка притримуючи його за повіді... Він щось говорить мені, посміхаючись, — сміливо, самовпевнено... і я піддалася: закохалася «земною» любов'ю, ставши згодом дружиною і матір'ю...

І ось — знову картина: я бачу себе жінкою похилого віку, зайнятою пранням в кориті. Навколо — інші жінки різного віку, зайняті тим же домашнім господарством, бігають діти... Я — вже бабуса... І до того часу я вже все головне забула, повністю занурившись в побут...

Але, покинувши те тіло і озирнувшись назад на своє прожите життя, мені стало нестерпно боляче... І пам'ять про той біль, про те, що я упустила в тому житті, — залишалася зі мною із втілення до втілення, поки я не опинилася тут...

Це були уроки дорослішання

Мої спроби боротися з нудьгою зазнавали краху. Неспокійні думки не давали спокою. Я знову і знову робила помилки. А Владімір, спостерігаючи за моїми станами на відстані, знову і знову мене за це лаяв.

Я все ніяк не могла усвідомити, що цього мало — навчитися прийомам психічної саморегуляції і медитаціям! Але потрібно ще навчитися жити в вищих станах саме постійно, незважаючи ні на що!

Розуміння цього раптом стало для мене переломним моментом!

Зараз це для мене виглядає цілком очевидним. І адже ця тема обговорювалася Владіміром при спілкуванні з нами багато разів! Але ось потрібно часом пройти важкі уроки і етапи дорослішання — щоб «спала пелена з очей» і розуміння, нарешті, прийшло!

Мені навіть якось Бабаджі сказав, що цей недолік переважав у мене і в минулому моєму земному житті, коли я намагалася йти величезними кроками, не розуміючи, що потрібно як слід закріплюватися на освоєних щаблях.

Так, це було дуже боляче: загрузнути в калюжі... — після польоту над хмарами. Але зате набутий досвід польотів добре стимулює до того, щоб з калюжі вибиратися!

... Навесні мені випала нагода приймати у себе вдома гостя: на цей раз — юного адепта. Це була створена Владіміром для мене можливість виправити свої помилки і вчитися турботі про інших.

Поводитися бездоганно — виявлялося на ділі не так вже й просто. Слова, вчинки, думки, емоції — повинні були бути під постійним контролем! І треба було підказати помилку так, щоб не образити, пояснити так, щоб самій не помилитися, допомогти так, щоб навчити любити...

Іноді в ті дні я ходила відпочити і набратися сил до невеликого затишного ставка в парку. Двотижнєве перебування мого гостя добігало кінця, і я знову занурилася в роздуми про те, що не все зробила так, як мені хотілося... І — що так і не стала я такою, якою мені треба бути перед Богом... І взагалі — чи змінилася я на краще?

І тут моє серце раптово наповнилося радістю! Я раптом зрозуміла, що була на місці сили Девіда Копперфільда!

Потім я довго сиділа на лавці, мовчазно насолоджуючись спілкуванням з Ним, відпочиваючи і набираючись сил в Його Обіймах.

— Дуже добре! Тепер Я знаю, що ти готова на все заради Мене! — Підвів підсумок цього нашого спілкування Девід.

Так Бог вів мене: заохочував, карав, обіймав, напоумляв, цілував і — любив, любив, любив!...

... У липні моя робота в медицині стала для мене особливо важкою. За збігом обставин, робоче навантаження різко збільшилося. Ще — раптом захворіли всі мої родичі. Кількість людей, які бажать і чекають від мене допомоги, багаторазово зросла. Я мало не фізично стала відчувати кількість індрій, що прикріпились до мене. Нескінченні скарги і нарікання хворих перетворилися для мене на тортури... Я не знала, як від цього врятуватися: як не втомлюватися і не приходити додому «вичавленою, як лимон»? Кинути все це — я теж не могла: адже я любила свою професію і хотіла допомагати всім, чим можу.

У ті дні я стала замислюватися про те, як же працював у Його останньому земному житті Сат'я Саї? Адже це — немислимо: скільки людей тяглося до Нього зі своїми бажаннями! Мільйони! А у мене — всього пара тисяч...

На щастя незабаром настала відпустка, яка вирішила цю проблему — і я швидко відновилася. Але приводів для роздумів і роботи над собою залишилося досить багато.

... Перед своїм від'їздом від мене Владімір говорив, що Боровик і Його Мама запрошують мене в серпні «по гриби». Але цей місяць вже добігав кінця.

І я була надзвичайно рада, коли побачила в своїй поштовій скриньці запрошення від Владіміра приїхати «на гриби». Але мій ентузіазм швидко знітився: адже мій власний статус залишав бажати кращого! Як мені в такому стані їхати?!

Владімір відстежував мої стани. І, бачачи мої сумніви, надіслав другого листа: «За тебе просять. Приїжджай!».

Шлях духовного воїна

Ми знову ходили по знайомим і ще не знайомим мені *робочим майданчикам* Божественних Вчителів, в основному, закріплюючи вже пройдені раніше стани. До свого полегшення я виявила, що не втратила жодну з своїх здібностей. Більш того, я вже практично не втомлювалася навіть після дуже тривалих тренувань.

Скільки радості доставляють такі заняття — цього не передати словами! Пухнасті сосни і ялини, ніжні пелюстки квіток шипшини, запах морської води, пісок під ногами, що шурхотить, яскраве весняне сонце в чистому небі і сонячні «зайчики» на воді — і все це насичено емоціями радості, легкості, ніжності, любові!

Я помітила, що ці стани в міру мого просування *вглиб* стають все більш інтенсивніші і яскравіші. І я кожен раз тільки дивувалася і раділа тому, наскільки сильне може бути наростаюче блаженство!

Як і раніше, той чи інший Святий Дух запрошував нас на певне місце в певний час. А там — заливав нас Своєю Любов'ю і вчив.

— Пройти від стану звичайної людини до стану Бога і влитися в Нього — ось це і є, за великим рахунком, духовний Шлях, — говорив Владімір. — І цей Шлях складається з множини сходинок із розвитку себе як свідомості, душі.

Інтелект — це тільки одна з функцій свідомості, — продовжував він. — Інтелект теж повинен бути розвинений, без цього духовний Шлях не здолати. Але для того, щоб розвивати інші функції свідомості, потрібно вміти зупиняти надмірну активність розуму. Адже медитативна робота оптимально відбувається в стані ісихії — ментальної тиші, яка може бути досягнута тільки всередині розвиненого духовного серця.

Для того, щоб успіх насправді мав місце, потрібно спочатку знайти себе і діяти в світлі всередині розширеної анахати. Це і буде першим реально взятим великим щаблем!

Причому ніякі обряди, молитви, поклоніння, жертвопринесення — ніщо не замінить того, що ми повинні саме власними зусиллями переробляти себе!

Кожен день потрібно здійснювати над собою таке насильство! Над іншими насильничати не можна, але над собою — можна і потрібно!

Навіть якщо брати участь у практичних заняттях, що проводяться найкращими духовними Майстрами, — фундаментальні зміни душі тільки від цього не відбуваються! Потрібні саме щоденні власні зусилля по переробці себе!

Повторю, що спочатку потрібно домогтися того, щоб духовне серце можна було б настільки ж явно відчувати, як і голову. Потрібно навчитися жити їм, бачити із нього, чути із нього, говорити із нього! Воно повинно стати центром себе! Це є перша необхідна ступінь, з якою можна успішно продовжувати роботу над собою.

... Бог постійно нагадував мені про це: «Ти можеш це зробити — і роби! І ніхто за тебе це робити не буде! Тільки ти сама можеш змінити себе!»

... Був етап, коли я раптом почала розуміти, що в моєму житті егоїстичних думок і вчинків набагато більше, ніж альтруїстичних. І я стала це виправляти.

Бувало, я «хапалася за голову», дивлячись на весь цей «завал». І Бог спеціально провокував в моєму житті такі ситуації, в яких той чи інший недолік душі ставав для мене явним і помітним.

Причому, коли черговий грубий шар недоліків опинявся змитим, ставали видні ще глибше закопані пороки. І знову я починала хворобливі виривання їх!

Поступово я навчилася сприймати подібні ситуації, як даровану Богом можливість зробити новий крок, зійти на новий щабель свого розвитку.

Так епізоди боротьби проти себе самої колишньої — ставали черговими етапами «навчання на Бога».

Наприклад, як говорив Владімір в одному з його фільмів, він навіть забув, як це — дратуватися... А я такою властивістю явно ще не володіла...

... Чому я зупиняюся на цій темі так докладно? Коли я сама вперше читала книги Владіміра, мені здавалося все, написане в них, настільки зрозумілим і природним, що на етичному аспекті роботи я довго і не затримувалася... Адже етичні принципи здавалися мені... чимось само собою зрозумілим! А виявилось...

Коли адепт доходить до тих *Глибин*, до яких я наблизилася, всі «дрібниці», кожен рух душі — стають гранично важливими!

Для тих, хто йдуть дорогою духовного серця, все, сказане тут, може виявитися або «каменями для переправи через бурхливий потік», або... ти вже ніколи в цьому втіленні не зможеш дістатися до «іншого берега».

... Після цього Бог привів мене до нового щабля — до стану усвідомлення себе в *Єдиному Ми*, дозволивши влитися в Нього і деякий час пожити у Ньому...

А потім Він чітко вказав, які ще мої душевні якості не підходять для цього рівня буття... і повернув на попередню щабель — щоб я знову піднімалася вже власними зусиллями.

Але, принаймні, я ту сходинку вже знала і тепер розуміла, куди і як мені підніматися.

Порок засудження. Уїдливість — це «виразкова хвороба» душі!

— Що таке — порок засудження, про який говорив Ісус? — Одного разу під час бесіди Владімір

торкнувся цієї теми. — Засудження — це не інтелектуальний процес, а емоції, емоції — негативні.

Найбільш яскраво це явище проявляється у звичці бачити тільки погане в інших людях і подіях — і засуджувати це. А коли вишукати погане в когось або в щось не вдається — його замінюють осквернюючими фантазіями.

Навіщо люди це роблять? Щоб (свідомо чи несвідомо) принижувати таким чином інших — в порівнянні з собою! Так духовні нікчеми підвищують власну самооцінку перед собою та іншими, що дає їм помилкове самозадоволення.

Багато людей звикли жити в такому стані постійно, не розуміючи того, що вони шкодять цим, перш за все, саме собі, готуючи себе до пекла. Адже пекло — це місце скупчення (у відповідних шарах багатовимірнього простору) тих душ, які розвинули в собі ці та інші грубі властивості.

Дану душевну якість називають *уїдливістю*. Звідки походить це слово? Від «виразка»². Так, даний порок подібний гниючій виразці на душі, що виглядає настільки ж огидно, як і огидна смердюча виразка на матеріальному тілі, із якої сочиться гной з кров'ю.

Таким людям приносить задоволення, в тому числі, «жалити» інших колючими, їдкими зауваженнями. Або вони намагаються в розмовах оскверняти інших заочно. Або — рідше — уїдливість не проявляє себе словесно, але прикривається мовчанням і хибною зовнішньою згодою.

Останню «приховану» форму уїдливості побачити буває важко. Для цього треба не словами людини вірити, але відчувати його емоційні стани.

Уїдливі люди руйнують гармонію взаємин у будь-якому колективі, що складається з відносно здорових душевно людей.

² Російською мовою виразка і уїдливість («язва» та «язвительность») мають спільний корінь слова «язв».

Хоча буває і так, що втілена потужна диявольська душа залучає до сфери свого впливу інших душевно слабких людей, співналаштовуючи їх із собою і програмуючи їх теж в пекло. Особливо трагічно виглядає дане явище, коли під вплив таких лідерів потрапляє молодь. Так буває і в сфері політики, і в нездоровому релігійному середовищі, та й просто в побуті.

Типово, що діти заражаються даною хворобою від своїх батьків (по механізму ідентифікації³).

Так, уїдливість — заразна! Бережись!

... Як же людині, яка побачила в собі цей страшний порок, перемогти його?

Перш за все, треба зрозуміти, що Бог, Який є Любов, зовсім не дивиться з Любов'ю на мою уїдливість. Але Він дозволяє людям самим обирати шлях для себе: хтось прагне в Його Обійми, хтось — в пекло...

Обираю: куди я хочу?

І що ж робити, якщо я хочу до Бога, а не в пекло?

Перше — поставити свої думки під контроль. Адже емоції часто виникають від думок. Значить, як тільки я бачу в собі порочний хід думок, — його треба зупинити. Як? — Так хоча б переключивши свій розум на іншу тему або згадавши про щось не гріховному і приємне. І — покаємося!

Але радикально і остаточно вирішити дану проблему можна тільки через освоєння прийомів психічної саморегуляції і розвиваючи себе в якості духовного серця.

³ Див., в тому числі, в книзі Владіміра Антонова 'Как познаётся Бог. Автобиография учёного, изучавшего Бога'.

Благословенні є перешкоди, бо ними зростаємо!⁴

Так, зокрема, Бог вказував мені на серйозні недоліки, що заважали моєму подальшому просуванню.

Адже після тієї лекції Владіміра, зверненої до них, здавалося б, зовсім не особисто до мене, я раптом зрозуміла, що це — саме я така: уїдлива всередині себе, в моїх внутрішніх станах, в емоціях!... А я-то наївно вважала, що про «мій внутрішній світ» не відає ніхто!...

Але... Бог став показувати особисто мені сцени з мого життя, де це виявлялося...

Я чітко відчула, що, якщо прямо зараз з цим не справлюся, — то просуватися далі не зможу! Мене не пустять!

Пам'ятаю, я тоді вткнулася в подушку і накрилася ковдрою, слухаючи, що мені говорив Бог, причому, зовсім не м'якими словами. А в грудях все горіло так, що було боляче на цілком матеріальному плані...

... Одна з помилок духовних учнів — вважати, що Бог завжди буде тільки гладити по голівці і втішати: це, мовляв, люди критикують один одного, а Бог же — є тільки Любов! Але це не так! Щоб змити душевні пороки з когось з нас, Богу іноді доводиться робити нам дуже болючі операції. Але коли «пацієнт» на цю біль згоден... — то перемога стає можливою!

... Зі мною тоді більше всіх із Святих Духів спілкувався Еміль. Коли я починала знову входити в стан самобичування, Він тут же це припиняв.

... В результаті, прокинувшись одного ранку, я відчула себе новою людиною — легкою, веселою, готовою на нові зусилля! Легко стало душі, що

⁴ Цитата із: 'Живая этика. АУМ'. (Укладач М. Ю. Ключнікова). «Республика», М., 1992.

стряхнула із себе чергову порцію непотрібного вантажу! Переді мною були розкриті двері, в які мені, нарешті, дозволяли увійти!

Я зрозуміла, що зробила крок: від стану Гуру Нанак — далеко вперед! І переді мною були розкриті Двері Свободи!

* * *

Потім ми продовжили обговорення цієї теми з Анею — коли залишилися з нею удвох. Вона, зокрема, поділилася зі мною такими думками:

— Справжній духовний Майстер проявляє саме Божественну Турботу про своїх учнів. Якщо він бачить в них вади або недоробки, то — в потрібний момент і зі стану Злиття з Богом — він максимально тактовно вказує їм на ці недоліки.

Причому його слова можуть бути іноді жорсткими, нищівними, щоб приголомшити самого учня тим пороком, який він в собі досі не помічав.

При цьому буває, що виявляються свідки таких розборів. І це може спровокувати їх на емоції осуду «грішника» і на самовдоволення: мовляв, я — краще його або її!

Але, на мій погляд, коли ми спостерігаємо чиїсь помилки, оптимально використовувати принцип «дзеркала». А саме, якщо при мені кажуть про чий-небудь недолік, особливо якщо його яскраво висвічує Майстер, — то можна уважно перевірити: а чи немає подібних недоробок і в мені?

І ніколи не слід допомагати комусь «зверху», з положення власної «гарності» по відношенню до «пропащого». Адже це веде до самозамилювання і зарозумілості! Чи потрібно говорити про те, як це потворно виглядає з боку?

Бог сказав мені одного разу такі слова:

«Вам слід не тільки зодягнутися Турботою Бога, але навчитися проявляти самим Божественну Турботу по відношенню до всіх істот!

Є ситуації, коли неправильно робити іншому те, що він або вона хоче отримати. Не всі бажання людей слід задовольняти, але лише ті, які ведуть до прогресу цієї душі і інших душ. Іноді благом є відмова в отриманні бажаного.

Наприклад, якщо дитина хоче їсти тільки солодке, то, дозволивши їй бажане, ми будемо сприяти тому, що вона захворіє.

І до дорослих — для їхнього ж блага, якщо дивитися на ситуацію з позиції Бога, — іноді необхідно проявляти Божественну Строгість.

Втілений Майстер проявляє строгість, коли мова йде про необхідність допомогти завзятому в пороці учневі побачити власні недоліки. І ви теж повинні вчитися цьому, завжди відстежуючи свій міцний зв'язок з Богом, бо такі ж дії або слова без глибинного фундаменту Божественної Любові, стають потворними і призводять до відштовхуючого, протилежного результату.

Якщо копіювати поведінку Майстра без особистої з'єднаності з Богом, то виходить жалюгідна картина "самовдоволеного наставника", який декларує "правила" зі свого маленького "нижчого я".

Щоб уникнути цієї помилки — смиренномудрість надає незамінну допомогу. Адже смиренно мислячий про себе — не образить іншого зарозумілим нравовченням, а запропонує допомогу з максимальною тактовністю і любов'ю.

І — контролюємо себе: чи завжди я думаю про іншого з любов'ю і турботою, без емоцій осуду? Чи завжди допомагаю так, як це саме об'єктивно необхідно?

Напевно, при цьому кожен може знайти і в собі те, що слід доопрацювати, щоб думки і емоції завжди були чисті!

Будьте ж ніжні і ласкаві, точні і витримані, коли вчитеся Божественній Турботі, — щоб не поранити марно нікого ні словом, ні ділом, щоб надати ту допомогу душам, яку хоче через вас надати Бог!»

... А ось — те, що говорив мені Апостол Андрій в одній з наших бесід:

— Змири свій розум перед Волею Бога! Роби не так, як тобі хочеться, але як бажає Бог!

... Що ж потрібно, щоб це реально вийшло? Що потрібно, щоб відгомони власних думок і бажань не затуляли розуміння того, що бажає Бог насправді?

«Нижче я», звиваючись, всілякими хитрощами намагається «відстояти себе», «довести свою правоту». Така — боротьба «нижчого я» за «своє життя»: адже повнота реалізації *Вищого Я* веде до смерті «я нижчого»!

Потрібно замінити *Божественним Я* — мислячу частину себе-душі. Але це не відбувається швидко.

Для початку, потрібно навчитися чітко розділяти *Я* Бога — і «підступи розуму» «нижчого я».

В значущих ситуаціях потрібно навчитися завжди чути Бога і підкорятися Йому. Але треба пам'ятати, що, коли людина занадто сильно хоче якоїсь певної відповіді або занадто впевнена у непогрішності своєї особистої думки, то Бог почне жартувати, «підтакуючи»: наприклад, відповідати «так», на запитання. І тоді будуть траплятися «жарти Бога», як їх називає Владімір, — щоб наслідки виконаних особистих бажань кожен оцінював вже на власному досвіді.

Уміння «нейтралізувати» особисті бажання і дозволити тріумфувати Божественної Волі, причому надходити так завжди, — це приходить з досвідом уважною життя душі у взаємодіях з Богом.

Будемо радувати Бога!

Одного разу ми відвідали ще не знайоме мені дивовижне по красі *місце сили*. Тут були Святі Духи — Жінки. Ми стояли по коліно в вересі серед невисоких сосен, дув м'який теплий вітер...

Владімір вже було приготувався пояснювати чергову медитацію, але... перервався і подивився на мене:

— Мені кажуть, що у тебе є якийсь опір в роботі над собою. Ти повинна сама проаналізувати причину. Кажуть, що Аріадна забирає тебе від нас на півгодини...

Він ще трохи подумав, прислухаючись, і запропонував, якщо я бажаю, відійти в сторону, щоб залишитися наодинці з Богом — і обговорити з Ним цю проблему.

Я не заперечувала, віддавши себе Волі Бога: будь, що буде! І попрямувала на невелику стежку, з якої ми завернули до *місця сили*.

Інтенсивно відчуваючи оточуючих мене Божественних Вчителів, я приготувалася слухати... І тут же відчула м'який поштовх в голову: там, глибоко заховано, «сиділа» стійка думка — наболіла, що стала «хронічною», яку мені намагалися «розкрити», щоб позбавити від неї. Я відразу зрозуміла, про що йде мова, але спочатку ніяк не хотіла в це вірити, думаючи, що це — мої фантазії. Але тут — на цьому чудовому місці і в таких міцних обіймах Бога — не було місця фантазіям.

— Прости себе! — Звучали багато разів слова, що повторювались. — Прости себе! Прости себе!...

Тільки Богу відомі істинні мотиви вчинків будь-кого з людей! І тільки Він може бачити настільки глибоко наші уми, як часом ми самі не можемо розгледіти. Бог — найдосконаліший Психолог! Довіряючи Йому більше, ніж собі, ми можемо відкрити

для себе світ нових можливостей на Шляху до Його Обителі.

Мої відчуття були схожі на греблю, що прорвалася, через яку радісно і вільно тепер біжить потік води. Адже виявилося, що всі... вже давним-давно пробачили мене, а тільки я сама себе — ні!...

Хтось із наших Вчителів зробив смішний жест: витер піт з чола і вигукнув: «Ну, нарешті!». Всі сміялися.

Але ж все було так просто: мені треба було всього лише звільнити індрії з тієї пастки: помилкової концентрації на переживаннях про саму себе...

Мені не дали довго роздумувати над цією темою і вже квапили зайнятися безпосередньо тими справами, заради яких ми всі сюди прибули. Якийсь час я ще побродила по стежці, насолоджуючись внутрішнім звільненням, почистила верхній «міхур сприйняття» і, нарешті, повернулася до решти.

Я запитально глянула на Владіміра. Все-таки у мене в голові завжди залишалася маленька ймовірність того, що я можу помилятися.

Але Владімір не висловив жодних зауважень. Замість цього він повідомив, що зверху на мене... опустився Девід!

— Ну ось, мабуть, розібралися, раз на тебе «напустили» Девіда, — добродушно пожартував він. — Девід каже, що, коли прийдеш додому, Він буде приходити до тебе вечорами і допомагати удосконалювати інтелект.

Про більше я не могла і мріяти! Для мене це було величезним подарунком!

Владімір, тим часом, заговорив про те, як слухати Бога:

— Можна Бога сприймати як Співбесідника і задавати питання.

Або іноді Божественні Вчителі починають Самі напоумлювати, радити.

Але можна увійти в Злиття з конкретним Святим Духом. Тоді відчуваємо, що мене немає, є тільки Він або Вона. В такому випадку — просто приходить розуміння по темі роздумів. Зрозуміло, такі стани доступні тільки тим, хто вже розвинули себе до стану досить великого духовного серця.

Давайте цю тему всі зараз опрацюємо, відчуємо, що це означає, коли Співрозмовник — Бог.

Зараз з нами — кілька Божественних Жінок, плюс Девід, Адлер... Можна з усіма Ними обніматися, задавати їм питання, зливатися з Ними...

Наприклад: задаємо питання... — а відповіді немає! Тоді можна обуритися, сказати, що я, мовляв, з Тобою не хочу більше обніматися, раз Ти зі мною не розмовляєш! Або: не буду з Тобою зливатися, поки не скажеш!...

... Усі сміялися з цього жарту: адже для тих, хто пізнали Любов Бога, таке обурення не представляється можливим.

— Ось, і ми, і Вони — всі сміємося, всім радісно, — продовжував Владімір. — А раз гарний настрій — то Вони з задоволенням відповідають. Головне — щоб радість була!

Якщо ж смуток... — то з такою людиною нікому не приємно спілкуватися, включаючи Бога! Погані емоції — їх всім противно торкатися!

Можна уявити собі, відчути, як на сумовиту людину дивляться Божественні Вчителі! Досить один раз відчути це, щоб більше нам ніколи в такі стани не впадати!

Що таке смуток? Ось приклад думок, що створюють такі емоції: «Яка я нещасна!... Нічого в мене не виходить!... Ситуація — безвихідна!... Немає ніякого просвіту в житті!... Іншим — добре!... А мені — погано!...». І — плакати, плакати, плакати... Так можна проводити, шкодячи собі і іншим, — роки життя!

Кому від цього добре? Кому користь від таких станів? Нікому! Тільки шкода всім: і собі, і оточуючим, включаючи Бога...

Ось так — ми можемо стати неприємними для Бога!

Якщо буває втома — то це цілком законно для втілених! Значить — треба відпочивати!

Але в зневіру впадати — не можна! Тому, що з такою людиною всім огидно мати справу!

Поганий настрій — це глухий кут, в який людина сама заганяє себе! Тому давайте ми всі запам'ятаємо, що в зневіру впадати ні в якому разі не можна! Ніколи! Інакше ми, повторюю, стаємо неприємними для Бога!

А краще, навпаки, — Бога веселити! Щоб Йому — приємно було! Щоб — разом сміятися, радіти!

Адже хто такий — Бог? Бог — це, перш за все,⁵ Сукупність тих Досконалих, які колись були такими ж людьми, як ми зараз. І Вони приблизно так само, хоча на принципово більш досконалому рівні, відчують, сприймають, мислять, емоційно реагують. І ось, щоб їм було приємно з нами спілкуватися, — ми повинні бути веселими, радісними, щасливими!

Так що, ось, дивись, — звернувся він до мене: — з тобою зараз Девід. Так ти Його хапай і кричи Йому: «Мені так з Тобою добре!». Загалом — жартуй, смійся, веселою будь!

Девід зараз, схоже, хоче щось сказати, — Владімір прислухався. — Не знаю через кого з нас... Так! Він каже: «Так ставай Мною! А то — просто зливаєшся іноді...».

Етика — і взаємини з Богом

Владімір продовжив:

⁵ Детально ця тема розглянута в книзі Владіміра Антонова 'Екопсихологія'.

— Адже від просто Злиття не завжди буває користь, тому що наші пороки від цього можуть виявитися нами не поміченими, не зрозумілими. Від нас вимагається набагато більше: прагнути стати Досконалими за всіма параметрами розвитку свідомості!

Колись давно я показав одному недолугому хлопцеві *робочий майданчик* Ісуса. І розповів, що ісихасти запрошували Ісуса до себе в анахати...

Потім я спостерігав, як той хлопець намагався зтягнути Ісуса в своє тіло. З боку він виглядав божевільним: він адже і своїми матеріальними руками для цього загірбав! Всі рідкісні перехожі намагалися обходити його якнайдалі!

Той хлопець краще так і не став. Не став — чому? Тому, що починати прямі взаємовідносини з Богом потрібно з етики, з етичного очищення, перетворення себе! Якщо ж людина етично брудна — а той хлопець був дійсно саме таким — то ні Ісус, ні Хто-небудь інший від Бога — не буде йому допомагати так, як та людина цього хоче!

Найперше, що кожен повинен зробити, — це дуже ретельно проаналізувати себе з точки зору того, якими нас хоче бачити Бог. Якщо цього не зробити, то потім Бог буде над нами жартувати, висміювати і скликати всіх членів *Єдиного Ми* «помилуватися»: мовляв, дивіться, який дурень! І що він витворює: намагається Мною стати! Але ж сам ще навіть не почав намагатися стати краще!

До речі, той хлопець жив із дружиною. Вони, коли бували разом, цілими днями *робили зауваження* один одному. Тобто, весь їхній діалог протягом кожного дня полягав у тому, що вони таким ось чином сперечалися! «Ось ти, — мовляв, — така-то!» «Ні, це ти такий-то!» «А ти!»... І закінчувалося це тим, що вона виганяла його з свого будинку... Але потім, через деякий час, йому дзвонила: «Приходь вже!». І знову

все починалося спочатку. І так — протягом декількох років.

А насправді — адже ніколи не слід *робити зауваження!*

По-перше, адже є дуже вагомий етичний принцип, запропонований нам Богом: Не чини іншому того, чого не бажаєш собі!

По-друге, адже *надання зауважень* — це насильство над людиною! Але ж яке насильство — це один з найгрубіших вад!

Якщо один і той же зауваження повторюється багаторазово — то це називається занудством: однією з форм прояву насильства. Результатом занудства легко може стати ненависть жертви такого насильства — по відношенню до власника цієї вади.

Ефект *надання зауважень*, таким чином, буде протилежним бажаному. Адже терпіти занудство — це зазвичай дуже тяжка ситуація!

По-третє, якщо хочеш поправити когось, то сказати йому або їй про це треба тільки тоді, коли та людина захоче від тебе про це почути. Не може бути користі від таких слів, якщо співрозмовник перебуває в тому стані, коли ніяких зауважень сприймати не може: тому, що втомився, або тому, що самовдоволений, або якісь інші домінанти зараз у нього або в неї в голові. І реакція буде такою: «Не до цього мені зараз, треба інші проблеми вирішувати!».

І тому, якщо ми хочемо когось плідно посварити за здоровіє душі, то потрібно дочекатися того моменту, коли тебе захочуть почути. Причому говорити треба — з любов'ю, а не на тлі власних роздратованих емоцій. Це — важливе правило будь-якого спілкування! Адже інакше — дуже просто посваритися, втратити любов!

Я спостерігав колись цікаву групу хороших людей. Але вони від когось запозичили такий «метод»: спеціально збиратися для того, щоб висловлювати один одному всі зауваження, викривати всі недоліки! Що з цього вийшло? Тільки образи один на одного!

До того ж, **зауваження** повинні бути завжди бездоганними: точними, добре сформульованими.

Так що, першими кроками на духовному Шляху завжди повинна бути саме *робота над собою*. Тобто, треба себе аналізувати: наскільки я відповідаю тому еталону, який пропонує нам Бог? І це — справа не на один вечір!

Особисто я тому роки присвятив: вивчав святі книги, в тому числі, перечитував багато разів Новий Завіт... Я робив виписки, позначки на полях різними кольорами про найважливіше. Одним кольором — те, що мені якраз зараз потрібно змінити в собі. Потім — через деякий час іншим кольором — те, що не помітив колись і що ще не змінив. Потім — ще якимось кольором щось позначав. З кожним разом все менше і менше залишалося проблем, які потрібно було вирішити в собі.

Не хочу пропонувати, щоб мене всі копіювали. Але зверну увагу на те, що така робота — дуже серйозна! Адже треба не тільки сказати собі про ту чи іншу Божу заповідь: «Так, ось це — правильно! Це — добре!» — і забути про неї. Але потрібно — саме переробляти себе, переробляти себе — як душу! Якись якості в собі потрібно стерти, щоб вони більше ніколи не виявлялися, покаяння треба застосувати! Інші якості потрібно, навпаки, в собі розвинути!

І ось тоді, коли ми цю роботу над собою провели, — тоді Божественні Вчителі починають нам активно допомагати в подальшому перетворенні душ.

Адже ми всі самі маємо досвід того, що іноді медитація виходить, а іноді «чомусь» — ні. Адже це залежить не тільки від погоди і того, втомилися ми чи не втомилися. Але це залежить і від того, допомагають нам або не допомагають Божественні Вчителі. Від Них — дуже багато залежить! Гідному Своєму учневі Вони допомагають щосили. А про недостойного думають: «Не дай Бог — в такого вляпатися! Тільки адже забруднитися!». (Жартую!)

Підведу короткий підсумок: треба саме працювати над собою! І така робота складається з ряду напрямків: етичного, інтелектуального і психоенергетичного. Всі ці напрямки повинні гармонійно співіснувати. Нічого доброго не вийде, якщо тільки в психоенергетичному аспекті намагатися щось робити!

Ще раз про «людську форму»

Що ж стосується конкретно тебе, — звернувся до мене Володимир, — то ми всі вдячні тобі за ті твої помилки: адже ти показала нам яскравий приклад того, як формується «людська форма» — і як з нею слід розлучатися.

Адже, коли я відвідував тебе в твоєму домі, — ти складалася з «людської форми» на всі 100%!

Чому так склалося?

Існує такий механізм, що визначає, в тому числі, формування поведінки: «ідентифікація». Інформацію про це явище я публікував, здається, навіть в книзі «Как познаётся Бог. Автобиография учёного, изучавшего Бога». Суть полягає в тому, що дитина в певному віці без критичної оцінки відображає шаблони поведінкових реакцій: хлопчики — від чоловіків, які беруть участь в їх вихованні, дівчинки — відповідно (зазвичай) від матерів. Це — важливий механізм для соціальної адаптації в міру дорослішання.

Але ти виховувалася в тій родині, яку прийнято відносити до розряду «неблагополучних»: алкоголізм, досить низький інтелектуальний рівень, духовності — взагалі ніякої. Поведінка твоєї матері складалося з дурних шаблонів — і вона передала їх тобі.

З віком, всі досить розвинені інтелектуально люди піддають такі шаблони, що склалися в собі — переоцінці. Такий — теж запрограмований генетично

механізм звільнення від помилкових розумових і поведінкових реакцій.

Але твоє життя склалося таким чином, що тобі до недавнього часу так і не вдавалося — через поневолення тебе батьками — входити в досить тісні контакти з іншими людьми навіть не те, щоб духовними, але хоча б просто елементарно культурними. Тому саме примітивні форми соціального реагування так і залишилися в тебе до цього поки що досить молодого віку: адже ти не бачила жодного іншого значущого позитивного прикладу мислення і поведінки з боку інших людей!

Що ж робити тепер? Треба довершити грандіозну ломку залишків (якщо ще залишилися) своїх помилкових шаблонів, вивчаючи в цьому ракурсі себе і спостерігаючи за прикладами поведінки інших — як правильними, так і помилковими. Буду радий, в міру моїх можливостей, допомагати тобі в цьому. Так що — успіхів тобі!

... Я теж ріс в дуже складній — в етичному ракурсі — сім'ї. І теж спочатку мимоволі копіював помилкові шаблони поведінки — від свого тата. Але з якогось віку зрозумів, що треба вчитися від батьків та інших людей — не тільки тому, як треба діяти, а й тому як не слід діяти.

Ну а потім — став вчитися у Бога!

Всім треба вивчати етичне вчення Бога!

Трохи помовчавши, Володимир знову заговорив:

— Ні в якому разі не можна ігнорувати приписи Бога! Навпаки, будь-яка духовна робота повинна починатися саме з цього!

Всі ті групи різних масштабів, які називають себе духовними, але в яких навчають лише психоенергетиці, а лідери самі часом є виродками в

етичному ракурсі, — всі вони саме шкодять розвитку своїх учнів!

Що стосується конкретно нашої діяльності, то адже ми створили все необхідне, щоб всі адепти могли вивчати необхідні матеріали: видали книги, навіть забезпечили відповідними фото- і кіноілюстраціями.

Але... адже виявляються ті, хто і за цих обставин ігнорують Слова Бога, хоч і книги читали, і лекції слухали, і фільми дивилися...

Про один такий випадок я вже колись розповідав. Тоді — а це було вже дуже давно — хороший хлопець, який успішно медитував, через півроку після завершення занять потрапив в ситуацію, коли його колишні друзі відмовлялися повернути йому його гроші.

Як в таких випадках пропонував діяти Ісус?...

Цей же хлопець вирішив боротися, «зайшовся» у власних грубих емоціях, розлютив тих, хто йому були винні, сам став страждати від їх люті, не зміг цього винести... Закінчилося це тим, що він викинувся з вікна...

Недаремно було прожито їм це життя. Освоївшись за гранню втіленого існування, зрозумівши і визнавши свої помилки, — він швидко заспокоївся і включився в роботу по допомозі втіленим. Розміри його — як душі — в результаті втілення — можна було порівняти з розмірами нашого міста. А адже це — при тому ще, що він був м'який душею і бездоганний в усьому іншому, — досить непогано! Втілившись в наступний раз, він буде вже мати прекрасний «зачеп» для подальшого духовного зростання.

Хоча..., якщо він був би більш уважним, то зміг би продовжити — вже в цьому втіленні...

І — ще один випадок. Дорослий чоловік, теж все прочитав і переглянув,... одного разу раптом побачив у нашій компанії молоду і чарівну жінку... І він... став

вести себе по відношенню до неї... — як примітив-хуліган!...

Я його, зрозуміло, зупинив, присоромив цитатами з Нового Завіту... В тому числі, такими, як *Не роби іншому того, чого не бажаєш собі!*, *В смиренномудрості майте один одного за більшого від себе!* Нагадав також йому, що насильництво, тобто, здатність до насильства над іншими, є одним з яскравих людських пороків, що характеризують «випираюче» і «стирчаще» «нижче я» — на противагу смиренномудрості! І вона повинна бути замінена на *турботу* і (не настирливу) *любов-ніжність!* Ще я говорив йому, що він такою поведінкою порушує основний принцип етики: прагнення не завдавати нікому марної шкоди!...

Але до чого ж мені самому було соромно перед тією жінкою — за те, що вона побачила, хто опинився поруч зі мною!...

А адже за роки нашого спілкування він ні разу не подавав ознак того, що, наприклад, так і не навчився елементарної поваги до інших людей, зберіг у собі здатність до насильства над іншими — заради лише власного задоволення...

Хоча ми довго опрацьовували в медитаціях тему смиренномудрості — але він так і не навчився жити відповідно до цього принципу на практиці...

І ще в ньому раптом одночасно з першим виявився й інший порок: схильність презирливо і образливо перекручувати імена співрозмовників...

Тільки пихаті примітиви здатні на таке!

... З темою Злиття зі Святими Духами до *Єдиного Ми* ми працювали дуже багато. Але хіба може це бути реалізовано не на словах, а на ділі — тим, хто живе за принципом самовдоволених примітивів: «що хочу — те й роблю!»? Адже любов — це не задоволення своїх примітивних егоїстичних пристрастей, але життя, присвячене саме допомозі-турботі про інших, що часто буває пов'язане з самопожертвою...

Втім, він, сподіваюся, все зрозумів. Принаймні, він вибачився... Так що, ця ситуація, хочеться думати, пішла йому на користь ...

І ось, бачиш? — Як і в твоєму випадку, цей неприємний інцидент виявився, в результаті, корисним.

А адже інакше... Що було б у його подальшій долі, якби цей примітивізм в ньому не розкрився і не був би переможений?

Зрозуміло, з такими грубими душевними вадами — він не зміг би бути допущений Творцем, щоб оселитися в Його Обителі. Дане його втілення було б припинено вельми скоро...

А що потім?

Потім він втілювався б знову, зберігаючи такі грубі душевні пороки і при цьому маючи сильну свідомість. Останнє дало б йому сильне відчуття переваги над оточуючими людьми... Домінуючі зарозумілість і гордовитість у поєднанні з грубістю свідомості, що швидко розвивається при таких обставинах, — привели б його до деградації і дияволізації. Отже, пекло?...

... До речі, як розрізнити хіть, тобто, примітивне егоїстичне пристрасне сексуальне *хотіння*, — і справжню любов в її сексуальному аспекті?

Любов — ніжна! Любов — це також повагу по відношенню до партнера! І — турбота про іншого більша, ніж про себе!

Хтивість ж — груба і часто пов'язана з насильством, презирством, зарозумілим ставленням до іншої людини, тобто, зі ставленням з позиції власного порочного «нижчого я».

Ознакою істинної любові є постійний «зворотній зв'язок» з партнером, що призводить до відчуття *єдиного ми* в процесі злиття не тільки тіл, але і душ.

Така любов сприяє духовному зростанню і заохочується Богом.

Протилежні ж варіанти прояви сексуальності ведуть лише до накопичення негативної карми.

* * *

Володимир продовжив:

— При розгляді етиці слід виділити її складові розділи. Це — взаємини людини з:

а) Богом,

б) іншими людьми,

в) тваринами і рослинами, які також є одиницями життя, що еволюціонують,

г) з усім навколишнім середовищем в цілому, включаючи планету, на якій ми живемо.

Кожній людині добре б глибоко обдумати всі ці пункти і постійно коригувати себе відповідно до них.

Причому головний принцип взаємовідносин з усіма істотами нехай буде таким: «Нікому, по можливості, не зашкодь, і всім допомагай у всьому доброму!».

Є в нас пороки, від яких позбутися легко: зрозуміли, що діяли невірно, — покаялися, повинилися перед жертвами своїх неправильних дій — і назавжди перестали так себе вести.

Але бувають пороки, від яких позбутися не просто. Це — коли вони «проросли» в душі настільки глибоко, що нині становлять як би її істотну частину. Їх — не позбутися легко, хоча навіть і бачиш ці пороки в собі.

У таких випадках боротьба проти них повинна бути доволі наполегливою. І кожен порок має бути саме «вирваний з коренем», як радив Апостол Філіп в Його Євангелії. Інакше, якщо не викорінити порок до нуля, він потім виростає новою поросллю.

Але як — викорінити? Шляхом ретельного простеження всіх його проявів протягом усього цього свого життя, а іноді і попередніх втілень, — і

знаходження саме вірних рішень у всіх тих ситуаціях, коли даний порок виявляв себе.

Наведу приклад.

... Ще в ту епоху, коли у військах широко використовувалася кіннота, в одному з підрозділів був лютий воєначальник. Перед боями він люто бив свого коня батою, примушуючи його вставати на диби і «танцювати» на задніх ногах, а сам кричав на солдатів, вимагаючи битися хоробро, і погрожував пристрелити або зарубати шаблею кожного, хто не буде це виконувати.

Він був грубим і жорстоким лідером. Хоча, з іншого боку, сам був хоробрий і, борючись, переслідував праведну мету: захист своєї країни.

Він не вважав свою поведінку порочною, бо був атеїстом і до Думки Бога прислухатися не бажав.

... Наступного разу він був втілений в суфійській громаді, став суфієм. Так він знайшов знання про існування Бога, навчився медитувати.

Але в тій суфійській громаді не приділялося належної уваги викоріненню вад душі. Тренувалися — переважно в медитаціях.

... Результатом стало те, що він переніс ті свої вади ще від першого з розглянутих втілень — в сучасну земне життя.

Він ріс владним і грубим егоцентриком, нетерпимим до тих людей, що не корилися його командам. Він не був здатний зважати на думки інших людей. Шанобливого ставлення до тих, кого він вважав «нижче себе», в ньому не спостерігалось зовсім. Важлива душевна якість, яку називають тактовністю, в його мисленні і поведінці була відсутня повністю. Для нього були характерні вчинки, що настільки не відповідали загальноприйнятим і розумним нормам елементарної культури поведінки, що навіть розповідати про це було б дуже неприємно.

Але, з іншого боку, володіючи розвиненим (хоча і «однобоко») інтелектом, він легко сприймав знання

про Бога. Також — і здатність до освоєння медитативних ступенів у нього була високою.

З деякого часу, він став отримувати Одкровення від Бога. Потім — ефективно підключився до служіння Йому.

Але, наприклад, він так і не зміг знайти собі гідну супутницю життя: адже жодна з досить розвинених жінок не бажала терпіти постійні підганання і його командний стиль спілкування з собою...

... Мені довелося мати багато складних розмов з ним на цю тему...

Прогноз бачиться сприятливим...

... Є принципова різниця між егоцентрика, що живуть заради задоволення своїх бажань, — і тими, ким рухає любов, тобто, хто життя свої присвячують благу інших.

Допомагаючи іншим, жертвуючи собою заради них, — такі люди *забувають* про своє особисте благо. І залишкам їх егоцентризму, якщо вони ще були, — не залишається місця, вони повністю зникають.

Саме такі люди здатні до швидкого духовного прогресу. Чому? Тому, що головною їх якістю є *любов!* Вміючи любити і знайшовши достатні знання про Бога, вони легко навчаються *любити Бога*. І Бог розкриває Свої Обійми для них!

Люди ж з протилежними душевними якостями... — борються за задоволення своїх особистих примх. При цьому, їх примітивний егоцентризм буває настільки інтенсивним, що вони навіть в саможертвних подвигах справжніх героїв... намагаються відшукати корисливі мотиви...

... Дозволь, я ще скажу про тебе.

Зараз ти завершила повноцінне покаяння — з самоаналізом і каяттям — практично за все, що було неправильним у тобі, — в тому числі, в тому, що стосується «людської форми». Це твоє покаяння — прийнято Богом.

Так що — починай жити по-новому!

Мені шкода, що ти зазнала біль в зв'язку зі мною. Але ж, якщо б не подолання цього болючого порога в твоєму житті, — ти так і продовжувала б вести свій колишній в'ялий і примітивний спосіб існування! Тепер же — освоюй нове життя — з Богом і в Бозі!

Але при цьому (це я скажу не про тебе конкретно, але, так би мовити, загальнотеоретично) треба завжди пам'ятати про принцип «золотої середини». В даному випадку я маю на увазі, що свобода повинна бути, перш за все, *внутрішньою*, а не *зовнішньою*! Тобто, слід прагнути ніколи не ображати інших людей тією своєю поведінкою, яка може викликати в них негативні емоційні реакції! Адже це було б прямим заподіянням їм шкоди! А позитивного ефекту в таких ситуаціях не може бути ніякого!

Наведу такий приклад з тепер уже далекого минулого:

Один з тих, хто вважали себе моїми послідовниками, став виводити великі групи своїх учнів — голими — до спортивному майданчику в лісі, де проводилися футбольні тренування. Члени тих груп мислили, що показують футболістам позитивний приклад «духовного життя»: мовляв, і ви стаєте натуристами-нудистами!

Але реакція футболістів виявилася іншою. Мені потім розповідали про почуте обміні думками серед них: «Тут *люди* в футбол грають, а ці — голими ходять!». У цій думці було лише глибоке презирство до *цих...*

Ще згадався приклад:

Зима. Ополонка на озері для «моржів». Хлопець, натхненний ідеєю натуризма, багато разів на день купається в ополонці голим — саме в ті моменти, коли підходять інші «моржі». Хлопець переконаний, що робить духовний подвиг, проповідуючи своїм прикладом правильний — з його точки зору — образ поведінки... Але він не відає, що ті, заради кого він намагається, висловлюються про нього... з огидою,

вони відносяться до нього, як до... осквернителя святого для них місця!

Висновок: ніколи не слід нав'язувати іншим ті свої переконання, які для тих людей неприйнятні.

Про походження місць сили

Незважаючи на те, що ми ходили на ті ж самі *місця сили*, що і раніше, у нас ніколи не було одноманітності в тренуваннях. Тільки-но ми закріплювалися на досягнутому, як Бог тут же пропонував наступний щабель, від висоти якої крутилася голова.

До речі, Володимир пояснив нам про механізм виникнення *місць сили*:

— Є точка зору, що вони є як би акупунктурними точками на закінченнях енергетичних меридіанів, що проходять в тілі Землі; це подібно до того, що існує в наших тілах. Дана гіпотеза красива, але вона не вірна.

Насправді, більшість позитивних місць сили створено Святими Духами або Аватарами — як їх *робочі площадки*, призначені для духовної допомоги їх учням. З цим явищем ми вже дуже добре познайомилися.

Причому мінерали (камені, пісок), що знаходяться на таких місцях, і інші об'єкти «просочуються» Божественної Енергією — і зберігають її в собі, навіть якщо їх перенести в інше місце.

Але буває, що і звичайні люди, які відчували сильні емоції — позитивні чи негативні — залишають сліди таких своїх емоцій надовго на тих місцях, де вони жили, насолоджувалися або страждали, де поховані їхні тіла. Храми і могили — типові приклади; вони можуть мати або корисну, або негативну для нас енергетику.

Негативні *місця сили* також бувають «острівцями пекла» на поверхні Землі: тут мешкають втілені або невтілені представники пекла.

Негативні *місця сили* можуть створюватися також технічними пристроями, наприклад, потужними трансформаторами.

Я ніколи не бував на родовищах урану або на місцях ядерних вибухів. Не знаю, яка там енергетика, можливо — теж негативна.